

Gönül Hazineleri - Laruel Chandler

Evet, Senyorita Burton... Bilmem, derdimi, anlatabildim mi?

Jane Burton mavi gözlerini haritalarla dolu masanın arkasında oturan adama dikmiş, içinde kabaran öfkeyi bastırmaya ve mümkün olduğunca sakın görünmeye çalışıyordu.

— Oh! Evet, Kaptan Pantalba. Derdinizi çok iyi anlattınız !.

Derin bir sessizlik oldu. Teknenin sallandıkça iskeleye çarpmasından doğan gürültüden başka ses yoktu kamarada. Jane belki onuncu kez Üzerindeki koyu mavi tayyörünün İspanya yazı için hayli kalın olduğunu düşündü. Ama bunu La Fortuna'nın kaptanını etkilemek için özellikle giymişti. Oysa şu an bu görüşünde yanıldığını anlıyordu.

Çünkü karşısındaki adam onu şımarık bir çocuk yerine koymuştu. , Jane genelde sabırlı bir mizaca sahip olmamasına rağmen, o dakikaya kadar terbiyesini bozmamıştı. Üstelik

Yeteneklerinden kuşkanılmasından da hiç hoşlanmazdı.

San Diego'da bir dalma okulunun yöneticiliğini yapmasına ve birçok yüzme şampiyonlukları bulunmasına rağmen, bu genç adam onun yararlı olabileceğine bir türlü inanmıyordu. Bundan daha sinirlendirici bir tavır olamazdı!

Kapıldığı öfke duyduğu kaygıyla birleşince genç kadını daha da rahatsız eder olmuştu. Kaygılıydı çünkü dalma okulunun idaresini yaz boyunca amcası Chuck yönetecekti.

Okul bir yıldır mali sıkıntı çekiyordu ve bu durumda Jane'in uzaklaşması hiç de iyi olmamıştı. Ama şartlar bunu gerektirmişti. Amcası Chuck yıllar önce dostu Alejandro de Anza ile birbirlerine yardımcı olacaklarına dair söz vermişlerdi. Ve Alejandro günün birinde çıkagelmiş, ,yeri-ni saptadığı bir sualtı hazinesini bulmak için ondan yardım istemişti.

Alejandro, Chuck Amca'nın son yıllarda dalgıç oku-lundan çok sahil barlarında zaman öldürdüğünü nereden bilecektir Yaşlı İspanyol'u rahatlatan tek şey, araştırmaları sürdürecek Francisco Pontalba adında iyi bir kaptan bul-masıydı.

Şu anda da Kaptan Francisco Pontalba koltuğuna gö-mülmüş, Jane'i seyrediyordu. Arkasındaki duvara Akde-niz'in dibini gösteren birçok fotoğraf asılmıştı. Bunlardan birinin üzerine kırmızı bir daire çizilmiş ve altına „Aqui“, yani „burada“ yazılmıştı.Belki de hazine gerçekten oradaydı.

- Sanırım, ülkenizde beni bu tutumumdan dolayı „gaddar“ olarak vasıflandırır ve kadınlarınız da ceza olarak beni lime lime ederlerdi, dedi Pontalba gülümseyerek.

- Buna hiç kuşkunuz olmasın, karşılığını verdi Jane soğuk bir tavırla.

Sonra içinden: „Ama yazık olmazmıydı?“ diye düşündü. Öfkesine rağmen böyle düşünmesi onu şaşırttı. Genç adam gerçekten çok yakışıklıydı.Yapılı erkeksi tipinde dikkat çekici soylu bir ifade vardı.

Jane onu ilk gördüğünde, çocukluğunda okuduğu öyküleri hatırlamış, kaptanı Amerika'ya ilk çıkan İspanyol fatihlere benzetmişti.

Karşısındaki bu modem maceraperestin üzerinde vücut hatlarını ortaya koyan dar bir yün pantolon ve açık mavi renkte bir bluz vardı. Yüzü bir heykeltraşın elinden çıkmış gibiydi. Açık alını, düz burunlu,dolgun dudaklı yüzü kadınlarda karşı koyulmaz bir istek uyandırıyor olmalıydı.

Jane'i asıl etkileyen yanı, Endülüs ovalarında çakan şimşekler gibi ışıldayan koyu gözleriydi.Zeten öfkesinin

patlamasını engelleyen de bu gözler olmuştı. Evet bu etkileyici denizcinin kadınlar tarafından „gaddar“ olduğu için lime lime edilmesi gerçekten yazık olurdu.

- Don Francisco?

Kapıda sakallı, dazlak bir adam belirlişti.

- Si?

Francisco ile adam Castilla- lehçesinde bir İspanyolcayla acele bir şeyler konuştular. Jane bundan yararlanarak kafasındaki düşünceleri bir düzene sokmaya çalıştı. Eline de bu adamı yola sokacak bir düzine ye yakın kanıt vardı. Ama genç kadın bunlardan hangisini seçmesi gerektiğini düşünene gözlerini La .Fortuna'nın kaptanından ayıramıyordu.

- Gracias, jefe!

Bu sözler üzerine, adam hemen kayboldu. Francisco,Jane'nin meraklı bakışlarını yakalayınca gülümsedi.

- Jefe, patron anlamına gelir. Az önceki adam teknenin makinistidir. Adı Carlos.

Carlos kamarada kaldığı sürece Jane'e bir kez olsun bakmamıştı. Kimbilir, belki de burada kadın görmeye alışıkta

- Evet, nerede kalmıştık senyorii'a?

- Bu araştırmada yükleneceğim görev hakkında konuşuyorduk, kaptan.Unutmayın ki bu işi bana sizin ortağınız teklif etti.

Pontalba bir iç çekerek: .

- Ah Alejandro! dedi. Beni denetlesin diye yanıma birini göndermesini asla kınamıyorum.;Bu gibi işlerde bir rahibe bile güven olmaz. Ama bu sizin kaprislerinize boyalı egeceğim anlamına da gelmez! Bir süre genç kadını izledikten sonra devam etti:

- San Diego' da bir dalgıç okulu yönettiğinizi ve birçok yüzme şampiyonluklarınıIZ olduğunu biliyorum. Fakat bu bir geii teknesi değil. Eğlenceye de çıkmıyoruz. İşin ucun-. da milyonlarca dolar var...

- Ama ben her şeyin üstesinden...

- Sabır Tanrım! dedi kaptan. Anlamıyorsunuz. Zevk - için dalan Amerikalılar ile benim tayfalanm arasında büyük bir ,fark var. Bu işi biz meslek olarak yapıyoruz. Alejandro dedi diye size dadılık yapamayız.

Bir an durdu, genç kadının omuzlarına dekülen saçlarını, çekici yüzünü, ince kıvrak vücudunu inceledi."İnce ve narin yapılı bir kadın olduğumu biliyorum,ama adamlarınızın hepsinden iyi yüzer ve dalarım" demek isterdi Jane, ama hiçbirsey söylemedi.

Karşısındakiadamın kararından dönmeyeceği belliydi.Bu İspanyol keçi gibi inatçıydı.Kaptanın bakışlarını üzerinde hissedince.

- Bana birini hatırlatıyorsunuz, dedi kaptan yumuşak bir sesle.

Bir şeyler düşünür gibiydi. Aynı tonla devam etti:

- Aradığımız geminin pruasındaki kadın heykeli sizi andırıyor. Bedeni uzun saçlarla sarılı bir denizkızının heykeli bu. Gözleri sizinkiler gibi Akdeniz niavisi.. - Ve o gemi günün birinde battı. Üzerinden çok zaman geçti. Majorca çevresindeki sular çok sıcaktır. XVI. yüzyıldan kalma ahşap bir gemi bu suya dayanamaz. Tahta kurtlarını hesaba katmayacak bile olsak, gemi çoktan parçalanmıştır. Gözleri yeniden daldı. sonra, birden toparlanarak azimli bir tavırla:

- Ama ne olursa olsun, o gemiyi bulacağım! dedi.

"Ben de size yardım ederim. Lütfen, yardım etmeme izin verin" diye içinden mınıldandı Jane.

Kaptan,bu dileği hissetmiş gibi.

- Pekala! diye ayağa kalktı.

Sesi değişmişti. Masanın üzerindeki deniz haritalarını topladı.

- Araştırmayı tehlikeye düşüreceğinize inanıyordum, ama sizi alacağım. Yalnız, La Fortuna'da olduğunuz sürece benim emirlerime uyacaksınız. İznim olmadıkça dalmak yok.

mydestiny

25.11.2006 11:55

Kamaranızda kalmanızı istersem tartışmadan boyun eğeceksiniz. Anlaştık mı?

Jane tereddüt etti. Şimdiye kadar. Kimseden emir almamıştı. Gururunun kırıldığını hissetti. Ama seçim hakkı yoktu ki! , .

- Anlaştık! dedi sonunda. Ama yeteneklerimi göstermeme izin verirsiniz sevinirim.

Francisco Pontalba'nın yüzünde bir gülümseme belirdi.Bu gülümsemede ince bir alay vardı.

- Denize açıldığımızda bu fırsatı bol bol bulacaksınız!

Jane genç adamın bakışları altında titredi. Avına atlamaya hazır vahşi birhayvanın bakışlarından farksızdı bunlar. Umursamaz görünmeye çalışarak o da kalktı.

- Otelime dönmeden önce bana teknenizi gezdirme lütfunda bulunur musunuz? Bir an önce dönüp dinlenmek istiyorum. Sabah erkenden yola çıkacağımıza göre, tekneyi şimdiden tanımamda yarar var.

- Nasıl isterseniz. Beni taJ,dp edin.

Jane kendini hem şanslı hem de hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Şanslıydı, çünkü ertesi sabah hareket edecekleri saate kadar özgürce değerlendireceği bir gün vardı önünde.

Günlerce bu teknede yedi erkekle beraber yaşamak pek ferahlatıcı olmasa gerekti. Hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü kaptanın kendisini akşam yemeğine davet etmesini, bekliyordu. Bu daveti reddedecek ve böylelikle kırılan gurununu biraz olsun onarma fırsatını ele geçirmiş olacaktı.

La fortuna, hayatı arenada son bulmuş ünlü bir matadorun yatıydı. Dul karısı tekneyi Francisco'ya satmış, o da, bunu bir araştırma gemisineçevirmişti. Tekne on beş metrelik boyuyla dokuz kişilik mürettebatı rahat ettirecek nitelikteydi. Sağlam ve manevra kabiliyeti yüksekti. „Servet" anlamına gelen La Fortuna adı değiştirilmemişti.

Kimbilir, belki de onları Akdeniz'in dibinde yatan servete. O ulaştıracaktı. Francisco kaptan köşkünü kapısını açtı ve Jane'in gećmesi için yol verdi.

Jane yüksekće olan eşiği farketmedi. Ayakkabısının topuğu takıldı ve sendeledi. Altında dar etek olduğu için bir an dengesini bulamadı, düşmek üzereyken beline gücünü bir kol sarıldı. Jane, sıcak ve glićlü kolun İemasıyla beklenmedik bir haz duydu. Bu kolu itip kendini toparlaması gerektiğini biliyor, ama hiçbirharekette bulunamıyordu.

Francisco onu yavaşća çevirdi ve yüz yüze geldiler. O kadar yakındılar ki, genç kadın yakışıklı İspanyol'un soluğunu yüzünde hissediyor, bu da içinde tuhaf duygular uyandırıyor.

Birden, şaşkınlık içinde genç adamın dudaklarının aralandığını ve yaklaştığını farkettti. Kendisini öpmek üzere olduğunu anladığında tüm vücudu titrerneye başladı. Arkalarında biri zoraki b-İr şekilde öksürdü. Francisco'nun bakışları değişti ve genç adının belini bıraktı.

Gelen Carlos idi. Francisco bu kez onları tanıştırdı.

Adam anlaşılmaz bir İngilizceyle bir şeyler mırıldandı. Yabancı kadının varlığıyla şaşırmış gibiydi. Bir şey demeden uzaklaştı.

— Şimdi daha iyisiniz ya?

Francisco bunu öyle doğal bir şekilde sormuştu ki, Jane az önceki olayın gerçek olup olmadığına karar veremedi. Ama içinden bir ses „Gerçektir“ diyordu: „Gerçektir ve seni öpeceğini anladığında buna müthiş bir istek duydun.“ Jane iyi olduğunu belirtir bir baş işareti yaptı.

— Pekâlâ, gezimize devam öyleyse! .

Teğmenin pupasını işaret ederek: o yöne ilerlediler.

Sandıkların ve halatların arasından geçtiler. La Fortuna' da olağanüstü bir hareket vardı. Ernesto ile Jose Luis halatları toplayıp sarıyor, Bemardo motoru kontrol eden Carlos'a yardım ediyor ve telsizci Ramon da Bir mesaj çekmekle uğraşıyordu.

Francisco Alman kökenli Hans'ı işaret ettiğinde genç kadın tayfanın kendisine düşmanca baktığını farkettti. Aynı ifadeye diğerlerinde de rastlamıştı, ama Hans duygularını gizlemekte arkadaşları kadar başarılı olamamıştı.

Fakat yine de patronlarının kararını hiçbirini tartışmaya kalkışmamıştı. Eğer patronları bu kadın gelecek diyorsa, teknede kadın bulunmasının getireceği uğursuzluğu şimdiden kabulleniyorlardı.

Jane'i gülerek karşılayan tek kişi aşçı Ricardo oldu. Ufak tefek bir ihtiyardı. Kötü bir İngilizceyle:

— Nasılsınız? Diye sordu Jane'e. Benim de Florida'da kuzenlerim var. Nihayet dost bir çehreyle karşılaşan Jane, adamın elini hararetle sıktı.

— Teşekkür ederim, iyiyim. Ya siz?

Ricardo kızardı.

— Ben de iyiyim.

Francisco yaşlı adama sempatik bir çehreyle gülümsedi. Sırtına vurarak:

—İşe devam, dostum! Dedi.

Sonra Jane' e mutfağı gezdirdi. Altı ocaklı fırını, büyük buzdolabını işaret ederken gurur duyar gibiydi. Buzluğu açarak içindeki et türlerini gösterdi.

— Burada her şey bulunur. Tavuk, dana, domuz. Denize açıldığımızda balık da tutarız. .

Ricardo şeker dolabını karıştırarak bir paket fındıklı çikolata çıkarıp Jane'e uzattı.

— Bu size.

Jane gülerek:

— Muchas gracias! Dedi.

Meksika şivesiyle teşekkür etmesi Ricardo'nun hoşuna gitmişti.

— İspanyolca biliyor musunuz? Diye sordu hayretle.

Jean omuz silkti. - Çok az, dedi İspanyolca olarak.

— Bunu bilmiyordum, dedi Francisco.

Bakışlarında belli belirsiz bir saygı seziliyordu.

Jane içinden İspanyolcasının birkaç kelimededen oluştuğunu düşündü. Bu diline dereceye kadar konuşabilirdi Lisede İspanyolca okumuştı, ama bu iki yıllık eğitimin verdiklerini hiç kullanmadığı için unutmuştu.

Ricardo mutfağın diğer kısımlarını gösterdi. Bıçaklar, tabaklar, tepsiler, bardaklar, hepsi titiz bir düzen içindeydi.

— Patron düzeni sever, dedi. Mutfağa girdi mi, her şeyi yerli yerinde bulmak ister. ,Jane hiçbir şey anlamadan Francisco'ya baktı. Kaptan saklamayı tercih edeceği gizli bir yanının ortaya çıkmasından utanmış gibiydi. Sıkılarak:

— Yemek pişirmeyi çok severim, dedi.

Jane gülümsedi, içinden „yemek pişirilmenin sadece kadınlara ve yaşlılara özgü bir iş olduğunu düşünüyor“ diye geçirdi.

— Doğru, çok güzel yemek pişirir; dedi Ricardo.

Francisco daha fazla konuşmasını engellemek için:

— Biz işimize bakalım, dedi. Gracias Ricardo!

Aşçı, Çinli bilginler gibi iki kat olarak selam verdi.

— Gidelim, Senyorita Burton!

Jane'in kolundan tuttuğunda, genç kadın yine titredi. Heyecanını belli etmemek için çikolatanın kâğıdını açmaya kalktı, ama elleri titriyordu. „Çıldırıyorum galiba“ diye düşündü.

Âşık bir kolejli miyim ben? Yirmi beş yaşında koca insanım ve erkeklerden de etkilenmem."

— Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz? Diye sordu Francisco. Yüzünüz biraz tuhaf da... .

— Size öyle geliyor, diye kendini kurtarmaya çalıştı Jane

— Öyleyse mesele yok. Gelin, size kamaranızı göstereyim.

Genç kadını bir merdivenin başına getirdi ve basamaklardan aşağı indi. Jane onu izleyip izlememekte tereddüt etti, sonra kararını vererek ilerledi. Kaptan koridorun sonundaki kapıyı açtı.

—Pek büyük bir yer sayılmaz, ama rahattır.

Sesindeki yumuşaklık Jane’i şaşırttı. Belki de haftalarca sürecektir bir yaşamı paylaşacağı kişiyle iyi geçinmek istiyordu. Her neyse, Francisco’nun bu inceliği hoşuna gitmişti. Kamara gerçekten küçüldü, ama her türlü ihtiyacı görecektir şekilde düzenlenmişti.

Yatak ile koltuğun rahat olduğu belliydi. Raflar genişti. Bir köşeye küçük bir çalışma masası bile konmuştu. Küçük lombozdan, mavi gökyüzü görünüyordu. Francisco saatine bir göz attıktan sonra:

— Sağdaki kapı banyoya açılır, dedi Artık sizi otelinize götürebilirim. Yorgun olmalısınız.

—Gerçekten yorgunum, ama bir taksiye binebilirim.

Francisco şaşırır gibi oldu.

— Saçmalamayın. Sizi ben götüreceğim.

Sırtını kapıya yaslayarak Jane’i dikkatle süzdü.

— Tahminimden çok daha değişkinsiniz Senyorita Burton. Gerçekten değişkinsiniz.

— Siz de öyle, dedi Jane.

Jane oteline dönüp de kendini banyonun ılık suyuna bıraktığında, „tahmin ettiğimden hayli değişik bir tip“ diye düşündü.

Buraya gelirken kendini her türlü güçlüğe hazırlamıştı. Alejandro ile Chuck Amca onu her konuda uyarmışlardı, ama kendisini bir ortaçağ ortamında bulacağını hiç aklına getirmemişti.

Chuck Amca olmasa, burada bulunmayacaktı. Aslında, o olmasaydı ne olacağı bile belli değildi. Annesiyle babasının ölümüne yol açan kazayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Gözlerini bir hastane odasında açmış ve başucunda hiç tanımadığı birini bulmuştu.

Bu babasının erkek kardeşiymiş ve kucağında pembe tüylü oyuncak bir kedi tutuyordu. Jane’in kendine geldiğini fark ettiğinde oyuncak ona uzatmış ve gözyaşlarını tutamayarak ağlamaya başlamıştı.

— Bundan sonra seninle ben ilgileneceğim, Jane! Demişti hıçkırıklar arasında. Sana öz kızım gibi bakacağım.

Jane o tarihte on yaşındaydı.

Ve dediğini de yapmıştı amcası. Chuck Amca aslında hayalperest biriydi. Yüklendiği babalık görevini sürdürmek için denizlerde dolaşma sevdasından vazgeçmişti, ama akli hala oralardaydı.

Jane yaşadıkları deniz kenarındaki evde akşamları onu dört gözle beklerdi. Chuck Amca geç saatte de olsa, mutlaka eve döner, onu gülüp şarkı söyleyerek kucaklardı. Sonra ondan paltosunun ceplerini karıştırmasını isterdi.

Jane kendisine getirdiği şeker ya da. Çikolatayı ceplerinden kendi elleriyle almaktan sonsuz bir' mutluluk duyardı. Amcasını çok seviyordu, ama zamanla kendisinden başka kimseye güvenmemesi gerektiğini de öğrendi.

Jane banyodan çıkıp bir havluya sarınırken kendisine deniz sevgisini onun verdiğini düşündü. En iyi dostu deniz olmuştu.

Chuck Amca ona yüzmeyi öğretmiş, bu dalda ısrarla çalışmasını ğtlemişti. Katıldığı yarışmalar, amcasını bar taburelerinden uzaklaştıran tek nedendi.

Jane daha sonra dalmayı da öğrenmişti. Su1tanın renkli ve gizemli dünyası zamanla onun için vazgeçilmez bir tutku olmuştu. Bir kadın böyle bir sevgiyi ancak bir erkeğe duyabilirdi. Erkekler...

Kader karşısına öyle erkekler çıkarmıştı ki, Jane bu cinse ilgi duymaz biri olup çıkmıştı. Hepsi Chuck Amca gibiydi. Gvenilmesi imkânsız oynak yaratıklar.önce kendisini ev kadını yapmaya kalkan Jack'ı tanı mıştı.

Sonra, patron olmak için her şeyi kabullenmeye hazır dalma ğretmeni Bill... Bazen oturur, ,yeryüzünde bana göre bir erkek var mı diye düşünürdü.

Aslında, bu soruya cevap bulacak pek zamanı da olmadı. Amcası liman işletmesindeki içinden emekli olmuş ve bir dalma okulu açmaya karar vermişti. Sonunda okulu açmış ve yönetimi Jane'in üstüne yıkarak zamanını barlarda iki başında geçirmeye başlamıştı.

Başlangıçta mütevazı bir okul olan işletme, Jane'in günde on iki saat çalışmasıyla San Diego'nun önde gelen isimlerinden biri olmuştu.

Sonra bir gün amcası onu çalışma odasına çağırmış ve beyaz saçlı gösterişli, kendi yaşında biriyle tanıştırmıştı.

—Jane, bu benim en eski ve en iyi dostum Alejandro de Anza.

—Alex, ne demiştim sana? Jane, tüm California'nın en güzel kızı değil mi?

şaşkınlıktan tek kelime etmeyen Jane yabancının elini sıkmıştı. Sonra, iki yaşlı dost karşılıklı oturmuşlar, gnlik günlerinden, birlikte yaşadıkları maceralardan. Söz etmişlerdi.

Jane konuşmalardan amcasının Alejandro'yu ıspanya'da denize açıldığı dönemlerden tanıdığını çıkarmıştı. O tarihlerde iki arkadaş Akdeniz'de batık peşinde koşuyor, bulacakları hazinenin hayaliyle yaşıyorlardı. Aramaları boşa çıkmış ve hiçbir şey bulamamışlardı.

O akşam Jane'i oturma odasında kitabıyla baş başa bırakan iki eski arkadaş çalışma odasına geçmişlerdi. Bir süre sonra Jane amcasının çığlığıyla yerinden sıçramıştı

— Ne diyorsun, Alex? Emin misin?

Ardından birtakım fısıldaşmalar olmuş ve yeniden amcasının sesi duyulmuştu.

— Aman Tanrım! İsterim, ama yapamam Alex. Artık yaşlandım ve...

Jane cümlenin sonunu anlayamamıştı, ama hemen sonra Alex'in sesi kulağına gelmişti.

—Jane mi? Ama o gencecik bir kız yahu! Francisco onun canına okur.

Jane üzerindeki havluyu atıp geceliğini giydi, sonra yatağına oturdu. Hayır, Francisco canına okuyamamıştı, ama bunu denemişti.

Elinde olmadan gülümseyerek yine o geceye döndü.

— Siz İspanyollar gerçekten çok inatçı adamlarsınız, demişti Chuck Amca. .

Alex hala tereddüt ediyordu. Sonunda, Jane'e dönmüş ve: .

— Bak kızım, demişti, bu Francisco denen adamın kendine özgü kuralları vardır. Zor biridir. İspanyol kadınları bu gibi erkekleri nasıl dize getireceklerini' çok iyi bilirler, ama sen...

Bir an duralamış, sonra devam etmişti:

“ Başına bir şey gelecek olursa kendimi sorumlu tutarım.Sonra Chuck'a dönerek:

—Belki de böylesi. Daha iyi olacak, demişti gülerek.

—Hem iyi bir dalgıç buldum, hem de güvenebileceğim bir ortak. .

— Birbirimize destek alacağımıza dair yıllar önce verdiğimiz sözü hatırlasana, Alex. Sana bu gemide güvenebileceğin biri gerek. Ben gelemediğime göre, bu iş Jane' e düşer.

— Hepimiz zengin olacağız, demişti Alex. Altınlar, zümrütler, yakutlar bizi bekliyor. , Jane de heyecanlanmıştı o akşam. Milyonlarca dolar elde edeceklerdi ve o an paraya da çok ihtiyaçları vardı.

—Bana güvenebilirsiniz, Bay Alejandro. Ben her şeye katlanabilirim.

—Doğru söylüyor Jane. Onun gözünü korkutacak erkek henüz doğmadı.

— Jane düşüncelerinden uzaklaşarak el aynasını alıp yüzünü inceledi. Aklına Francisco'nun bakışları ve ateşli dudakları takılmıştı.

- Meraklanma amca, diye mırıldandı. O adamın hakkından Geleceğim!

mydestiny

25.11.2006 13:23

O gece Jane yatağında döndü durdu. Rüyasında korsanlar, korsan gemileri, alevler ve dumanlar arasında zaman zaman ortaya çıkan Francisco'yu görüyordu. Genç İspanyol elinde kılıcı, açık denizde bordaladığı bir tekneye saldırıyor, ölümüne dövüşüyordu.

Jane yatağında doğruldu. Saat sabahın üç buçuğuydu ve en azından yirminci kez saati kontrol ediyordu. Şafak sökmeyecek miydi? Güneşin doğmasına yakın tekrar daldı ve bir süre sonra da saatinin ziliyle titreyerek uyandı. Kahvaltısını bitirdiği anda, kendisini almaya gelen Francisco'yu gördü.

Genç adam mavi kadife pantolonu ve üzerinde „Dniversidad de Salamanca“ yazılı tişörtüyle önceki günden çok daha genç görünüyordu. Ama yine de ifadesinde otoriter bir hava vardı.

Jane gece gördüğü rüyaları hatırlayarak Francisco'yu bir an korsan olarak düşündü. Gerçekten de, genç adam o tipte biriydi. Tanım, ne yakışıklı adam bu, diye geçirdi içinden. Varlığından olağanüstü bir etki yayılıyordu çevresine.

Alejandro genç kadına onun tek bir amacı olduğunu söylemişti: Batık El Corazon'ı bulmak. Franciscouzun yıllardır bu teknedeki hazineyi çıkarmayı hayal etmişti. Onu çıkaracak ve zengin olacaktı. Jane'in de amacı bu değil miydi?

Hazine sayesinde güç durumda olan okulunu kurtaracaktı. Belki fazla romantik bir hayal değildi bu, ama şu an için en önemli konuydu. .Francisco çapkınca bir bakışla genç kadının eski bulicini, kareli gömleğini ve keten ayakkabılarını inceledi.

Jane saçlarını açmıştı. Francisco'nun kendisini incelediğini farkedince, içinden „gerçekten El Corazon'un burnundaki o ahşap heykele benziyor muyum?“ diye geçirdi. ' Yoksa o sözler bu çapkın İspanyolun bütün kadınlara söylediği bir şey miydi? .

—Bütün eşyanız bu kadar mı?

Genç adam iki küçük çantayı görünce şaşırmıştı.

— Evet. Seyahatlerde mümkün olduğunca az eşya taşımaya çalışırım.

Francisco'nun gözlerinde gülümser bir ifade belirdi.

— Harika! Ben de sizi bir sandık güzellik malzemesi ve birkaç bavul giyeceklerle bekliyordum.

Jane, Francisco'nun dikkatli bir ifadeyle makyajsız yüzünü incelediğini fark edince kızardı. İspanyol kadınlarının süslenmeden sokağa çıkmadıkları genç adamın şaşkın bakışlarından belli oluyordu.

Bu alışıldık nedeniyle, Jane'i soluk, hatta ölü yüzlü gibi görüyor olmalıydı.

— Artık gidebiliriz, dedi genç adam. Ben hesabınızı ödedim. Pasaportunuz emin yerde mi?

— Evet. Seyahat çeklerim de öyle. Ayrıca, havaalanında para da. Bozdurmuştum.

— Bakıyorum, her şeyi önceden ve inceden inceye hazırlamışsınız. Kapıyı açtı, hole çıktılar.

Jane içinden „her şeyi hazırladım, ama kendimi senin gibi biriyle karşılaşmaya hazırlamamışım“ diye geçirdi.

M ürettebat La Fortnna'yı sefere hazırlarken, martılar da teknenin çevresinde uçuşmaya başlamıştı. Kamarasında dalgıç takımını yerleştiren Jane, onların çılgınlıklarını hazla dinliyordu. Bu çılgınlık onu bir an önce güverteye çıkmaya davet eder gibiydi, ama Jane önceki gün karşılaşmış biçiminden sonra buna pek cesaretli görünmüyordu.

Fakat seyahat boyunca saklanacak hali de yoktu. Er veya geç mürettebatın arasına katılması gerekiyordu. Bunda ne kadar gecikirse, onlarla anlaşması. O kadar güçleşecekti. . Derin bir soluk aldı, çevresine bakındı ve kapıya açıp çıkarak güverteye giden merdivene yöneldi.

Tekne açık denizden gelen dalgalarla hafif hafif sallanıyordu. Havada yosun kokusu vardı. Gün nefis olacaktı. Çevresindeki tayfalar tek heceli kelimeler ederek yoğun bir çalışma içindelerdi.

Sırtında ağır bir sandık taşıyan Ernesto neredeyse genç kadına çarpıyordu.

— Pardon! Diyerek yanından geçti.

Genç kadın ani bir hamleyle geri çekildiğinde, Hans'ın toplamakta olduğu naylon halata takıldı.

— Ozür dilerim! Dedi Alman denizciye.

Dikkatsizce davranması canını sıkıyordu. Ayağına sarılan halata eğildi.

— CiscoL. —Cisco!

Jane kulakları tırmalayan bu tiz kadın sesiyle başını çevirdi. Pastel renk elbiseli ve aşın makyaj yapmış bir genç kadın rıhtımda durmuş, tekneye bakıyordu. Teknenin burnunda beliren Francisco gülerken kadına el salladı. Sonra başını çevirdi ve halatla uğraşan Hans ile Jane'i fark etti.

Bakışları sertleşti, başıyla salona inen merdiveni işaret ederek:

— Aşağı inin! Diye emretti Jane'e. Adamlarımı engelliyorsunuz. . .

Döndü ve rıhtımdaki kadının yanına gitmek için iskeleye doğru ilerledi. Jane karşı çıkacak zaman bulamamıştı. Ayağının halata dolanması basit bir aksilikti ve şimdiye dek de tayfaları engellemeyecek kadar çok tekne görmüştü. Öfkeden kıpkırmızı kesildiği anda, Francisco'nun kadının elini tutarak iskeleye sürüklediğini gördü. İkisi de kahkahalar atarak konuşuyordu. Bu manzara genç kadının öfkesini daha da artırdı. 'Peki, güverteye çıkan bu kadın mürettebatı engellemeyecek miydi?

— Selam senyorita!

Jane arkasından gelen sese döndü. Sırtında soğan çuvalı taşıyan Ricardo idi bu. Kendisine gülümseyerek bakıyordu.

— Buenos dias! Dedi Jane sevinçle.

Birkaç kelime konuşacak bir dostla karşılaşmasından mutluluk duymuştu. Ricardo mutfağı işaret ederek genç kadına kendisini izlemesin söyledi. Jane bir an tereddüt etti. Kafası Francisco'nun emrine takılmıştı. Yoksa onu, o kadın yüzünden mi güverteden uzaklaştırmak istemişti. İspanyol kadınlarının çok kıskanç olduğunu duymuştu. Hatta bu konularda erkeklerden de katı davranırlardı.

Sonra kendine gelerek Ricardo'nun peşine takılıp merdivenlerden mutfağa indi.

İçeri girdiklerinde, Ricardo sırtındaki soğan çuvalını bir kenara bıraktı, önüne beyaz önlüğünü taktı ve açgözlü bir tavırla ellerini ovuşturarak buzdolabının kapasını açtı.

- Fresas! Diye bağırdı İspanyolca. .

Elinde bir sepet dolusu çilek vardı.

Herbiri de son derece iri ve kıpkırmızıydı. Ricardo kaşlarını çatarak:

— Evet? Diye sordu. Yer misiniz?

Jane bir çilek alıp ağzına attı. Ricardo çileklere şeker serpmişti. Ricardo'nun gevezelikleri ve kendini İngilizce konuşmaya zorlaması genç kadına biraz olsun kaygılarını unutturdu.

Francisco'nun kadın arkadaşından ona neydi? Belki de onunla evlenecekti. Jane için Francisco rasgele bir erkekti. Üstelik kadınların hiçbir işe yaramadığına inanmış bir erkek! Bu düşüncelerine rağmen:

— O kadın kimdi? Diye sormaktan kendini alamadı.

— Bir kuzin.

— Öyle mi? dedi Jane bir çilek daha alarak.

Niye böyle meraklı davranıyordu? Sağmalıktı bu! Francisco'yu daha yeni tanımıştı.
Bu sırada kapıda Francisco belirdi

— Kamaranızı nasıl buldunuz, Bayan Burton?

Jane buz gibi bir sesle: „ - Harika, dedi.

_ Ben de sizi arıyordum. Size Matmazel Esperanza'yu takdim etmek istiyorum. Sizi tanımayı çok arzuluyor.

— Öyle'mi? Ben de kuzininizi tanımak isterdim.

— O benim kuzinim değil, dedi Francisco. Kim söyledi size bunu?

Jane kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Francisco artık onun hakkında konuştuklarını biliyordu.

— O sizin kuzininiz, dedi Ricardo.

Francisco sepetten bir çilek aldı, onlara bakmadan:

— Esperanza, Mejandro'nun yeğenidir, dedi. (Başını Jane'e çevirdi.) Bayan Burton, size kamaranıza gitmenizi söylemiştim, mutfağa değil. Teknemde benim emirlerime uymak zorundasınız. Sanırım, bunu daha önce de belirtmiştim.

Jane başını dikleştirerek:

—Evet, söylemişsiniz, dedi. Hemen kamarama dönüyorum.

— Size eşlik edeyim dedi genç adam kibar bir tavırla.

— Gereği yok, ben yolu biliyorum.

Hazine bulunana kadar bu yolu gözü kapalı bulmayı öğreneceğinden emindi genç kadın.

— Size eşlik edeceğim, diye directti Francisco.

İki adımda kapıya ulaştı ve genç kadının kolunu sertçe tuttu.

— Senyor Pontalba, derhal kolumu bırakın. Bu teknenin kaptanı olabilirsiniz, ama tüm dünyanın efendisi değilsiniz! Belki farkında değilsiniz, ama XX. yüzyılda yaşıyoruz...

—Senyorita, işim başımdan aşmış durumda. Sizinle tartışacak zamanım yok. ,

Hükmedici bir tavırla merdiveni işaret etti. Jane-ters ters onu süzdü, ama genç adam hiç oralı olmadı. Jane'in kamerasının kapısını açarken:

— Ben de tam karşınızdaki kamarada kalıyorum, dedi.

Jane dişlerini sıkarak aman, ne isabet!" diye düşündü."Böylece beni kontrol altında tutmayı becerirsin".

— Denize açılır açılmaz, güverteye çıkmanıza izin vereceğim, dedi genç İspanyol.

Jane yatağının kenarına oturarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Francisco'nun çekip gitmesine aldırmadı

bile.

Aslında, durumu pek fena sayılmazdı. La Fortuna büyüklüğünde teknelere daha önce de binmişti. Gerçi onların bu kadar kalabalık tayfası yoktu, ama yabancı olmadığı son model seyir cihazları ve radarlar sayesinde her işi kolaylıkla görüyordu.

Denizcilik hakkındaki bilgileri yeterli düzeydeydi ve bunlardan kuşku duyulması canını sıkıyordu. San Diego'daki evinde, şöminenin üstü deniz sporlarının her türüyle ilgili kupalarla doluydu.

La Fortuna motorlarının, çalışmasıyla bir an sarsıldı. Jane lomboza yaklaştı. Şu an güvertede olup rüzgârın ve güneşin varlığını hissetmeyi ne kadar çok isterdi! Ama o sersem Francisco yüzünden bir pamuk balyası gibi buraya tıklıyordu.

mydestiny

25.11.2006 13:24

O gece Jane yatağında döndü durdu. Rüyasında korsanlar, korsan gemileri, alevler ve dumanlar arasında zaman zaman ortaya çıkan Francisco'yu görüyordu. Genç İspanyol elinde kılıcı, açık denizde bordaladığı bir tekneye saldırıyor, ölümüne dövüşüyordu.

Jane yatağında doğruldu. Saat sabahın üç buçuğuydu ve en azından yirminci kez saati kontrol ediyordu. Şafak sökmeyecek miydi? Güneşin doğmasına yakın tekrar daldı ve bir süre sonra da saatinin ziliyle titreyerek uyandı. Kahvaltısını bitirdiği anda, kendisini almaya gelen Francisco'yu gördü.

Genç adam mavi kadife pantolonu ve üzerinde „Dniversidad de Salamanca“ yazılı tişörtüyle önceki günden çok daha genç görünüyordu. Ama yine de ifadesinde otoriter bir hava vardı.

Jane gece gördüğü rüyaları hatırlayarak Francisco'yu bir an korsan olarak düşündü. Gerçekten de, genç adam o tipte biriydi. Tanrım, ne yakışıklı adam bu, diye geçirdi içinden. Varlığından olağanüstü bir etki yayılıyordu çevresine.

Alejandro genç kadına onun tek bir amacı olduğunu söylemişti: Batık El Corazon'u bulmak. Franciscouzun yıllardır bu teknedeki hazineyi çıkarmayı hayal etmişti. Onu çıkaracak ve zengin olacaktı. Jane'in de amacı bu değil miydi?

Hazine sayesinde güç durumda olan okulunu kurtaracaktı. Belki fazla romantik bir hayal değildi bu, ama şu an için en önemli konuydu. .Francisco çapkınca bir bakışla genç kadının eski bulicini, kareli gömleğini ve keten ayakkabılarını inceledi.

Jane saçlarını açmıştı. Francisco'nun kendisini incelediğini farkedince, içinden „gerçekten El Corazon'un burnundaki o ahşap heykele benziyor muyum?“ diye geçirdi. ' Yoksa o sözler bu çapkın İspanyolun bütün kadınlara söylediği bir şey miydi? .

—Bütün eşyanız bu kadar mı?

Genç adam iki küçük çantayı görünce şaşırmıştı.

— Evet. Seyahatlerde mümkün olduğunca az eşya taşımaya çalışırım.

Francisco'nun gözlerinde gülümser bir ifade belirdi.

— Harika! Ben de sizi bir sandık güzellik malzemesi ve birkaç bavul giyeceklerle bekliyordum.

Jane, Francisco'nun dikkatli bir ifadeyle makyajsız yüzünü incelediğini fark edince kızardı. İspanyol kadınlarının süslenmeden sokağa çıkmadıkları genç adamın şaşkın bakışlarından belli oluyordu.

Bu alışıldık nedeniyle, Jane'i soluk, hatta ölü yüzü gibi görüyor olmalıydı.

— Artık gidebiliriz, dedi genç adam. Ben hesabınızı ödedim. Pasaportunuz emin yerde mi?

— Evet. Seyahat çeklerim de öyle. Ayrıca, havaalanında para da. Bozdurmuştum.

— Bakıyorum, her şeyi önceden ve inceden inceye hazırlamışsınız. Kapıyı açtı, hole çıktılar.

Jane içinden „her şeyi hazırladım, ama kendimi senin gibi biriyle karşılaşmaya hazırlamamışım“ diye geçirdi.

M ürettebat La Fortnna'yı sefere hazırlarken, martılar da teknenin çevresinde uçuşmaya başlamıştı. Kamarasında dalgıç takımını yerleştiren Jane, onların çılgınlıklarını hazla dinliyordu. Bu çılgınlık onu bir an önce güverteye çıkmaya davet eder gibiydi, ama Jane önceki gün karşılaşmış biçiminden sonra buna pek cesaretli görünmüyordu.

Fakat seyahat boyunca saklanacak hali de yoktu. Er veya geç mürettebatın arasına katılması gerekiyordu. Bunda ne kadar gecikirse, onlarla anlaşması. O kadar güçleşecekti. . Derin bir soluk aldı, çevresine bakındı ve kapıya açıp çıkarak güverteye giden merdivene yöneldi.

Tekne açık denizden gelen dalgalarla hafif hafif sallanıyordu. Havada yosun kokusu vardı. Gün nefis olacaktı. Çevresindeki tayfalar tek heceli kelimeler ederek yoğun bir çalışma içindelerdi.

Sırtında ağır bir sandık taşıyan Ernesto neredeyse genç kadına çarpıyordu.

— Pardon! Diyerek yanından geçti.

Genç kadın ani bir hamleyle geri çekildiğinde, Hans'ın toplamakta olduğu naylon halata takıldı.

— Özür dilerim! Dedi Alman denizciye.

Dikkatsizce davranması canını sıkıyordu. Ayağına sarılan halata eğildi.

— CiscoL. —Cisco!

Jane kulakları tırmalayan bu tiz kadın sesiyle başını çevirdi. Pastel renk elbiseli ve aşırı makyaj yapmış bir genç kadın rıhtımda durmuş, tekneye bakıyordu.

Teknenin burnunda beliren Francisco gülerken kadına el salladı. Sonra başını çevirdi ve halatla uğraşan Hans ile Jane'i fark etti.

Bakışları sertleşti, başıyla salona inen merdiveni işaret ederek:

— Aşağı inin! Diye emretti Jane'e. Adamlarımı engelliyorsunuz. . .

Döndü ve rıhtımdaki kadının yanına gitmek için iskeleye doğru ilerledi. Jane karşı çıkacak zaman bulamamıştı. Ayağının halata dolanması basit bir aksilikti ve şimdiye dek de tayfaları engellemeyecek kadar çok tekne görmüştü. Öfkeden kıpkırmızı kesildiği anda, Francisco'nun kadının elini tutarak iskeleye sürüklediğini gördü. İkisi de kahkahalar atarak konuşuyordu. Bu manzara genç kadının öfkesini daha da artırdı. Peki, güverteye çıkan bu kadın mürettebatı engellemeyecek miydi?

— Selam senyorita!

Jane arkasından gelen sese döndü. Sırtında soğan çuvalı taşıyan Ricardo idi bu. Kendisine gülümseyerek bakıyordu.

— Buenos dias! Dedi Jane sevinçle.

Birkaç kelime konuşacak bir dostla karşılaşmasından mutluluk duymuştu. Ricardo mutfağı işaret ederek genç kadına kendisini izlemesin söyledi. Jane bir an tereddüt etti. Kafası Francisco'nun emrine takılmıştı. Yoksa onu, o kadın yüzünden mi güverteden uzaklaştırmak istemişti. İspanyol kadınlarının çok kışkanç olduğunu duymuştu. Hatta bu konularda erkeklerden de katı davranırlardı.

Sonra kendine gelerek Ricardo'nun peşine takılıp merdivenlerden mutfağa indi.

İçeri girdiklerinde, Ricardo sırtındaki soğan çuvalını bir kenara bıraktı, önüne beyaz önlüğünü taktı ve açgözlü bir tavırla ellerini ovuşturarak buzdolabının kapağını açtı.

- Fresas! Diye bağırdı İspanyolca. .

Elinde bir sepet dolusu çilek vardı.

Herbiri de son derece iri ve kıpkırmızıydı. Ricardo kaşlarını çatarak:

— Evet? Diye sordu. Yer misiniz?

Jane bir çilek alıp ağzına attı. Ricardo çileklere şeker serpmişti. Ricardo'nun gevezelikleri ve kendini İngilizce konuşmaya zorlaması genç kadına biraz olsun kaygılarını unutturdu.

Francisco'nun kadın arkadaşından ona neydi? Belki de onunla evlenecekti. Jane için Francisco rasgele bir erkekti. Üstelik kadınların hiçbir işe yaramadığına inanmış bir erkek! Bu düşüncelerine rağmen:

— O kadın kimdi? Diye sormaktan kendini alamadı.

— Bir kuzin.

— Öyle mi? dedi Jane bir çilek daha alarak.

Niye böyle meraklı davranıyordu? Saçmalıktı bu! Francisco'yu daha yeni tanımıştı. Bu sırada kapıda Francisco belirdi

— Kamaranızı nasıl buldunuz, Bayan Burton?

Jane buz gibi bir sesle: „ - Harika, dedi.

_ Ben de sizi arıyordum. Size Matmazel Esperanza'yı takdim etmek istiyorum. Sizi tanımayı çok arzuluyor.

— Öyle'mi? Ben de kuzininizi tanımak isterdim.

— O benim kuzinim değil, dedi Francisco. Kim söyledi size bunu?

Jane kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Francisco artık onun hakkında konuştuklarını biliyordu.

— O sizin kuzininiz, dedi Ricardo.

Francisco sepetten bir çilek aldı, onlara bakmadan:

— Esperanza, Mejandro'nun yeğenidir, dedi. (Başını Jane'e çevirdi.) Bayan Burton, size kamaranıza gitmenizi

söylemiştim, mutfağa değil. Teknemde benim emirlerime uymak zorundasınız. Sanırım, bunu daha önce de belirtmiştim.

Jane başını dikleştirerek:

—Evet, söylemiştiniz, dedi. Hemen kamarama dönüyorum.

— Size eşlik edeyim dedi genç adam kibar bir tavırla.

— Gereği yok, ben yolu biliyorum.

Hazine bulunana kadar bu yolu gözü kapalı bulmayı öğreneceğinden emindi genç kadın.

— Size eşlik edeceğim, diye directti Francisco.

İki adımda kapıya ulaştı ve genç kadının kolunu sertçe tuttu.

— Senyor Pontalba, derhal kolumu bırakın. Bu teknenin kaptanı olabilirsiniz, ama tüm dünyanın efendisi değilsiniz! Belki farkında değilsiniz, ama XX. yüzyılda yaşıyoruz...

—Senyorita, işim başımdan aşmış durumda. Sizinle tartışacak zamanım yok. ,

Hükmedici bir tavırla merdiveni işaret etti. Jane-ters ters onu süzdü, ama genç adam hiç oralı olmadı. Jane'in kamerasının kapisını açarken:

— Ben de tam karşınızdaki kamarada kalıyorum, dedi.

Jane dişlerini sıkarak aman, ne isabet!" diye düşündü."Böylece beni kontrol altında tutmayı becerirsin".

— Denize açılır açılmaz, güverteye çıkmanıza izin vereceğim, dedi genç İspanyol.

Jane yatağının kenarına oturarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Francisco'nun çekip gitmesine aldırmadı bile.

Aslında, durumu pek fena sayılmazdı. La Fortuna büyüklüğünde teknelere daha önce de binmişti. Gerçi onların bu kadar kalabalık tayfası yoktu, ama yabancı olmadiğı son model seyir cihazları ve radarlar sayesinde her işi kolaylıkla görülüyordu.

Denizcilik hakkındaki bilgileri yeterli düzeydeydi ve bunlardan kuşku duyulması canını sıkıyordu. San Diego'daki evinde, şöminenin üstü deniz sporlarının her türüyle ilgili kupalarla doluydu.

La Fortuna motorlarının, çalışmasıyla bir an sarsıldı. Jane lomboza yaklaştı. Şu an güvertede olup rüzgârın ve güneşin varlığını hissetmeyi ne kadar çok isterdi! Ama o sersem Francisco yüzünden bir pamuk balyası gibi buraya tıklılmıştı.

mydestiny

25.11.2006 17:40

Senyorita Burton, uyanın lütfen! Bütün gün uyudunuz!'

Jane gözlerini açarak sıçradı. Francisco üzerine eğilmişti. Lombozdan giren güneşin son ışınları yüzüne tuhaf birkızıllık veriyordu. ,

— Ben,

— Akşam yemeği vakti geldi, dedi Franciso sakın bir sesle.

— Sonra, göz kırparak. Ekledi: Fazla geç kalmayın. Ricardo sizin için özel bir şey hazırlamış.

Jane doğrulunca, Francisco geriledi.

— Sizi yukarda bekliyorum. Başıyla selam verip kamaradan çıktı. Sevimli adam. Jane, Francisco'nun istediği zaman çok sevimli olabileceğini düşünö. Acaba bu kendisinden bir. Özür dileme tarzımıydı?

Yataktan fırladı ve aynanın karşısına geçerek saçlarını taramaya başladı. Akli Francisco'daydı. Genç adamın etkileyici' bir yanı vardı. Bir bakıma onu haklı bulmuyor da değildi. Bu tekneni kaptanı kendisi olsa, o da yanında bir yabancıнын bulunmasını hoş karşılamazdı.

Üzerine ince bir bluz geçirip güvertenin yolunu tuttu. Merdivenin üst basamağına ulaştığında soluğu kesilir gibi oldu. Kırmızı ve eflatunun hemen her tonunun öbek öbek yer aldığı gökyüzü görölmeye değeri bir güzellikteydi.

Manzarayla büyülenen Jane başını çevirince aynı güzelliğin karada da yansıdığını gördü. Yeşillikler serpilmiş beyaz küçük evlerin cepheleri batan güneşin ışıklarıyla pembemsi bir renge bürünmüştü. Sahilden tepelere kadar uzanan çamlar, görünöme vahşi bir güzellik katıyordu.

— Orası İbiza, dedi bir ses arkasından. Daha ilerisi de Majorca. Çok çok ötelerde de. Bizi bekleyen batık var.

— Harika! Diye mırıldandı Jane. .

— Gerçekten çok güzel, dedi Francisco.

Jane yavaşça döndü ve genç adama baktı. Güneşin kızılığı yüzüne daha vahşi bir görünüm vermişti ve bu haliyle rüyalarındaki korsandan hiç farkı yoktu. Elmacık kemiklerinin oluşturduğu mor gölgeler ve ışık oyunlarının saçlarındaki parlıtısı onu son derece çekici bir erkek kılmıştı.

Jane düşüncelerinden sıyrılarak kendine geldiğinde, genç adamın ısrarlı bakışlarıyla karşılaştı. İçinin titrediğini hissettiği an, kendi kendine „bu adamın seni kamarana yolladığını unutma" dedi. „Ve geleceğin bu adamın ellerinde. İşler kötü giderse, okulu kapatmak zorunda kalacaksın".Jane çenesiyle mutfağı işaret ederek:

— Açlıktan ölüyorum, dedi. .

Her ikisini de saran bu tehlikeli atmosferi dağıtması gerekiyordu. Fakat genç adam hiç ses çıkarmadı. Bakışları hala onun üzerindeydi ve bu gözlerde zalim bir parlılık vardı. Bir şeyler düşündüğu ya da hesapladığı belliydi.

Jane bu tür bakışlara alışkın değildi. Gerçi, öğrencileri arasında kendisini süzen birçok gözle karşılaşmıştı, ama bunlar bambaşkaydı. Bunlarda vahşi hayvanelerhatırlatan bir parlılık vardı. Jane nedenini bilmediği bir ürperti geçirdi.

— Niye bana böyle bakıyorsunuz? Diye sordu korkusunu belli etmemek için.

— Güzel şeylere bakmayı severim, dedi genç adam bakışlarını ayırmadan.

— Ben şey değilim!

Jane yürümek için hareket etti, ama genç adam onu kolundan tuttu. Jane bir anda tüm vücudunu saran bir elektrik akımı hissetti.

— Haydi, yemeğe gidelim.

Cevabını beklemeden genç kadını yemek yiyecekleri arka güverteye sürükledi. Mürettebat portatif bir masa çevresinde toplanmıştı. Jane tayfaların bakışlarında düşmanlıktan çok bir merak ifadesi sezdi. Ama yine de teknede bir kadının bulunmasından hoşnut olmadıkları belliydi. Ricardo masanın tam ortasında bulunan tencereyi işaret ederek gülümsedi.

— Paella hazırladım. Servisi yapıyorum.

Genç kadın tabağına pilavla karışık deniz ürünlerini doldurmaya başladı. Jane gülümseyerek kollarını kaldırdı.

— Oh! Ben bu kadar yiyemem.

Ricardo omuz silkti ve tabağa iki kaşık yemek daha koyarak genç kadına uzattı. . Birden, Francisco masanın ucunda oturan Ernesto'ya sert bir sesle bir şeyler söyledi. Adam homurdanarak kalktı ve yan taraftan bir iskemle alarak altındaki koltuğu Jane'e uzattı.

— Buyurun, senyorita! Dedi.

— Oh, hiç gerekmez! Diye karşı çıktı Jane. Ernesto mocisaya benden önce geldiğine göre. Francisco'nun yüzündeki sert ifadeyi görünce sustu.

— Adamlarım kibar kişilerdir, dedi. Francisco sert bir sesle: İspanya' da erkekler kadınlara nasıl davranılacağını çok iyi bilir. Jane alaycı bir bakışla genç adamı süzdü.

— Sahi mi?

Francisco cevap vermedi, sadece baktı. Jane sessizce yerine oturduğunda:

— İşte oldu! Dedi.

Kendisine önceden ayrılmış olan koltuğu çekerek genç kadının yanına oturdu. Ona dönerek:

—Ehlileştirilmiş Cadaloza" adlı bir piyes vardır, dedi. Onu okumanızı tavsiye ederim. .

Jane terslemek için ağzını açtı, ama beceremedi. Öfkeden sesi çıkmamıştı. Böyle bir şeye nasıl cüret edebilirdi? Ricardo ise karşısına geçmiş, abartılmış hareketlerle yemeğini tatmasını işaret ediyordu. .

— Yemeğe buyurun! Emrini verdi kaptan.

Jane'in yemeğe başlaması için böyle bir emre ihtiyacı yoktu. Sabahtan beri iki çilekle duruyordu ,Ve önündeki paellanın da Amerika' da dondurulmuş karides ve haşlanmış piringle yapılanlara hiç benzemediği ortadaydı. Yemeğin tadına bakınca gözleri iri iri açıldı.

— Gracias! Dedi aşçıya. Deliciosas!

Ricardo başarısını kanıtlayan bu sözler üzerine güldü. Kaşıkla tencereyi karıştırarak deniz ürünlerini seçti.

— Bunlardan ister misiniz? Diye sordu. Ahtapot bulamadığım için yılınbalığı da kattım. Jane birden midesinin kalktığını hissetti. Ağzındaki lokmayı dikkatlice çiğnedi ve zorla yuttu, sonra çatalının ucuyla biraz pilavdan seçerek:

— Yılanbalığı mı koydunuz? Dedi.

— Yolunda gitmeyen bir şey mi var, senyorita? Dedi Francisco gülerek.

Jane yılınbalığından hoşlamadığını genç adamının anladığından „emindi. Ricardo ise birden telaşlanmış ve kısa kelimelerle Francisco’ya bir şeyler sormaya başlamıştı.

— Ricardo hoşunuza gitmeyen bir şey mi var, diye soruyor, dedi kaptan.

Yüzünde alaycı bir gülüş vardı. Jane bir an bu yüze bir tokat indirmeyi arzuladı, ama kendini tuttu.

— Hayır, hiçbir şey yok! Cevabını verdi soğuk bir tarzda.

Sonra sözlerinin doğruluğunu göstermek istercesine çatalını doldurup ağzına götürdü.

— Harika bir yemek. Böylesini şimdiye kadar hiç yememiştim.

— Tebrikler! Dedi Francisco aynı alaylı gülüşle. Kendinize hâkim olmasını biliyorsunuz.

Jane hırsıyla ona döndü, ama Francisco başını çoktan başka tarafa çevirmişti. Bir süre sonra hararetli bir sohbeta daldılar. .

— Amerika’ da yüzme ve dalma dersleri veriyorum, dedi Jane Ricardo’ya. . .

Bunun üzerine yaşlı aşçı peşpeşe bir yığın İspanyolca soru yağdırdı. Jane bu söz fırtınası içinde sadece birkaç kelime anlayabilmişti. .

— Bizimle birlikte dalıp dalmayacağınızı öğrenmek istiyor, diye tercüme etti Francisco.

Jane şaşırdı.

— Ne cevap vereyim? .

— Bunun mümkün olmayacağını söyleyin, Dedi kaptan.

— Bakın kaptan, ben...

— Kendinizi hiç yormayın, senyorita. Ben bu iş için yedi adam tuttum ve bana da tam yedi adam gerek. Cesareti kırılan Jane umutsuz bir tavırla başını salladı.

—Siz tahammül edilmez bir adamsınız. Size yardımcı olmak istiyorum, ama siz tam bir tiransınız. Adamlardan bazıları gülmeye başladı. „“Tiran” kelimesini anlamışlardı.:Ricardo genç kadının üzüntüsünü gidermek istercesine tabağına biraz daha peaeella koymaya kalktı.

—Hayır, teşekkür ederim.

— Ne o, iştahınız mı kaçtı? Dedi Francisco. Yoksa çok mu çilek yemiştiniz? Belki de benim varlığım sizi rahatsız ediyor, olamaz mı?

— Hiçbir şeyden şikâyetim yok. Genellikle fazla yemek yemem. , Kuyruklu bir yalandı bu! Oburluğu San Diego’da amcası ile arkadaşlarının alay konusuydu. Francisco’ya dönerek:

—Bu teknenin kaptanı sizsiniz, dedi. İstedığınız gibi hareket etmekte serbestsiniz Sizinle tartışacak değilim.

— Sizin gibi inatçı küçük bir hanımdan beklenmeyen bir ifşaat, dedi genç adam. Umarım, bundan soma hep böyle’ yumuşak başlı olursunuz. .

Çaresizlik içinde olan Jane, adamın haklı olduğunu düşündü. Havanın kararmaya başlamasıyla birlikte, peşlerinden, gelen martılar karaya dönmeye başlamıştı.

— Yarın sabah biraz yüzeceğim, dedi Francisco. Benimle gelmek ister miydiniz?

— Evet.

Yeteneklerini gösterme fırsatı yakaladığını düşünen Jane heyecanla ekledi.

— İşin içinde dalmak da var mı?

— Hayır. Sadece yüzeceğiz. Kadehini masaya bırakarak ayağa kalktı.

— Gracias Ricardo! Herkese iyi geceler!

Döndü ve teknenin ön tarafına doğru ilerledi. .Jane bu ani kaçışın anlamını bulmaya çalışarak arkasından şaşkınlıkla baktı.

— Hazine! Dedi Ricardo.

Jane anlamayan gözlerle ona baktı.

Ricardo ne demek istediğini anlatmak için masanın üzerindeki hayali bir haritayı inceler gibi yaptı. Jane hemen anladı. Francisco çalışmaya gitmişti...

Jane gözlerini açtığı anda, Akdeniz’in sularında yansıyan güneş ışınlarının kamarasının tavanında ve duvarlarında oluşturduğu aynak ve parlak lekelerle karşılaştı. Yatağının üzerinde doğrularak lombozdan dışarı baktı. Deniz çarşaf gibiydi.

La Fortuna’nın biraz ötesinde üç yunus yüzüyordu. Bir süre onları izledi, sonra gözleri teknenin daha yakınındaki bir karaltıya takıldı. Bu Francisco idi. Çok güzel yüzüyordu. .’ Jane kalkarak dolabı açtı. Bir an açık mavi renkli tek parça mayosuyla yeşil bikinisi arasında bir karara varmaya çalıştı, sonra ilkini tercih etti. Böylesi daha temkinli bir seçimdi.

Teknede hiç ses yoktu. Koridora çıkarken herkes uyuyor olmalı diye düşündü. Teknenin iskele tarafına bir ip merdiven sarkıtılmıştı. Jane oradan inmektense suya. Atlamayı tercih etti. Nefis bir atlayışla kendini sualtı dünyasının güzelliklerine bıraktı. Dipte öbek öbek dağılmış bulunan mercan resimlerinin arasında rengârenk balıklar yüzüyordu.

Su yüzüne çıktığında Francisco yakınındaydı.

— Buenos dias dedi genç adam.

Vücudu; çikolata rengindeydi. ,

— Buenos dias! Diye karşılık verdi genç kadın. Francisco’nun son derece çekici bir görünümü vardı. Eğer

gözlerindeki ifadeye dikkat etmiş olsaydı, o an tehlikeli biriyle yüz yüze bulunduğunu hemen fark ederdi

Jane genç adamın omuzlarını, boynunu ve suyun içinde gördüğü kadarıyla göğsünü inceledi. Bedeninin titrediğini- fark edince bu etkiyi yok etmek için birkaç kulaçla uzaklaştı. Ama Francisco hemen yetişti, ona.

— Su çok güzel, dedi genç kadın.

— Evet. İşin tuhaf yanı altımızda bir yerlerde hazinem, kendisini. Almanız için beni bekliyor. Jane iri iri gözlerini açtı.

— Sahi mi? Batık gemi burada mı?

mydestiny

25.11.2006 18:12

— Tam sayılmaz. Ama yakınında olmalıyız. Bugün manyetometre ile' sondajlara başlayacağız. Hazinenin burada bir yerde olduğundan eminim. Bunu hissediyorum.

Jane kendisini izlemesini bekler gibi suya daldı. Jane de hemen daldı ve genç adamın güçlü ritmine uymakta hiç zorluk çekmedi. Jane bir ara durarak bir mercan öbeğini inceledi. Francisco ilerdeki. Balık kümesini işaret etti.

Su yüzüne çıktıklarında yunuslar kaybolmuştu. Tekne hayli uzakta gibi görünüyordu. Jane kendisini çok zinde ve mutlu hissediyordu. Bu mutluluğun yanındaki genç adamdan değil de suyun güzelliğinden kaynaklandığına inanmaya çalıştı. .

Fakat havada garip bir şey vardı. Zelzele ya da kasırga öncesi rastlanan bir sakinlik hissediyordu. Garipliğin nedenini bulmada gecikmedi. Tehlike, Francisco'nun kendisiydi. Başını çevirdi, genç adamın kendisine doğru yüzdüğünü gördü.

Derin bir soluk alıp dibe daldı. Sualtı dünyası Jane'e kendi eviymiş gibi geliyordu. Burada hiç kimse ona kötülük yapamazdı. Ya da en azından bunun böyle olduğuna inanıyordu.

Jane su yüzüne çıkarak yüzmeye başladı ve gitgide hızını artırdı. Ama birkaç saniye sonra Francisco'nun kendisini yakaladığını fark etti. Döndü, genç adamın gözlerindeki parıltıları fark etti. Birden, ne olduğunu anlamadan kendini genç adamın güçlü kollarında buldu.

Francisco sert bir şekilde öptü onu. Jane hiç karşı koymadı. Aksine, bu büyülü anın sonsuza dek sürmesini diledi. Belinde, kalçalarında dolaşan ellerin yakıcı teması aklını başından alıyordu.

Birden, Jane kendini toparladı. Kurtulmak istedi, fakat genç adam onu kollarında daha fazla sıktı. Kurtulmaya çabaladıkça vücudunda gezinen ellerin daha çok baz verdiğini hissediyordu.

— Bana karşı koymaya kalkma, sevgilim, diye mırıldandı genç adam. Asla karşı koyma.

— Bırakın beni! Diye karşı çıktı Jane. İstemiyorum.

Cevap olarak genç adamın dudaklarını dudaklarında hissetti ve bu sıcak temasın o ana dek hiç farkında olmadığı duyguları ortaya çıkardığına tanık oldu. Francisco'nun davranışına karşı çıkmasına rağmen, onun egemenliğinde olmak, okşanmak, sevilmek istiyordu."Hayır! Onun egemenliğinde olamam" diye düşünürken kendini toparladı. Ama vücudu bu düşüncesine diretiyor, adeta ona karşı koymamalıydın der gibi aklının direncini kırmaya çalışıyordu.

— Jane, seni öyle arzuluyorum ki! Diye fısıldadı genç adam.

— Yo, lütfen!

Jane, zaman geçtikçe direncinin yok olduğunu hissederek paniğe kapılıyordu.

Francisco'nun dudakları şimdi genç kadının omuzlarında, boynunda dolaşıyordu. Yumuşak bir hareketle Jane'in mayosunun askılarını kaydırarak göğüslerini dışarı çıkardı ve öpmeye başladı.

Jane hiç tatmadığı bir haz dalgasıyla serseme dönmüş, genç adamı nasıl durdurması gerektiğine karar veremez olmuştu. Hayır, her şeye rağmen ona engel olmalıydı. Bunun ciddi bir araştırma seferi olduğunu, meseleyi bir oyun olarak görmemek gerektiğini söyleyen Francisco idi. Oysa< şimdi tehlikeli bir erkek olmuştu. Onun gibi biriyle ortak yaşanacak bir macera ancak üzüntü getirirdi. Hem de uzun süreli bir üzüntü.

— Lütfen yapmayın! Dedi Jane. Sizi tanımıyorum bile.

— Yalancı! Karşılığını verdi Francisco. Beni çok iyi tanıyorsun, mi amor!

Tekneden bir gürültü gelir gibi oldu.

— Aman Tanrım! Diye bağırdı Jane. Bizi görebilirler.

— Göremezler. Çok uzaktayız.

— Yapmayın!

Jane debelenerek kendini kurtardı ve hızlı kulaçlarla tekneye doğru yüzmeye başladı. Francisco peşinden gitmedi, ama genç kadın sesini duyabiliyordu.

— Kaç bakalım, su perisi! Ama fazla uzağa gidemeyeceksin!

mydestiny

25.11.2006 22:23

Jane soluk soluğa ip merdivene tırmandı. Francisco'nun o ana kadar gözlerini bir an olsun üstünden ayırmadığına adı gibi emindi. .Güverteye çıkınca hemen merdivene koştı ve odasına girip kendisini yatağa ,atınca derin bir soluk aldı. Başını ellerinin arasına aldı ve neler hissettiğini anlamaya çalıştı. Heyecan mı? Öfkemi? Şaşkınlık mı?

Francisco'nun öpüşlerini hatırladıkça dudakları titriyor, içinde karşı koyulmaz bir ihtirasın varlığını seziyordu. Ona duyduğu tüm arzuya rağmen, Ehlileştirilmiş Cadalo'u okumasını tavsiye ettiğini de unutmuyordu.

Gururunu henüz yitirmemişti. Ama genç adamın davranışlarına da pek karşı çıkmış sayılmazdı. Hatta ona aynı ateşli davranışlarla karşılık vermişti. İçinde dalga dalga kaban ihtiras fırtınası aklını başından almıştı.

Onunla bir daha nasıl yüz yüze gelecekti? Az sonra, bunun da cevabını buldu. İçinden „aramızda ne geçti ki?“ diye geçirdi. Hiçbir şey, ya da onun' gibi bir şey. Çekici ve kendinden emin yakışıklı bir İspanyolla özgür bir Amerikalı kadının her an aralarında olabilecek masum öpücükler!..

Jane böyle düşünerek üzerine bir pantolon ile sütyen taktı. Hangi bluzu giyeceğini düşünürken birden kapı açıldı. Eline geçirdiği yeşil bir tişörtle göğüslerini örtmeye çalıştı.

Beyaz bir şort ve mavi tişörtü giymiş olan Francisco kapının eşiğinde duruyordu. Sessiz bir gülümsemeyle

sırtını kasaya dayadı ve bir süre genç kadını seyretti. Bu bakışlardan felç olmuş gibi hareketsiz kalan Jane ne bir ses çıkarabiliyor, ne de elindeki bluzu sırtına geçirebiliyordu.

— Aslında, sen henüz küçük bir kızsını dedi Francisco.

İspanyollar Amerikalı kadınları ihtiraslı ve çok rahat olarak belirler.

— Çıkın kamaramdan! Diye bağırdı Jane.

Sonra, mürettebatı hatırlayarak sesini alçalttı:

—Lütfen çıkın, giyiniyordum. .

—Giyindiğini görüyorum. Sana engel olmuyorum ki.

Kollarını göğsünde kavuşturup bakmaya devam etti.Jane bu bakışlarla kıpkırmızı kesildi.

— Bay Pontalba... Genç kadın daha da kızardı. Alanlardan sonra böylesine resmi konuşmak çok komikti!

— Francisco, diye yeniden Söze girdi, olanlar olmaması gereken şeylerdi. Bunu hiç olmamış gibi kabul edelim.

Francisco bir kahkaha attı.

— Olanlar, eninde sonunda olacak şeylerdi, güzelim. Sen son derece cazip ve seksi bir kadınsın, inan bana!

İki adımda genç kadının karşısına geldi, Jane gerilememe için kendini tuttu. Ona bir çocuk olmadığını ve kendisiyle oyun oynamaması gerektiğini anlatmanın tam zamanıydı.

—Niçin dalmama engel oluyorsunuz? diye sordu.

Francisco bir an ses çıkarmadı, sonra dalgın bir ifadeyle:

— Engel olmazsam ne olur? Diye sordu.

— Size müteşekkir kalırım.

Francisco düşünceli bir tavırla dudaklarını ısırdı. Jane genç adamın gözlerinde anlamını çıkaramadığı bir parıltı ot fark etti. Kendini beğenmişlik miydi? Pışmanlık mıydı?

Yoksa başka bir şey miydi? Francisco biraz daha sokuldu.

—Nasıl müteşekkir kalırsın?

Jane şaşkınlıkla ağzını açtı, ama tek kelime etmedi. Acaba buna karşılık ondan bir şey mi isteyecekti? Cevap vermeye fırsat bulamadan Francisco devam etti.

—Hayır; dalmana izin veremem. Sana göz kulak olacak vaktim yok.

— Ama nasıl yüzdüğümü gördünüz! Diye bağırdı Jane.

— Evet... Gerçekten çok şey gördüm...

Sonra, parmağıyla Jane'in elindeki tişörtü işaret ederek

— Bunu tekнемde giymeye kalkma! Dedi. Adamlarımın gözü önünde böyle dolaşamazsın.

Döndü ve kamaradan çıkıp gitti. Öfkeden tek kelime edemeyen Jane kıpkırmızı olmuş bir durumda arkasından baktı. Her şeye burnunu sokmakla biraz ileri gidiyordu bu yobaz! Artık çizmeyi aşüyordu. Böyle saçmalıkları kabul edeceğini sanıyorsa yanılıyordu!

Dişlerini sıkarak „sakin ol, sakın Ol" diye mırıldandı kendi kendine. Sonuç olarak, yabancı bir ülkede bulunuyordu. Burada örf ve ,adetler değışikti. Ama...

Derin bir iç çekerek dolabını açıp daha kapalı bir bluz aramaya koyuldu. Üzerinde dalma okulunun adını taşıyan bir gömlek çıkardı. Keten ayakkabılarını giyerken burnuna nefis bir kahve kokusu geldi. Birden çok aç olduğunu fark etti. Kararlı adımlarla güverteye doğru ilerledi.

Mürettebat çoktan kahvaltıya oturmuştu, Jane'in yaklaştığını gören adamlar başlarıyla selam verip yine önlerine döndüler. Sadece Carlos gülümsedi ona. Dazlak başını sıvazlayarak:

— Buenos dias! Se vi nadando!

Jane kelimelerin ne anlama geldiğini düşündü, sonra gülümseyerek:

— Demek beni yüzerken gördün, dedi:

Aynı anda da yüz allak bullak oldu. Eğer onu yüzerken gördüyse, başka şeylere de tanık olmuştu. Neyse, her işte bir hayır vardı. Belki Carlos kendileriyle daİma konusunda Francisco'yu ikna edebilirdi.

Parmağıyla genç kadının göğsündeki yazıya işaret etti.

— Sizin okul mu?

Jane başını salladı. Carlos kahvesinden bir yudum alarak mutfağı gösterdi ve:

— Ricardo, dedi.

Bu, Ricardo'nun kendisine kahve hazırladığı anlamına geliyordu. Jane Carlos'a teşekkür etti. Francisco'nun çok iyi İngilizce bilmesine karşılık, Carlos ile oridan çok daha iyi anlaşılıyordu.

Jane bu düşünceyle dudaklarını ısırdı. Bu sabah bambaşka bir dille, aşk diliyle pek de güzel anlaşmışlardı!

Saçmaluyorsun, diye söylendi kendi kendine. Aşkla bunun ne ilgisi vardı? .

Ricardo onu her zamanki samimiyetiyle kırsıladı ve dumanı tüten bir kahve uzatıl. Jane kahvesini alıp güverteye çıktığında, Carlos yerinden kalkarak genç kadına sağındaki koltuğı işaret etti. Jane oturdu.

Carlos arkadaşlarına genç kadının yüzücülüğü: hakkında övücü - şeyler anlatmaya koyuldu. Bir süre sonra"mürettebatın yüzünde bir - gülümseme belirmişti.

Genç kadın bundan mutluluk duymak üzereken Francisco'nun eli omzuna öyle bir indi ki, az daha kahvesini devirecekti.

—Biraz benimle gelir misiniz, senyorita!

Jane cevap verecek zaman bulamadı. Genç adamın güçlü eli kolunu kavrayarak yerinden kaldırdı ve peşi sıra sürükledi. Teknenin burnuna ulaştıklarında, Francisco patladı:

— Sen insanı gerçekten şaşırtıyorsun. Ernesto ile Carlos seninle dalga geçiyorlar, sen de oturmuş gülümseyerek onları izliyorsun!

— Benimle dalga geçmiyorlardı, dedi Jane. Sadece yakınlık gösteriyorlardı.

— Yakınlık mı? Sana askıntı oluyorlardı. Amerikalı kadınlar insanı çatlatırsınız. Onları tahrik edip sonradan alay edecektin, değil mi?

— Onları tahrik mi ediyordum? Sen sahiden kaçıksını Jane öfkeden ilk kez „sen“ diye hitap etmişti.

Francisco aldırmadan devam etti:

— Ben güneyliyim: Güneylilerin kolayca gülen yabancı kadınlar hakkında ne düşündüklerini iyi bilirim. Onlara göre bu tür kadınlar, kolay elde edilen kadınlardır.

Jane sapsarı kesildi. Francisco’nun iğrenç yaklaşımı midesini bulandırmıştı. Demek, kendisi hakkında böyle düşünüyordu? Jane sinirlerine hâkim oldu. Basit bir yabancıнын düşüncelerini önemseyecek değildi.

— Anlıyorum, dedi ve döndü.

Francisco tekrar kolundan tuttu.

— Anlamıyorsun. Hiçbir şey anlamıyorsun. — Bırak beni. Dostlarımı kahvaltımı bitireceğim.

Francisco kolunu bırakarak:

— Aptalsın sen, dedi. Sonra pişman olacaksın.

— Hiç sanmıyorum, Bay Pontalba.

Zafer ve yenilgi karşımı tuhaf bir duygu içinde uzaklaştı.

mydestiny

26.11.2006 11:40

Sabah araştırmaları manyetometre sondajlarına ayrılmıştı. Francisco sağa sola emirler yağdırarak metal dedektörleri kullanırken, adamlar da sırayla suya dalıp dibi araştırıyorlardı. Çalışmaları izleyen Jane, işe yaramaz bir şekilde oturmaktan öfkeleniyordu. Sonunda, mutfağa inip Ricardo’ya yardım etmeye karar verdi.

Öğleden sonra da aynı sıkıcı temponun devam ettiğini gören Jane kararını vererek Francisco’nun kamerasına daldı.

— Evet, ne var? Dedi genç adam sıkın bir ses tonuyla.

Sonra başını kaldırdı, Jane’i görünce yüzü yumuşadı.

— Araştırmalar nasıl gidiyor? Diye -sordu Jane.

Sonra, genç adamın, incelemekte olduğu haritaya doğru eğildi. Francisco omuz silkti. Yüzünün son derece gergin olduğu hemen fark ediliyordu. İşlerin umduğu gibi gitmediği belliydi.

— Bırak, size yardım edeyim, dedi yalvaran bir sesle.

— Hayır. Sen dalmayacaksın, karşılığını verdi genç adam.

Sesinde kesin bir ton vardı. Başını bile kaldırmaya gerek görmemişti.

— Rica ediyorum, diye ısrar etti Jane.

— Hayır. Buna asla izin vermeyeceğim.

Tepkisinin şiddeti genç kadını öfkeliendirdi. Bunun gibisine Amerika’ da taş devri adamı derlerdi.

— Amerika’ da sana bir saniye bile tahammül etmezler.

— Ama buradasın. Benim ülkemde ve bu nedenle de kurallarına uyacaksın.

— Ben kural filan tanımam. Böyle şeylere alışık değilim.

Francisco’nun doğrulmasıyla Jane biraz geriledi.

— Benim için tam bir bilmecesen, Bayan Burton. Hazine avı bittiğinde, seni çözmüş olacağım:

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme fark ediliyordu.

— Av! diye devam etti... Ben avın her türüne bayılırım. Ya sen?

Jane gitgide artan gerilimi düşürmek için ses tonunu yumuşattı.

— Pek sevmem.

— Yalancı!

Jane hızla kapıya doğru yürüdü. Bu arada, nedenini bilmeden omuz üzerinden genç adama bakmıştı.

— Ben gidiyorum.

— Nereye gidersen git, hep peşinde olacağım.

— Hiç sanmam.

— Görürüz!

Jane cevap vermedi. Francisco’nun kahkahaları arasın—da kamarayı ter ketti.

Güverteye çıktığında etrafta kimseleri göremedi. İş—panya’nın kutsal siesta(öğle uykusu) saati başlamıştı.

Teknenin burnuna ilerleyerek boş bir yer buldu. Üze—rindeki bluzu çıkararak beline sardı ve başını halat rulosu—na yaslayarak sırtüstü güneşe uzandı. Francisco’nun dalma konusundaki olumsuz takıntısı çok saçmaydı. Bütün İspanyollar böyle yobaz mıydı?

Ricardo öyle görünüyordu, ama karısı ile sekiz çocuğuna kim bilir nasıl davranı—yordu. Ya Francisco? Onun ailesi hayatta mıydı? Kadınla—ra karşı bu kadar sert olmasının nedeni, annesine karşı katı davranan bir

babaya sahip olmasından kaynaklanıyordu. Tutumunun farkında mıydı? Jane o kanıda değildi. Francisco Pontalba düşüncelerini eleştirecek tip değildi. Özellikle de kadınlarla ilgili konularda.

Güneş hayli yakıcıydı. Jane gözlerini kapadı. Uyursa rüyasında Francisco'yu göreceğinden emindi. Gerçekten de öyle oldu. Rüyasında korsanlar ve meşalelerin ışığında parlayan altınlar gördü. Karanlıklardan çıkan bir adam ona doğru ilerliyordu... ..

Küçük çılgın! Istakoz gibi kızarmışsın!

Jane gözlerini açtı. Francisco başucunda ayakta duruyordu. Üzerinde balıkadam giysisi vardı. Genç kadının ağzını açmasına fırsat vermeden eğildi ve onu kucaklayarak kaldırıp güvertenin ortasına doğru götürdü. — Beni derhal yere bırak!

Francisco tek söz etmeden yoluna devam etti. Jane kalbinin delice çarptığını ve vücudunu yakan ateşin sadece güneşten kaynaklanmadığını hissediyordu.

— Bırak beni! Diye tekrarladı. Yanmış olabilirim, ama ayaklarımın altı sağlam.

Genç adamın karşılık vermediğini görünce sustu. Denizi, tuzlu suyu ve sualtının gizemlerini hissediyordu. Başını genç adamın göğsüne yaslamamak için kendini zor tutuyordu. Direncini güçlendirmek için gözlerini yumdu. Merdiven başına geldiklerinde genç kadını usulca yere bıraktı. Jane hareket etmeye kalktığında vücudunda müt-hiş bir sızı duydu ve genç adamın kendisini kamaraya götürmesine hiç ses çıkarmadı.

— Benim kamaram daha serindir, dedi Francisco. Senininki ögle güneşini alıyor. Jane'i usulca yatağa bıraktıktan sonra dikkatle vücuduna baktı. na baktı.

— Ne kadar zamandır güneştesin? .

— Buradan ayrıldıktan sonra çıktım. Uyumuşum. —

— Başına bir şey geleceğinden emindim zaten, diye mırıldandı Francisco.

Sonra, hızla kamaradan çıktı. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde elinde soğuk su dolu bir tas ve küçük bir havlu vardı. Genç kadının başucuna bir iskemle çekerek oturdu ve doğal bir hareketle bluzunu çıkarmaya koyuldu. Jane tüm acısına rağmen, doğrularak genç adamın bileklerine yapıştı.

— Oh hayır! Buna izin vereceğimi sanırım beklemiyor-sun...

— Jane, lütfen ellerimi bırakır mısın? Dedi Francisco sakin bir sesle.

Genç kadının belendiğini görünce bileklerini kurta-rıp ellerini yakaladı ve başının üzerine götürerek yatağa yaptırdı. Jane vücuduna binlerce iğnenin battığını hisset-ti.

— Yapma, canımı acıyorsun.

— Öyleyse rahat dur. Tanrım! Duyan da sana tecavüz ediyorum sanacak... Güneşe çok dikkat etmeliydin küçük inatçı. Açık tenliler güneşe hassas olur. .

Havluyu suya batırarak a1nını ve yanaklarını ıslatmaya başladı. Havlunun serin teması, bedeninde güzel bir his uyandırıyordu. Francisco yanık kısımları ıslattıktan sonra çekmecesini açtı ve içi koyu sıvıyla dolu bir

kavanoz çıkardı.

— Şimdi sihirli bir ilaç kullanacağım, dedi gülerek. Eski bir aile formülü.

— Nedir bu?

Francisco kavanozun kapağını açıp leylak kokan sıvıyı avucuna boşalttı. →

— Güneşten yandığım zamanlar annemin benim için ha→zırladığı bir ilaçtı bu.

— Annenin mi? diye mırıldandı Jane.

Genç adam elindeki sıvıyla Jane'in vücuduna yumuşak masajlar yapmaya başladı.

— Evet, annemin... İlginç bir kadındı. İyi1eştiremeyeceği hastalık yoktu. Madrid' deki küçük mahallemizin doktoru Gibiydi. Gerektiğinde ebelik bile yaptı.

Jane kendini genç adamın kollarına atmamak için deli→ce mücadele ederek:

— Madridli misiniz? Diye sordu.

— Evet. .

— Peki, orada doktor yok mu? Madrid büyük bir kent→tir. .

— Halk çok yoksuldu. Ya anneme gelirler, ya da hasta→lıktan ölürlerdi.

—Oh!

Jane genç adamın ellerini göğüslerinde hissedince elinde olmadan inledi. Aldığı zevkten soluk alışları hızlan→mıştı. →

—Juanita, mi amor! Diye fısıldadı Francisco.

Jane adının İspanyolcasıyla hitap etmişti. Yüzü genç kadına o kadar yakındı ki, Jane kendine hakim olamaya→rak dudaklarını araladı. Tam o sırada hızlı hızlı kapıya vuruldu.

— Don Francisco! Don Francisco!

Francisco büyük bir ihtimalle küfür olması gereken bir şeyler söyledi, ama kapıdaki ses ayrılmadı. Genç adam an→latılanları dinledikçe neşeleniyordu. Gözleri irileşmiş, gözlerinde heyecanlı bir ifade belirmişti. Doğrulurken:

— Bir şeyler bulduk, dedi. Tanrım! Bir şeyler bulduk!

Kapıyı açmıştı bile. .

— Birazdan gelirim. Sen buradan bir yere kımıldama.

— Bu bir emir mi? diye Jane yarı alaylı bir biçimde.

Francisco bu soruya şaşmıştı. Yüzü gerildi.

— Evet, Bayan Burton, dedi. Bir emirdir. Emirlerime uymamazlık edeceğinizi de sanmıyorum. Kapıyı kapadı ve çıktı.

Umutlar o gün de boşa çıktı. Ertesi gün de aynı şey oldu. Aradan bir hafta geçti. Mürettebat manyetometreye bir azızmış gibi yalvaran bakışlarla bakmaya başlamıştı.

La Fortuna'ya tuhaf, umuttan yoksun, sıkıcı bir hava hâkimdi. Hazine neredeydi? Hemen herkesin aklını kurcalayan tek soru buydu ve cevabı konusunda en ufak bir umut da yoktu. Kıymetli taşlarla süslü haçlara, altın külçelere ne olmuştu?

Her sabah sıkıcı bir bekleyişle başlıyor, gün umutsuzluğun getirdiği bezginlikle son buluyordu. Jane mümkün olduğu kadar ortalıkta dolaşmıyordu, ama sonuçsuz kalan araştırmaların yarattığı tedirginlik ve umutsuzluk onu da sarmış gibiydi. Hazinesinin bulunması ve Francisco'nun çekiciliğine karşı koyacak gücü sürdürmesi için Tanrı'ya dua ediyordu.

Nerede olursa olsun, genç İspanyol'un onu devamlı izlediği duygusunu taşıyordu. Francisco, masum balıkların gizli köşelerini ele veren su çırpıntılarını gözleyen deniz kuşları gibiydi. İngilizceyi kısa zamanda hayli ilerletmiş olan Ricardo ile her sohbet edişinde, başını ne zaman çevirse Francisco'nun kendilerini dinlediğini görüyordu.

Gün batımında göğü kızıla boyayan güneşin son ışıklarını seyre daldığında da genç kaptanın gözü üzerinde oluyordu. „Yo, bu imkânsız" diye mırıldandı genç kadın. Tabaktaki karidesleri kaynar suya attıktan" sonra yine düşüncelerine döndü. Öyle olsa bile bunun ne önemi vardı?

Kendisi genç ve bağımsız bir kadındı. Amerika'ya döndüğünde bugünleri alaylı bir tebessümle hatırlayacak ve Francisco'nun davranışlarını hayli komik bulacaktı. Çünkü ona karşı olan davranışlarında en küçük bir değişiklik yapmamıştı. .

Mürettebat gün batımı oldu mu, çalışmaktan ve dalmaktan yorgun düşüyorlardı. Francisco buna yakından tanık olduğu halde genç kadının dalmasına hala inatla karşı! Çıkıyordu.

Jane Francisco'ya bu hazinenin kendisi için ne denli önemli olduğunu kaç kez söylemeye çalışmış, yönettiği okulun geleceğinin buna bağlı olduğunu belirtmek istemişti. Ama her seferinde, son anda vazgeçmişti. Bunu açıkladığında alacağı cevabı çok iyi biliyordu. Francisco gülümseyerek ve bir kadının yönettiği kuruluşun sonu bu olur diyecekti. „Eğer hazineyi bulamazlarsa, San Diego'daki yokluğunu hiçbir şey tamir edemezdi. .

Francisco kendisini bu kadar hafife almasına rağmen niye ısrarla üzerine düşüyordu? Bu sorunun cevabını bulmak çok güçtü. Böyle davrandıkça, ne kadar yakışıklı olursa olsun, ona ancak nefret duyabilirdi.

Onları bu hayal âlemine sürükleyen belki de İspanya'nın yazı ile Akdeniz'in güzelliği idi. Jane bu düşüncelerin ve cevapsız kalan sorunların içinde bir çıkış ararken, Francisco'nun kapı aralığından başını uzatmasıyla gerçeğe döndü.

— Ricardo?

Mutfakta Jane'i yapayalnız görünce yorgun yüzünde bir gülümseme belirdi.

— Bakıyorum, bugün çok aktıfsın!

Jane karides kabuklarını' toplayıp çöp tenekesine attıktan sonra genç adama döndü.

— Evet, Kaptan Pontalba. Küçük bir arı gibi çalışıyorum. .'

— Burada ne yapıyorsun?

— Yalnızlığımın tadını çıkarıyorum.

Genç adam Jane' e yaklaştı.

— Sahi mi? Bu gözlerinizle tıpkı hayalimdeki denizkızıma benziyorsun. . .

— Güzel biri olmalı bu denizkızı. Onu neden bu kadar ısrarla aradığını anlamıyorum...

— Çünkü onda sevdiğim her şey var ve benim en büyük keşfim olacak.

— Amerika'ya ilk çıkan İspanyol fatihleri gibi konuşuyorsun.

— Tam üzerine bastın, Juanita.

— Benim Adım Jane ve İspanyol da değilim. Bilmiyorsan, öğren!

Genç adam bir süre için konuşmadı. Sadece gözleriyle Jane'i izledi. Sonra birden bire: . .

— El Corazon'un öyküsünü bilir misin? Diye sordu.

Jane olumsuz bir biçimde başını salladı.

— Öyleyse sana anlatayım.

Jane, masanın köşesine oturan genç adama baktı. Gözlerinde hayallere dalmış gibi bir ifade görünce şaşırdı.

—O dönemlerde korsanlar, ama gerçek korsanlar vardı, diye söze başladı Francisco. Hayatları tehlikeden tehlikeye koşmakla geçiyordu... Yüzü gerginleşti.

— Bugün de tehlikeler var, Jane. Bu nedenle de...

Jane'in bakışlarıyla karşılaşınca sustu, yüzünde bir gülümseme belirdi.

— Efsaneye bakılırsa, diye devam etti; bu korsanlardan biri de bizim ailedenmiş. Devir, Türkler'in Akdeniz'de cirit attığı bir dönem. Akdeniz ülkeleri gemilerinin güven içinde seyretmesi için Türkler'le anlaşmalar imzalıyor, ama kimin düşman, kimin dost olduğu hala belli değil bu sularda. Soyulanlar kayıplarını kapamak için başkalarını saymaya kalkıyor...

—Bunda şaşılacak bir şey de yok. O dönemde herkes yoksuldu.

— Ya, yanılıyorsun. Bunlar zengin ülkelerin tekneleri. Yoksulların zaten tekneleri yok ki!

— Ama yaptıkları. İş yasadışı. Korsan olduklarını sen söylemedin mi?

— Bunda da yanılıyorsun. Diğer ülkeleri bilmem, ama İspanya'da korsanlar saygı ve sevgi gören kişilermiş. Çünkü hepsinin çok parası ve esirleri varmış...

— Esirleri mi? diye bağırdı Jane. Esirleri mi varmış?

— Evet. Bunlar ele geçirdikleri teknelerin yolcuları olur genellikle. Ayrıca sahil şeritlerinde bulundukları köyleri de esaret altına almışlar.

Gülümseyerek ekledi.

— Özellikle de güzel kadınları.

— Korkunç bir şey!

— Hiç de değil. Fidyeye ödendiği takdirde esirler hemen serbest bırakılmış. Bu arada kilise de bu paradan payını almış

Jane'in şaşkın hali genç adamın çok hoşuna gitmişti.

— Neyse, biz öykümüze dönelim. Bir dönemde çok cesur bir korsan varmış. Bunun benim atalarımın biri olması pek muhtemel. Afrika şeyhlerden birinin kızını kaçırmış. Kızın adı Fatma'yımış...

Jane kuşkulu bir tavırla genç adama bakarak:

— Bu gerçek bir olay mı, yoksa sen mi uyduruyorsun? Dedi.

— Elbette ki gerçek. Bunu Madrid kütüphanesinde bir, kitapta okudum. Büyük bir ihtimalle de bunu benden başka bilen yok. Çünkü olayı kanıtlayan belgeler şimdi kütüphanede yok...

— Yani o kitabı çaldın öyle mi?

— Tam üstüne bastın.

Bakışları bir an karşılaştı ve her ikisinin de gözlerinde aynı pırıltı belirdi. Tanrım, diye düşündü Jane, bu hazineyi gerçekten biz bulacağız. Bizim olacak o! Francisco iki kadeh alıp içlerine sangria doldurdu ve kadehin birini genç kadına uzattı.

— Sözüünü ettiğin korsan Fatma'yı esirlerinin arasına mı katmış?

— Hayır. Kıza karşılık şeyhten fidye istemiş. Çünkü kız bir esir alamayacak kadar güzel ve dikkat çekiciymiş...

Sözlerine ara vererek Jane'e baktı. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibiydi.

— Nerede kalmıştım? Ah, evet! Bu aldığı fidyeyle ömrünün sonuna kadar zenginlik içinde yaşamayı düşünüyormuş. .

— Tabii şeyh para vermeyi reddetmiş, diye fikrini söyledi Jane.

Francisco omuzlarını silerek:

— Sanırım, karidesler oldu, dedi.

Jane'in harekete geçmesini beklemeden karides tenceresini ateşten kaldırıp bir kenara koydu.

— Hayır. Şeyh kızının hayatta olmasına çok sevinmiş. Korsana bütün istediklerini vermiş: Zümrütler, yakutlar, pırlantalar altınlar ve aklına ne gelirse... Fakat beklenmedik bir şey olmuş. Korsan ile Fatma birbirlerine delice âşık olmuşlar. Her ikisi de birbirlerinden ayrılmak istememiş...

— Gerçekten zor bir durum. .

— Kısacası, sonunda Yeni Dünya'ya gitmeye karar vermişler. Korsan, gemi mürettebatını uyarmış. Çin'e giden ipek tüccarları görünümüne bürünmüşler. Fakat yolda müthiş bir fırtınaya yakalanmışlar. Tekne içindekilerle birlikte suya gömülmüş...

Jane ile göz göze gelince devam etti:

— Şimdi o hazine Akdeniz'in dibinde, El Corazon'un içinde.

Francisco bulunduğu yerden kalkarak genç kadına doğru yaklaştı. Jane temkinli adımlarla geriledi, sırtı dolaba çarpınca durdu.

— Onların ruhlarını rahatsız etmez miyiz? Diye ekledi genç kadın.

— Hayır, dedi Francisco. O iki sevgili için önemli olan beraber olmaları. Hazine umurlarında bile değildir. O hazineyi ben istiyorum... Bu arada başka bir şey daha istiyorum...

Jane'in başını ellerinin arasına alarak dudakları birleşene dek yaklaştı. Bir arzu seline kapılan genç kadın da kollarını onun boynuna dolayarak Francisco'yu kendine çekti. Vücudu ben de başka şeyler istiyorum der gibiydi. Francisco genç kadının yüzünü küçük öpücüklerle- boğarak:

— Juanita, güvercinim, diye fısıldadı. Sana çok ihtiyacım var. Senin kölenim, sevgilim... Aşk kölenim...

—Francisco... Francisco, doğru değil bu...

İtirazlarını ateşli bir öpücükle bastırarak genç kadına bir anda neye niçin itiraz ettiğini unutturdu. Jane şimdi Francisco'nun sekiz gündür bu anı beklediğini biliyordu. Karşı çıkmayı bir yana bırakarak kendini genç adamın yakıcı okşayışlarına, öpüşlerine teslim etti.

Gerçeğin farkına ilk varan Francisco oldu, Jane'in boynunu öperek:

— Şimdi olmaz, diye mırıldandı. Aramızda her şeyin yoluna girmesi gerek. Yüreğinde en ufak bir kuşku kalmamalı. . .

Jane genç adamın bu ince düşüncesinden son derece memnun olarak başını omzuna yasladı. Francisco istemeye istemeye ondan uzaklaştı.

— Yarın manyetometreyi kontrol ettirmek için Majorca'ya gideceğiz. Orada benim olacaksın.

Jane sabırsız bir tavırla başını „evet“ anlamında salladı. İçinden zayıf bir ses dikkatli olmasını söylüyor, ama o buna aldırımıyordu bile. Bu anın büyüsünü ne kuşku ne de gurur bozabilirdi. Francisco onu mutfak kapısına doğru sürükleyerek

— Gidip üstünü değiştir, dedi. Seni dalmaya götürüyorum.

— Ne? Diye haykırdı genç kadın şaşkınlıkla. Ciddi mi söylüyorsun? .

— Elbette. On dakika sonra buluşalım.

Umarım, o saatlerce hazırlanan kadınlardan değildir.Jane bir kahkaha attı.

— Sen şeytanın ta kendisisin!

— Kaptanına karşı biraz nazik ol!

Ricardo içeri girdiğinde çocuklar gibi şakalaşıp kahkahalar atan iki genci görünce şaşırdı, sonra tenceredeki karidesleri görünce bir çığlık attı.

—Karideslerim! Karideslerim! Yemek mahvoldu.
— Özür dilerim, Ricardo! Çok üzıldüm! Dedi Jane.

Francisco genç kadının koluna girerek onu dışarı sürükledi.

— Sen korkunç bir aşçısın, fakat çok iyi öpüşüyorsun.

— Çok iyi de dalarım, dedi Jane. Zaten birazdan buna tanık olacaksın.

Suya aynı anda atladılar ve dipte buluştular. El ele ilerleyerek El Corazon'dan arta kalanların bulunabileceği köşeleri aramaya başladılar. Jane dikkatle çevreyi gözden, geçirirken aklı Fatma ile umutsuz aşkıdaydı.

Bir İspanyol'a âşık olan bu kadın ülkesini, ailesini terk edişi ve sonunda kaderin kötü cilvesi, hayatından da olmuştu. Manyetometrelerin ve motorlu teknelerin varolduğu bir devirde böyle bir aşk olabilir miydi?

Francisco bir mercan resifini incelemek için genç kadının elini bırakarak uzaklaştı. Jane merak içinde gözleriyle onu izledi. Genç adam birden değişmişti. Öpüşmelerini hatırlayınca titrediğini fark etti. Sonunda kendisine dalma izni de vermişti...

Bu düşüncelerle bulunduğu yerde hareketsiz durmuştu. Su öyle berraktı ki, Francisco'nun hareketlerini en ince ayrıntısına kadar seçebiliyordu. Gülümseyerek onun yanına gitmeye karar verdi.

Birden, kumda bir şey parlamaya başladı. Jane gözlerini açtı. Altın! İmkânsızdı bu. Ama olmuştu işte! Aynı parıltı tekrar belirdi. ...

Jane Francisco'nun „dikkatini çekmek istedi, ama genç adam görüş alanından. Çıkmıştı. Önce onu bulmalıydı, yoksa kumu mu eşelemeliydi? Hareket ederse aynı yeri, bulması kolay olmayacaktı. Hazine aramanın büyük teknolojilerle bir sonuç vermeyeceği ortadaydı. Kum her an hareket ediyor, dip durmaksızın şekil değiştiriyordu.

Parıltıyı nerede görmüştü? Şurada, hayır şu tarafta. İşte. Kolundaki basınç saatini kontrol ederek dibe inmeyi başladı. Tüpte yeterince oksijen vardı. Peki, Francisco nereye kaybolmuştu? Mürettebatın sevincini şimdiden hayal edebiliyordu. Artık onu gönülden kabul edeceklerdi içlerine.

Ya amcası, o da kim bilir ne kadar sevinecekti. Alejandro da öyle. Ve özellikle Francisco. Dalma konusunda ona söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Birden bedenine çelik gibi bir kol sarıldı. Jane başını çevirdi, Francisco idi bu. Karşı kaymaya fırsat bulamadan kendisini su sathına sürüklediğini fark etti Su yüzüne çıktıklarında yüzündeki maskeyi çıkararak:

— Francisco! Diye bağırdı. Altın gördüm. Gerçekten altın gördüm. .

— Sende şu kadcırcık akıl yok! Diye bağırdı genç adam. Bir de kalkmış, dalma öğretmeniyim diyorsun. Alejandro seni buraya ne diye yolladı, aklım almıyor. Dalma konusunda hiçbir şey bilmiyorsun sen!

Yumurğu havaya kalktı. Genç kadın bir an onun vuracağını sandı. Onu hiç böyle öfkeli görmemişti. Sert bir hareketle Francisco' dan uzaklaştı:

— Çıldırmışsın sen! Ben hiçbir hata yapmadım.

— Benden uzaklaştın, diye bağırdı genç adam. Seni aramaktan canım çıktı.

Jane öfkesini unutmuş, şaşırılmıştı.

— Francisco, dedi sakın bir sesle, beni bir an gözden kaybetmiş olabilirsin, ama ben seni görüyordum. Tehlikeli bir durum yoktu.

— Tehlike her zaman vardır! Diye bağırdı Francisco... Bu bir sınavdı senyorita ve kaybettiniz. Artık dalma yok.

— Haksızlık bu! Yobazlık!

— Ne, dersen de! Bu teknenin kaptanı benim ve istediğim gibi hareket ederim. Şimdi derhal tekneye dön.

— Ama...

— Juanita, emirlerime karşı gelinmesinden hiç hoşlanmam. Eğer diretirsen seni saçlarından sürükleyerek götürürüm.

Jane genç adamın gergin yüzüne baktı. Çıldırılmış mıydı yoksa? Bu haksızlıktı. Onu beceriksizlikle suçladığı gibi, altını gördüğüne de inanmıyordu. Güverteye çıktılar. Jane balıkadam takımlarını çıkarırken şansını bir' kez daha denedi.

— Üzgünüm Francisco, ama gerçekten bir altın gördüm.

— Komik olma. Batık kalıntılarının bu bölgede olması imkânsız.

— Ben ne gördüğümü biliyorum. Niçin bana hak vermekten kaçınıyorsun? Kadın olduğum için mi?

— Hazinesin bulunduğ yeri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Akdeniz'in dibini karış karış arayacak değilim. Kısıtlı bir bütçemiz olduğunu biliyorsun. Alejandro ömür boyu para veremez bize. Seni kontrol etmekle de zaman kaybedemem. İşte, dalmanı bunun için yasaklıyorum...

Jane başını öne eğerek uzaklaştı. Yine birbirine düşman olmuşlardı. İki saat önce mutfakta kendisine ne kadar yakın olan erkek sanki o değildi.

Majorca'ya hava kararırken vardılar ve rıhtımın bir / köşesine yanaştılar. Mürettebat karaya ayak basmaktan büyük mutluluk duymuştu. Kumsaldaki ateşin çevresinde Ricardo'nun nefis yemeğini yiyen Jane bir yandan da kumu avuçlayarak dalgın dalgın diğerlerini seyrediyordu.

Carlos, Emesto ve Francisco gitarlarını çıkarıp çalmaya başlamışlardı.

Jane, Francisco'nun kendisine aldırmadığını görünce öfkeden yaşlarla dolan gözlerini yumdu. Yanına yaklaşan Ricardo bir tabak kayısı uzattı.

— Teşekkür ederim, Ricardo. Doydum.

Gitarların zaman zaman melankolikleşen müziği yüreğini daha da sıkıyor, gülümsemeyi unutturuyordu ona. Ricardo bir süre onu seyrettikten sonra, elinden tutup ayağa kaldırmaya çalıştı. .

— Gelin, dedi kibarca.

Genç kadını ay ışığının parıltılar oluşturduğu kaya1ık1ara kadar götürdü. Düz bir yeri işaret ederek oturmasını söyledi. Jane itaat etti. .

— Senyorita, Francisco’nun kuzini öldü.

— Anlayamadım, dedi Jane.

Ricardo kollarını uzatarak Akdeniz’in sularını işaret etti, sonra suya dalar gibi bir hareket yaptı. Aynı anda, Jane’in kafasında bir ışık yandı.

— Dalış esnasında mı öldü? Dedi Jane.

—Evet.

Sonra aşın el kol hareketleriyle ayrıntıları anlattı. Olay, bütün dalgıçları korkutan bir gerçektir. Jane olanları bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçirdi: Ayağın bir yere sıkışması, oksijen tüpünün boşalması, havasızlığa karşı umutsuzca mücadele ve geç ulaşan yardım. Ölen kızın adı Maria del Carmen Senna Pontalba idi ve yirmi yaşındaydı. .

— Aman Tanrım! Diye mırıldandı Jane. Maria Francisco ile birlikte dalmış ve ölmüştü. Ricardo gözlerini yumarak derin bir iç çekti. Yüzü birdenbire daha da yaşlanmış gibiydi.
— Ne zaman oldu bu olay?

Genç kızın soyadı Pontalba idi. Gerçekten kuzini miydi, yoksa karısı mı? Fakat Ricardo soruyu anlamadı. Jane omuz silkti. Gözlerinde biriken yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü. Ricardo bir süre daha yanında kaldıktan sonra onu yalnız bırakıp diğerlerinin yanına döndü.

Jane ay ışığının suda yarattığı parıltılı hareketleri izleyerek düşünüyordu. Francisco’nun davranışları şimdi su yüzüne çıkmıştı. Sabahki öfkesinin tek nedeni onun adına çok korkmuş olmasındandı. Bundan sonra dalma konusunda hiçbir: tartışmaya girmeyecekti.

Düşünmek bile istemiyordu, ama San Diego’ya dönünce, Francisco’yu da kaybetmiş olacaktı. Böyle i olduktan sonra, tartışmanın ne gereği vardı? Aralarında ciddi hiçbir ilişki olamazdı. Farklı ülkelerden ve kültürlerden geliyorlardı.

Başını çevirdi ve Francisco’yu gördü. Hızlı adımlarla ona doğru geliyordu. Jane bir an Maria’yı düşündü ve yaptıkları tartışmalara bir anda bir sünger çekti. Birkaç saniye sonra birbirlerinin kollarındaydılar.

İlk öpüş hayli sert ve ateşli oldu.

İkincisi ihtiraslı,

Üçüncüsü ise şefkat doluydu.

Jane arzu dolu bir tavırla aklını başından alan bu genç adama sımsıkı sarıldı. Francisco’nun ateş gibi yanan elleri vücudunda dolaşarak, içinde tuhaf ürpertiler yaratıyordu. Francisco onu kumlara yatırmak için kucağına aldığı anda, ruhunun mutlak bir dinginliğine eriştiğini hissetti. Bu adamdan daha ilk karşılaşmalarında etkilenmişti.

Daha önceleri bu tür duygular hiç tatmamıştı. Kendini bu ana kadar modern ve bağımsız bir kadın olarak gören Jane, artık bu erkeğin hem sahibi hem de kölesi olmayı arzuluyordu. Üzerlerindeki giysileri atarlarken, Francisco İspanyolca sözler mırıldanıyor, Jane bunların ne anlama geldiklerini anlamamasına\ rağmen sonsuz bir zevk alıyordu.

Deniz, gece, Francisco... Kolay bulunur bir mutluluk değildi bu.

— Francisco, diye mırıldandı Jane, lütfen, şimdi...

— Hayır, sevgilim, biraz sabret... ,

Okşamaları, dudaklarının teması dayanılır gibi değildi. Beraberliklerinin yarattığı ateşli, ortama daha fazla dayanamadılar. Birbirlerine sınıksız sarıldıklarında yer ve zaman kavramı onlar için kalmamıştı.

Jane kendine geldiğinde genç adamın göğsü üzerinde yatıyordu. Parmaklarını Francisco'nun saçlarında gezdirdiğinde, genç adam kendine geldi ve onu bedenine çekerek göğsünde sıktı.

— Benim tatlı vahşi Amerikalım... Gel, kollarımda uyu.

Jane mutlulukla başını omzuna dayadı, ama uyumadı.

Uzun süre yıldızlarla kaplı gökyüzünü seyretti. Şafak sökmek :üzereyken gözlerini genç adama çevirdi. O da uyumuyordu. Bakışları karşılaşınca genç kadın aynı ihtirası hissetti. Birbirlerini mutluluğa boğmayı amaçlamış gibi yeniden sarıldılar.

La Portuna'ya çıktıklarında güneşin ilk ışıkları Akdeniz'e düşmüştü. , Yatağının kenarına oturan Jane „hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum" diye düşündü.

En delice rüyalarında bile böylesine bir geceyi hayal edememişti. Francisco'nun ihtirasıyla çıldıracak gibi olmuş, şefkatiyle mutluluğu tatmıştı. Genç adam onu kamarasına kadar getirerek çok işi olduğunu söylemiş ve ayrılmıştı.

Kamaranın lombozundan Ricardo'nun sahilde kahvaltıyı hazırladığını gördü. Francisco dışında bütün mürettebat oradaydı. Birden, Francisco'yu bulmak için sabırsızlandığını hissetti. Saçlarına bir tarak vurup dışarı fırladı.

Kumsala indiğinde diğerlerinden uzakça bir köşeye çekilip sırtını bir çama yasladı. Ricardo kahvesiyse sandviç getirdi. Genç kadın yaşlı adamın kolunu tutarak;

—Bana Maria'dan söz ettiğin için teşekkür ederim, dedi.

Yaşlı adam başını sallayarak diğer mürettebatı işaret etti.

—Onların bundan haberi yok, dedi.

Ricardo uzaklaşırken Francisco belirdi. Telsizci Ramon r ile kısa bir süre konuştu, Ama bu Jane'e saatlerce sürmüş gibi geldi. Sonunda, ondan ayrılarak Jane'in yanına ulaştı

— Günaydın, senyorita! Dedi ciddi bir tavırla.

Jane önce şaşırды, sonra adamlarının yanında özeIIikIe öyle davrandığını anladı; Aynı ciddi tonla:

— Günaydın, senyor dedi.

Jane şöyle bir baktı ve tek kelime etmeden yürüdü. Birkaç Saat önce onu Mutluluğa boğan erkek bu muydu? Genç kadının akli karışmıştı; Oyun oynamayı o da bilirdi, ama genç adamın ne tür oyun oynadığını henüz anlamamış değildi. Gözlerini kapatarak birlikte tattıkları o mutluIuk anlarını düşündü. O çılginca sevişmeden sonra bu soğukluğa bir anlam veremiyordu.

— Juanita.

Gözleri hala yumulu olan Jane titredi. Gözlerini açtığında genç adamın üzerine eğilmiş olduğunu fark etti. Gözlerinde yine o eski müşfik anlam vardı; .

— Anladığım kadarıyla senin aklını kurcalayan bir şey var, sevgilim. Söyle bana, nedir bu? Akli karmakarışık olan Jane omuz silkti.

— Dalma konusundaki ısrarımla seni rahatsız ettiğimi ve hazineyi bulmanı engellediğimi düşündüm. Aslında, bunca ısrar etmemin tek nedeni... Sustu. Birtakım sıkıntılarını açıklayarak zaten meşgul olan Francisco'nun iki ayağını bir papuç sokmaya hakkı yoktu.

Genç adam onu kolundan tutarak ayağa kaldırdı.

— Gel, şöyle dolaşalım. Bu arada bana her şeyi anlat.

Tırmandıkları kayanın doruğuna ulaştıklarında birbirlerinin beline sarılarak ayaklarının dibinde uzanan manzarayı seyrettiler. Genç adam dudaklarını Jane'in saçlarına gömerek:

— Juanita! Diye mırıldandı.

Sonra genç kadının yüzünü kendisine doğru çevirdi.

— Sanırım, buraya konuşmak için gelmiştik.

Jane bir an tereddüt etti, sonra söze başladı:

— Madem öğrenmek istiyorsun, anlatayım... Yönettiğim okul için en önemli mevsim yazdır. Orada bulunamayışım birçok sorun yaratıyor.

—Ama amcan orada ya. Geçici olarak senin yerine birini bulabilir.

— Bu imkânsız, çünkü müthiş bir para sıkıntısı içindeyiz, i Alejandro hazineden payına düşecek miktarın, belli bir I yüzdesini bize vererek karşılığında bu sefere katılmamı istedi. .

—Francisco çok şaşırmıştı.

— Anlıyorum. Peki, sana yardım edebilecek kimsen yok i mu? Baban nerede?

— Öldü. Annemle babam ben on yaşındayken bir trafik kazasında öldü. O zamandan beri amcamla yaşıyorum.

— Benim zavallı küçüğüm, diye mırıldandı Francisco.

Benim zavallı sevgilim.

Genç kadını. Kollarında biraz daha sıktı.

— Seni yönettiğin okulda çalışmaya zorlayan amcan mı?

— Beni zorladığı filan yok. O bu işleri beceremeyeceği için ben yapıyorum.

— Benim tatlı Jane'im! i Dudaklarını genç kadının alnına kondurdu. Jane hayatında ilk kez kendini tam bir güvenlikte hissetti.

— Kadınlar aşırı işe dayanamaz. İspanya’ da biz erkekler kadınları çalıştırmamak için ırgat gibi çalışırız. Onlar evdeki işleri ve çocuklarıyla meşgul olmalılar...

Jane titredi. Aralarında hiçbir ciddi ilişki olmayacağına göre, Francisco’nun düşüncelerinin ne önemi vardı?

— Peki, ya çalışmakta diretirlerse?

— Yapacak bir sürü iş var onlara göre... Hayır, kurumları, çocuk bakıcılığı... .

— Ama...

— Haydi gel. Emilio ile karısı çoktan gelmiş olmalılar.

— Emilio da kim?

— Eski bir arkadaşım. Manyotemetreyi kontrole gelecekti. Hazine konusunda endişen olmasın. Onu bulacağız...

Kumsala indiklerinde genç adam Jane’e döndü.

— Bana niye okulundan söz ettin?

— Sana yardım konusunda ısrar etmemin nedenini açık1amak istedim. Dalmak istemem basit bir kapris değildi.

— Benim de seni bu konuda engellememin bir nedeni vardı, dedi Francisco sakın bir sesle.

Emilio ile karısı Celia otuz yaşlarında görünüyorlardı. Her ikisi de siyah saçlı ve kara gözlüydü. Francisco Jane’i tanıttığında, hararetle elini sıktılar. Bu arada Emilio’nun Francisco’yu meraklı bakışlarla süzdüğü genç kadının gözünden kaçmadı.

— Pekâlâ, artık şu manyetometrenin derdine bir göz atalım, dedi Emilio. .

Sonra karısına döndü:

— Sen saat beşte gel, sevgilim. Sonra bu define avcılarım şehre akşam yemeğine götürürüz.

— Hayır, Celia, diye araya girdi Francisco. Şehirde buluşuruz. Sizin Jane ile yapacağınız alışverişler olmalı. Jane’e gülümseyerek Celia’ya İspanyolca bir şeyler söyledi.

— Peki, dedi Celia. Saat üç buçukta Cafe Hortensia’ da.

mydestiny

27.11.2006 18:48

Jane kaşlarını çattı. Kendisinden söz edildiğini anlamış, ama konuyu seçememişti. Celia Jane’e gülümsedi.

— Bu öğleden sonra benim misafirimsiniz. Biraz turizm yapacağız...

Jane Francisco'ya bir göz attı.

— Burada kalsam yardımım dokunmaz mı?

— Burada kimse kalmıyor. Mürettebat da şehre inecek. Teknede sadece Emilio ile ben olacağım. .

Celia'nın geniş etekli giysisini ve sandaletlerini gören Jane:

— üstümü değiştirsem iyi olacak, dedi.

— İşte, tam kadınca bir söz! Diye bağırdı Emilio.

— Bana biraz para ver, dostum, dedi Francisco. Bu hanımları cesaretlendirmem gerekecek.

Emilio Jane' e bir tomar para uzattı. ,

—İyi eğlenin... Celia, sen de sakın ayakkabı almaya kalkma. . .

— Pekâlâ, gelin Bayan Burton.

Jane Emilio'ya parayı iade etmek istedi.

— Bunu kabul edemem.

— Ama senyorita. Bu Francisco'nun parası.

Jane Francisco'ya döndü.

— Borcum olsun. Akşama öderim. ,

— Hayır Juanita. O para senin. Kendine güzel şeyler al.

Yanağına küçük bir öpücük kondurarak' devam etti:

— DENİZ renginde mavi bir elbise al. Sonra güzel ayakkabılar. Bu konuda Celia'ya güvenebilirsiniz. Majorça'nın en iyi ayakkabı koleksiyonu ondadır, öyle değil mi, Celia?

Genç kadın bir kahkaha attı.

— Terrejon'da nefis bir ayakkabı görmüştüm, dedi. Uzun tahta ökçeli ve

— Tamam, tamam... Bu seferlik İzin veriyorum, onu da al, dedi Emilio. Ama bu son olsun... .

— Teşekkür ederim, kocacığım... Gelin Bayan Burton fikir değiştirmeden gidelim buradan...

Palma'ya vardıklarında, Jane güneşin ışıkları altında parıldayan katedrali görünce hayranlığını gizleyemedi. Celia siyalı Mercedes'ini mağazaların bulunduğu bir sokağa soktu. Her taraf turist kaynıyordu.

— Eğer isterseniz katedrali ziyaret edebiliriz. Ama önce şu elbisenizi satın alalım; dedi Celia.

Jane tereddüt etti.

— Francisco'nun parasını harcamak beni çok rahatsız ediyor, dedi genç kadın. Aslında, benim de pek param, yok.

— Aldırınayın, diye yüreklendirdi Celia. Francisco güzel kadınlar için para harcamaya bayılır... ,

Birden, gevezeliğinin farkına vararak: sustu ve hemen konuyu değiştirdi.

— Size bir seyahat hatırası almak gerekir. Turistlerin seyrek geldiği çok sevimli bir butik biliyorum. Fiyatları da çok makul. .

Kireç badanalı KÜÇÜK evlerin bulunduğu, bir mahalleyi geçip ortasında fiskiyeli güzel bir çeşmenin bulunduğu KÜÇÜK bir meydana çıktılar.

— İşte, Silvia'nın butiği! .diye bağırdı Celia. Buraya dünyanın parasını akıttım ben. Neyse ki, çok anlayışlı bir kocam var.

Seçtikleri elbiseyi giyen Jane bir anda bambaşka biri oluverdi. Canlı Akdeniz mavisi renginde olan giysinin kol ve yakaları dantelle süslenmişti. Etek evaze biçimde dökülüyordu. . Celianın seçtiği sandaletler elbiseye çok uydu.

Aynılarından Celia da satın aldı. Jane umutsuz bir durumda doları pesetaya çevirmeye çalışıyordu. Hesaplarını tamamladığında yüz dolar harcamış olduğunu gördü. Bu da onun İçin korku verici bir rakamdı.

Alışverişten sonra bir kahvenin terasına oturduklarında:

— Para için tasalanmayın, dedi Celia. Francisco'nun çok parası vardır.

— Yabancıardan hediye kabul etmeye alışık değilim, , karşılığını verdi Jane.

— Sana Jane diyebilir miyim? Diye sordu Celia.

— Elbette. Memnun olurum.

— Teşekkür ederim. Bana kalırsa Francisco ile sen için yabancı kelimesi biraz gereksiz. Aranızdaki ilişkiye bakılırsa.
Jane titredi.

— ilişkimizin derecesini bana elbise almasıyla mı ölçüyorsun? „

Celia önüne baktı, düşünüyor' gibiydi Sonra zayıf bir sesle devam etti:

—Francisco hakkında ne biliyorsun? Çok anlaşılmaz biridir. . ,

Maria'nın ölümünü bildiğini ona söylemeli miydi?

— Fazla bir şey bilmiyorum. Ama yine de gerçekten birbirimize yabancı sayılmayız pek.

— Anlaşıldı, Francisco'm...

Jane'in şaşkınlığını görünce güldü:

— Ona „Francisco'm“ derim, çünkü benim için bir kardeşten farksızdır. Onu küçüklüğümden beri tanırım.

Madrid’ de aynı mahallede büyüdük. Korkunç bir yerdi. Evlerin. Pencerelerinde cam bulunmaz, odalarda fareler ve karafatmalar cirit at ardı. Francisco’nun annesi bizim doktorumuzdu. Tıpla ilgili hiçbir bilgisi ve ilaç alacak parası yoktu, ama yine de bizi tedavi ederdi. Aziz bir ,kadındı. Birçok kişi hayatlarını ona borçludur. Şimdi banliyöde çok güzel bir evde oturuyor. Tanrının ona uzun ve mutlu bir hayat vermesine çok seviniyorum.

— Demek fakirlerdi... .

— Evet, ama Francisco çok çalıştı ve hayatını bizi kurtarmaya. Adadı. Bir forsa gibi nerede iş bulduysa girdi. Bu nedenle okulu bıraktı ama. Kan ve terle kazandığı paralarla kardeşlerini ve beni okuttu. Ben onun akrabası bile değilim. Bana yardım etmesinin tek nedeni çok sevdiği kuzininin iyi arkadaşı olmamdı. Beni ondan ayırmadı. Kuzinini çok severdi. Adı Maria idi...

— Biliyorum, dedi Jane. Sua1tında ölmüş.

— Sana bundan söz etti mi?

— Hayır. Bir başkasından duydum.

— Bunu duyarsa çok sinirlenir. Maria’dan gurur duyardı. Çok zeki ve çalışkan bir kızdı. Francisco çok ilginç bir erkektir, Jane. Onun gönlünü fetheden kadın hayatı boyunca her gün bir mum yakıp Tanrıya şükretmeli.

— Neyse, benim böyle bir şeye niyetim yok, dedi Jane.

Celia merakla ona baktı.

— Ama Emilio ile ben sanıyorduk ki. Şey, daha önce denize açıldığında yanına hiç kadın almamıştı da...

— Beni yanına alması bu araştırmamanın bir şartıydı, dedi.

Olup bitenleri olduğu gibi Celia’ya anlattı, sonuç olarak:

— Görüyorsun ya, dedi, aramızda hiçbir şey yok.

Celia pek tatmin olmamıştı.

— Ama sana bakış biçimi... Bende biraz kuşku yaratıyor. Senden önce çok kadın tanıdı, ama sen onun gözünde bambaşkasın, buna inan.

— Hayır, Celia, yanılıyorsun. Onunla devamlı tartışıyoruz. Amerika’da bu tür kadın erkek ilişkileri bambaşkadır.

— Hangi anlamda? Diye sordu Celia. .

— Örneğin, iş konusu. Francisco erkek ihtiyaçları gördüğü sürece kadının dışarda çalışmasını kabullenmiyor. Ben bu fikre tamamen karşıyım.

Celia gülümsedi.

— Ah! Kadın özgürlüğü ha! Emilio bana karşı çok sevecen ve saygılıdır. Evlendiği takdirde Francisco’nun da öyle olacağına inanıyorum. Kocamın gömleklerini yıkadığımda, ya da yemek hazırladığımda bazen kendimi köle gibi hissediyorum. Ama Jane, seven kadın sevdiği için her şeyi içtenlikle yapar, öyle değil mi?

— Olabilir, ama bunlar zaten beni ilgilendirmiyor. Araştırma son bulduğunda California'ya döneceğim.

— Peki, senden burada kalmanı isterse ne yapacaksın?

Bu soruyla son derece heyecanlanan Jane:

— Böyle bir şey yapmayacaktır, diye mırıldandı.

— Jane, bir erkeği seversen vazgeçeceğin çok şey olur.

— Pek sanmıyorum.

— Görürüz, dedi Celia gülerek.

Saat üç buçuğa doğru Cafe Hortensia'ya doğru yola koyuldular. Sahilden yosun kokusu geliyordu. Turistlerle dolu birçok sokağı geçtikten sonra büyükçe eski bir yapının önünde durdular. Celia camlı kapıyı iterek:

— İşte, geldik! Dedi.

Salon şamdanlar ve kadife kaplı duvarları ile İngiliz çay salonlarını hatırlatıyordu. Bir masada oturan Francisco'nun sırtı onlara dönüktü. Tam karşısında da güzel giyinimli bir kadın vardı.

— Onun bu haline aldırma, dedi Celia. Onun için bu şekilde davranmak çok önemli. İspanyol olsaydın bunu anlardın.

Evet, İspanyol değildi ve bu nedenle de Francisco'nun davranışını anlamıyordu. Geçen geceki mutlu beraberliklerinin büyüsü bir anda uçup gitmişti. Masada oturan kadın~hemen yerinden fırlayarak:

— Celia! Diye bağırdı kollarını açarak.

Francisco döndü. Jane'i fark edince yerinden kalkıp yanına geldi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

— Juanita, ne kadar güzelsin!

Sonra fısıltılı bir biçimde ekledi:

— Seninle burada sevişmek istiyorum.

— Yanındaki hanıma ayıp olmaz mı?

Genç adam beline sarılarak onu masaya götürdü.

— Senyora Horteilsia Bauza, size Senyorita Jane Burton'u tanıtırım. Kendisi Amerikalıdır.

Hortensia Bauza, Jane'in elini sıkarak masaya oturma- i sını rica etti.

— Palo içiyorduk. Siz de ister misiniz?

— Palo, bir tür likördür, diye açıkladı Francisco. Sevece- i ğine eminim.

— Denemek isterim.

Hortensia Jane' e dönerek:

— Bayan Burton, dedi, Francisco bana Amerika ile konuşmak istediğinizi söyledi. Kocam bürosımdaki telefonundan hat bekliyor şimdi.

Demek kadın evliydi. Jane kıskanmakta acele etmişti.

— Çok naziksiniz, dedi kadına.

İçkilerini içip bitirdikten sonra Hortensia'nın kocasının bürosuna geçtiler.

İthalatçı olan Senyör Bauza Jane ile Francisco'yu telefonun bulunduğu küçük odaya aldı. .

Telefonun zilini duyan Jane heyecanla ahizeyi kaldırdı.

Bekledi, cevap yoktu.

— Amcam çıkmış olmalı, dedi.

Francisco saçlarını okşadı.

— Üzülme, yarın yine ararız.

Birlikte büroya geçtiler.

— Amcanız nasılmış, Bayan Burton? Diye sordu Hortensia. .

— Evde yoktu dedi Francisco. Yarın tekrar arayabilir miyiz?

— Elbette. Bir kahve içer miyiz?

Francisco ayağa kalktı.

— Jane ile bana izin vermenizi rica edeceğim, dedi. Bizim biraz daha alışveriş yapmamız gerek. .

Celia:

— Bir saat sonra sizi Emilio ile La Bodega' da bekliyoruz, dedi. .

Francisco, Jane'i daracak sokaklardan geçirdi. Sonunda, kubbesi işlemeli bir kilisenin bulunduğu küçük bir meydana çıktılar. Kilisenin merdivenlerini tırmandılar.

Francisco ahşap kapının önünde durdu. .

— Seni buraya getirmeme kızmadın ya? Diye sordu genç adam. Buradan hoşlanacağını tahmin etmiştim. Buraya sık sık gelmekten çok zevk alırım.

— Beğendim.

— Burası denizcilere ayrılmış bir kilisedir, dedi genç adam.

Birlikte içeri girdiler. Kilisenin güzelliği Jane'in soluğunu kesmişti. Adak kısmına doğru ilerleyerek Meryem Ana heykelinin önünde diz çöktüler.

Uzun süre' orada, sessiz kaldılar. Sonra kalkıp köşedeki kutuya doğru ilerle. Diler. Francisco kutuya birkaç peseta i atarak bir mum aldı ve genç kadına uzattı.

— Bunu yak ve bir dilekte bulun.

Jane El Corazon'u bulmalarını diledi. Bunu genç adamın duyabileceği bir biçimde fısıltılı söylemişti. Ama

içinden dilediği tek şey, onun karısı ve çocuklarının anası Olmaktı.

Dışarı çıktıklarında yoğun kalabalıkla karşılaştılar. Jane içinde tuhaf bir duygu hissetti. Sanki varlıklarının bir kısmı San Pedro kilisesinde kalmıştı.

mydestiny

27.11.2006 19:43

La Bodega’ da sıcak ve dumanlı bir hava vardı. Jane, Francisco, Celia ve Emilio nefis bir akşam yemeği yemişler, kahvelerini içiyorlardı. Jane kendini çok iyi hissediyordu. Kiliseyi ziyaretten sonra, Francisco ile aralarında derin, gizli bir bağlılık oluşmuş gibiydi. Ayrıca, aldığı elbiseden çok hoşnuttu ve bu hediyeyi kabul edememezlik yapamamıştı.

Francisco onun bu düşüncelerini okumuş gibi gülümsedi ve eliyle kumaşı okşadı.

— Elbise sana çok yakıştı, ama bunu bir an önce üzerinden çıkarmak istiyorum.

Bu sırada sahneye alkışlar arasında Flâmenko dansı yapacak dansözler çıktı. İçlerinden biri diğerlerinden ayrılarak ortaya geldi ve gitgide artan bir ritimle coşturucu bir dansa başladı. . İspanyol dansözün muhteşem hareketleriyle uyum sağlayan gitarların oynak müziği Jane’in kanını kaynatıyordu.

Francisco da kendini bu müziğin büyüüne kaptırmıştı. Ritmin hızlanması ve topukların çıkardığı uyumlu tempo bir anda kesildi. Müziğin bitmesiyle birlikte Francisco yorulmuş gibi koltuğuna yaslandı. Emilio gülmeye başladı.

— Harika, değil mi? Size buranın kentin en iyi Flâmenko salonu olduğunu söylememiş miydim? .

Francisco Jane’in elini tuttu.

— Jane, sen de beğendin mi?

Jane dansın üzerinde bıraktığı etkiyi açıklayacak kelime bulamıyordu. Böylesine yoğun bir zevki ancak sualtında tatmıştı. .

—İnanılmaz! Dedi.

Fakat bu sözcük bile duygularını dile getirmeye yetmemişti. Francisco bu açıklamadan tatmin olmamışa benziyordu.

— Beğendiğine sevindim, dedi ve arkadaşlarına döndü.

— Bu güzel akşama bir son vermek zamanı geldi sanırım. Sizleri bırakmak istemezdik, ama Jane ile yarın sabah şafakta kalkmak zorundayız. Saat iki olmuş.

Celia hemen ayağa fırlayarak:

— Öyleyse Jane ile saçlarımıza bir tarak vuralım, dedi. Ne dersin, Jane?

İki erkeğin bakışlarını üzerinde hisseden Jane kızarak:

— Tabii, dedi. Birazdan burada oluruz.

Celia ona yol göstererek beyaz mermerlerle döşeli kadın tuvaletine soktu.

— Evet?

— Evet ne? Dedi Jane.

— Farkında değil misin? Francisco âşık sana. Bunu henüz kendi de bilmiyor, ama araştırma sona erdiğinde senden Senyora Juana Burton de Pontalba olmanı isteyecek.

Jane'in bir an kalbi duracakmış gibi oldu. Celia'nın bakışlarıyla karşılaşmamaya çalışarak:

— Saçmalama, dedi. Bunu da nereden çıkardın?

— Çok basit. Çünkü sen Francisco'ma gereken kadınsın. Oh! Bundan eminim. Sahi, az daha unutacaktım... Çantasını açtı ve içinden mor renkli bir saç tarağı çıkardı.

— Bunu bugün arabada düşürmüş olacaksın. Arka koltukta buldum.

— Yanılıyorsun. Ben saç tarağı takmam...

Celia'nın bembeyaz kesildiğini görünce hemen sustu.

— Ne oldu? Seni üzecek bir şey mi söyledim?

Celia'nın yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. Tarağı çantasına atarak:

— Hiç de değil, dedi. Haydi, gel... Erkekler bizi bekliyor.

Dışarı çıktıklarında Francisco vestiyerin tezgâhına eğilmiş, vestiyerci kızla bir şeyler konuşuyordu, Genç kız kıpkırmızı kesilmişti.

Celia'nın yapmacık öksürüğüyle toparlandı hemen.

— Arkamızı dönsek hemen çapkınlığa başlıyorsun, dedi Celia şakacı bir tavırla. Francisco sessizce ona baktı ve aralarında yalnızca kendilerinin anlayacağı bir şeyler geçti. Celia döndü ve Emilio'nun elini tuttu. Birlikte Mercedes'e gittiler. Erkekler öne, hanımlar arkaya geçtiler.

La Fortuna'nın bağlı olduğu rıhtıma geldiklerinde hep birlikte dışarı çıkıp temiz havada birkaç adım attılar.

— Yarın manyetometreye tekrar bir göz atacağım, dedi Emilio. Telefona gitmek için

Mercedes'i alabilirsin.

— Teşekkür ederim, dostum.

— Teşekküre gerek YOK. (Jane' e döndü.) İyi geceler dilemek için sizi öpebilir miyim?

Jane mor saç tarağını düşündü. Emilio Celia'yı aldatıyordu ve genç kadın da bunu biliyordu. Celia'nın birkaç saat önce kocasından söz ederken nasıl mutlu olduğunu düşündü. Belki de o an Emilio diğer kadınla beraberdi.

Celia bir kahkaha attı.

—Dikkatli ol sevgilim. Francisco kıskanç bir erkektir.

mydestiny

28.11.2006 14:08

Araba uzaklaştığında, Francisco Jane'e sarılarak onu kendine çekti. Genç kadın Celia'nın hüzünlü halini unutmıştu bile.

Yanağını erkeğin göğsüne yaslayarak kalp atışlarını dinledi. Francisco ensesini, boynunu, saçlarını okşuyordu.

Jane gözlerini yumarak zevk ve mutluluk anlarının bir an önce gelmesini bekledi. Birazdan birlikte ihtirasın ateşli dalgalarında kaybolacaklarını biliyordu. Francisco'nun elleri çıplak omuzlarında dolaşmaya başlamıştı bile.

— Sevgilim, diye fısıldadı Francisco, seni gözlerinin renginde saten bir yatağa yatırmak, saçlarını güllerle donatmak ve senin tek erkeğin olmak istiyorum. Seni gün doğana kadar seveceğim...

Jane cevap vermeye fırsat bulamadı. Genç adamın dudakları dudaklarına kapanmıştı. Genç kadın mutluluktan ağlayacak gibi oldu, Dudaklarından boynuna kayan ılık temas içini ürpertti, titremeye başladı. Kollarını genç adamın boynuna dayayarak ona sokuldu.

— Hayır, burada olmaz, dedi Francisco.

Jane'in yüzünü ellerinin arasına aldı.

— Tekneye gidelim, sana mütevazı yatağımı sunacağım.

Kumsalda, sönmüş kamp ateşinin çevresinde uyuklayan adamların arasından sessizce geçerek ilerlediler. Ricardo horluyordu.

La Fortina'da kamaraya girdiklerinde, Francisco küçük gece lambasını yaktı. Zayıf ışık kamaranın duvarlarında gerçekdışı gölgeler oluşturmuştu.

Tekne zayıf dalgaların etkisiyle sallanıyordu. Genç adam bir şişe kırmızı şarap açarak Kadehlere doldurdu ve birini Jane'e uzattı. Göz göze içkilerini yudumladılar.

— Jane diye fısıldadı genç adam. Jane, bu gecenin sonsuza dek sürmesini istiyorum... Seni mutlu kılacağım.

Bu sözler bile genç kadını titretmeye yetmişti. Gözlerini yumarak erkeğe sokuldu ve kendini onun okşayışlarına bıraktı...

İhtiras ve arzunun sersemliğinden kurtulan Jane, kendine geldiğinde Francisco'nun göğsünde yatıyordu. Başını kaldırıp Francisco'nun mutlulukla gevşemiş yüzüne baktı.

— Çok mutluyum Jane.

Genç kadının yanağına bir öpücük kondurarak devam etti: ."

— Fazla erkek tanımadın, değil mi?

Bu bir sorudan çok, bir açıklamaydı. Jane, kendisi hakkındaki gerçeğin sezilmesi karşısında biraz gerginleşti. Acaba beceriksizce mi sevişiyordu? , Cevap vereceği yerde o da aynı soruyu sordu:

— Ya sen, çok kadın tanıdın mı?

Genç adam omuz silkti.

— Elbette, dedi sakın bir sesle. Ben erkeğim.

—Oh!

Cevabını bildiği bir soruyu sormanın ne gereği vardı? Çapkınlık onun kanına işlemiştir.
Bir sessizlik oldu, sonra:

— Celia ile günün iyi geçti mi? diye sordu Francisco. İki eski dost gibiydiniz.

— Celia'yı çok sevdim. Hayatım boyunca fazla dostum olmadı benim. Çocukluğumda yalnızdım sonradan da iş hayatına atıldım.

— Tipik bir Amerikalı, dedi genç adam. İspanya'da durum farklıdır. Erkeklerin burada kadın arkadaşı yoktur. Kadınlara tek gözle bakarız biz. Amaç, onları baştan çıkarmaktır.

Jane alaylı bir bakışla onu süzdü.

— Her zaman mı böylesiniz? Celia'yı da arkadaş olarak görmez misin?

Francisco şaşırdı.

— Jane, Celia benim için bir kız kardeşten farksızdır.
Onunla asla...

— Öyleyse senin kadın arkadaşın, dostun sayılır...

Jane birden bu kamarada bunalıldığını hissetti. Doğru kalkarak kapıya ilerledi. .

— Haydi, koca tembel, orada yatıp durma. Kalk ve beni yakala.

Kapıya doğru fırlayan genç adam:

— Sen çılgının tekisin, diye bağırdı.

Jane gülerek merdiveni tırmandı ve güverteye çıktı.

— Beni yakalayamayacaksın.

Francisco halatların üzerinden atlayarak yolunu kesti.

— Kompresörlere yaklaşma. Bir terslik olursa seni denize atarım.

— Bunda çok, geç kaldın, dostum.

Jane sözünü bitirir bitirmez kendini serin sulara bıraktı. , Bir saniye sonra Francisco da suya atladı. Dipten giderek genç kadının ayağını yakaladı ve tabanını gıdıkladı.

Jane kurtulmaya çalışırken, genç adamın beline sanıldığını hissetti

— Bu sefer seni yakaladım, diye bağırdı.

— Pek sayılmaz. , Bir kahkaha atarak silkindi ve suya daldı ama az sonra tekrar yakalandı.

— Artık kurtulamazsın.

— Öyleyse sahip ol bana.

— Juanita, sen çılgının tekisin.

— Biliyorum: Sende bayılıyorsun buna, değil mi?

— Bu doğru değil.

— Bana sadece Jane de, Juanita demeni istemiyorum.

Francisco tuttuğu bele daha da sarılarak onu tekneye, doğru sürükledi.

— Neredeyse gün ağaracak ve biz hala uyumadık.

— Hata etmişiz, dedi genç adam gülerek.

Oğleye doğru Emiİio'nun Mercedes'i ile telefon etmek için Senyor Auza'nın bürosuna gittiler. Caİifomia'da o sıralarda gecenin biriydi ve Jane, amca.sı ile Alejandro'yu evde bulacağından hiç emin değİidi.Chuck genellikle bu saatlerde barlarda olurdu.

Fakat üçüncü çalışta telefon açıldı.

— Alo?

— Evet?

— Chuck Amca, ben Jane.

— Jane, nasılsın yavrum?

— Seni dün de aradım, ama bulamadım.

— Alex ile fırsat buldukça dışarı çıkıyoruz. Avukatımızla bir toplantımız vardı. Sonra onu da alıp Mavi Ev' e akşam yemeğine gittik.

— Harika bir şey bu!

Mavi Ev, San Diego'nun en seçkin lokantasıydı. Birden, genç kadın heyecanlandı.

— Şey... Avukatla ne işiniz vardı? Bir sorun mu çıktı?

— Sorun şu! Alex ile bir ortaklık kuruyoruz. Borçlarımızın hepsini o üstleniyor, lazım. Anlaşmanın şartlarını hazırlamakla meşgulüz. Okulu her gün bir saat erken açıyoruz. Ayrıca, işadamlarının da gelmesi için daha geç saatlere bir kurs koyduk. Bu ayki gelirimizde yüzde altmış bir yükselme oldu.

Jane kulaklarına inanamıyordu. Amcası titrek sesiyle devam etti: .

— Bir muhasebeci tuttuk. Bize okul amblemini taşıyan Giysiler satmamızı önerdi. Pantolon, tişört gibi... Bak, Alex semnİe konuşmak istiyor...

— Senyorita Burton? Sesinizi duyduğuma sevindim. Bir şey bulabildiniz mi diye sormaya cesaret edemiyorum.

— Henüz bulamadık... Anıcamla ilgilendiğiniz için size teşekkür ederim Bay Alejandro.

— Chuck benim eski dostumdur, diye güldü yaşlı adam. Hem bu işte benim de karım olacak. Umarım, bu ortaklığı / onaylarsınız.

— Elbette. Harika bir şey bu.

— Güzel. Doğrusunu söylemek gerekirse, karşı çıkacaksınız diye korkuyordum. Sizin iyi bir öğretmen. Olduğunuzu biliyorum. Bu nedenle de muhasebe işleriyle uğraşmamanızı uygun gördüm.

— Haklısınız.

— Orada işler nasıl. Kaptan Pontalba pararamı gerektiği gibi harcıyor mu?

— Evet, çok ciddi çalışıyor.

— Ona göz kulak olun. Size karşı iyi davranıyor mu? Aksi halde karşısında beni, bulur; Size güçlük çıkarmıyor, değil mi? Siz de dalıyor musunuz?

— Hayır. Ama çok iyi anlaşıyoruz. Oh! Francisco da burada. Telefonu ona veriyorum. Francisco İspanyolca konuşmaya başladı. Bir ara kışkırtıcı çatarak Jane'e baktı.

— Hayır... Hayır...

Soğuk bir tavırla Jane'e döndü.

— Amcana hoşça kal diyecek misin?

Jane ahizeyi aldı.

— Jane, kızım, o adam sana güçlük çıkarırsa hemen haber ver, Alex yerine başkasını tutacak. Bak, Alex'i veriyorum..

Ahizede Alex'in sesi duyuldu.

— Bayan Burton, kaptanın size dalmayı yasaklamaya hakkı yok.

— Ama...

— Benim haklarımı ve çıkarlarımı korumakla görevlisiniz. Bu, da dalmanızı gerektirir. Kaptan hiç de umduğum gibi çıkmadı. Yine görüşürüz. Hoşça kalın.

Jane ahizeyi yerine bırakıp genç adama doğru ilerledi. Francisco pencereden dışarısını seyrediyordu.

— Francisco, dedi, Bay Alejandro ile aranda ne geçti?

Genç adam sert bir ifadeyle döndü. ,

— Oh! Senin bu kadar kurnaz olduğunu hiç tahmin etmemiştim. Alejandro sana özellikle kötü davrandığımı sanıyor. Amacımın seni Amerika'ya kaçırmak ve hazinenin çoğuna konmak olduğunu sanıyor. Sana karşı çıktığım takdirde bu işe son vereceğini söyledi.

— Ama ben senin hakkında hiçbir şey söylemedim ki, dedi Jane. Araştırmanın yolunda gittiğini bildirdim, o kadar.

— Peki, niye böyle düşünüyor?

— Sen neden söz ediyorsun?

Francisco yumruklarını sıktı.

— Bana iki ay mühlet vermişti. Bu süre içinde Corazan'ı bulamazsam, araştırma sona erecek.

— Olamaz.

— Olacak. Ama bunun senin için ne önemi var? Artık okul için gerekli parayı buldun. Alejandro amcanla ortaklık kuruyor. Benden kurtulduğuna herhalde sevinmişindir...

— Francisco, saçmalıyorsun. Ben sadece dalmadığımı söyledim.

—Alejandro bu konuda çok sert konuştu.
İfadesi daha da sertleşti.

— Gidelim artık. Elimizi çabuk tutmalıyız. Fakat size bir şey söylemek istiyorum, Senyorita... Elimde olsa, seni hemen havaalanının kapısı önüne bırakırdım!

Ertesi sabah erkenden bir grup yunusun eşliğinde açık denize çıktılar. Çevrelerinde mutfağın kokusuna toplanmış bir yığın martı vardı. Fakat Jane'in bu manzarayı görecektir, hali yoktu. Ağlamaktan gözleri kızarmış, müthiş bir baş ağrısına tutulmuştu. Senyor Bauza'nın bürosundaki o konuşmadan sonra, Francisco kendisiyle tek kelime konuşmamıştı. Avunduğu tek şey, mürettebatın kendisine iyi davranması ve Ricardo'nun ilk günkü kibarlığını korumasıydı.

Genç adamla arasında geçenleri düşündükçe öfkesi artıyordu. Alejandro'nun ona neler söylediğini bilmiyordu, ama Francisco'nun onu dinlemeden suçlaması haksızlıktı.

O birşey söylememiş, hiçbir şeyden yakınmamıştı ki! Hatta Alejandro'nun bir mesele çıkarmaması için elinden geleni yapmıştı. Jane bulunduğu yerden kaptan köşkünün izleyebiliyordu.

Francisco manyetometreden elde ettiği verileri Hans'a iletiyor, o da bunlara göre' tekneyi yönlendiriyordu. Manyetometrenin verdiği yüksek rakamlar dipteki Madenlerin varlığını belirtiyordu, ama zaman ilerledikçe umutsuzluk da artıyordu. Hava kararmaya başladığında durumda hiçbir değişiklik olmamıştı. Teknenin arkasında görevli olan Carlos başını öne eğerek istavroz çıkardı. Mutfakta yemek hazırlamakta olan Ricardo ise devamlı dua ediyordu.

Akşam yemeğinde, Jane mümkün olduğu kadar Francisco'dan uzakta oturdu ve Ricardo'nun önüne koyduğu nefis balığı sessizce yedi. O akşam ne müzik vardı, ne şakalaşma, ne de şarkı. Yemeği ilk bitiren Jane oldu. Tabağını mutfağa götürüp yıkadı ve kamarasına döndü.

Bir gece önce ,ne kadar mutluydu. Celia'nın iyimser tahminlerini düşündü. Genç kadın bir de şimdiki durumu görseydi, Senyor Bauza'nın odasında geçenleri belki yüzüncü kez düşündü. Acaba farkında olmadan ağzından bir şey mi kaçırmıştı?

Hayır. imkansızdı bu. Zaten böyle bir şey yapmaya ne \ gerek vardı?

Aklına San Pedro kilisesi gelince, gözyaşlarını tutamadı. O an birbirlerine çok yakın olduklarını hissetmek ne büyük budalalıktı! Koridorda ayak sesleri duyunca bütün vücudu kasıldı.

Biri Franciscö'nun kamarasına yaklaşıyordu. Sonra, ayak sesleri kendi kamarasına yöneldi. Kalbi çarpmaya başladı. Soluğunu tuttu. Kapının arkasında duruyor olmalıydı: Genç adamın soluğunu duyar gibiydi. Gözlerini yumup bekledi. Ayak sesleri uzaklaşmaya ,başladığında gözyaşlarını tutamadı. Bir kapı kapandı.

...

Günler geçmiş, ama hazineyle ilgili en ufak bir ipucu yakalayamamıştı. La Fortuna’da sinirler gergindi. Mürettebat yorgunluktan çok umutsuzluktan yıkılmıştı. Sessizliği arada bir duyulan küfürler bozuyordu. Francisco içine kapanık biri olup çıkmıştı. Fakat Jane, gözlerini her an üzerinde hissediyordu.

Yine akşam olmuştu. Jane üzerinde bir tişört, güvertede Ricardo ile oturuyordu. Aralarında büyük bir tabak karides salatası vardı. Bu sırada güvertede Francisco, belirdi. Alnındaki teri silerek onlara doğru yaklaştı. Yanlarına gelince durdu ve denizi seyrederek

— Jane, dedi, bozguncu kadın, umutlarımı yitirmek istemiyorum, ama...

Onun bu sakin hali Jane’i bir anda çileden çıkardı;

— Kuşkucu mahlûk! Diye bağırdı öfkeyle. O adama ben hiçbir şey söylemedim. Sana ne anlattı bilmiyorum, ama söyledikleri yalandı o namussuzun!

Francisco ona baktı.

— Bir denizci gibi küfrediyorsun! Okulunu iflastan kurtaran birine bunlar söylenir mi?

— Canı cehenneme! Okulumu kendim de kurtarabilirdim. Onlardan yardım istemedim. Onu tanımam bile.

Hırsla kalktı ve uzaklaşmak üzere döndüğünde:

— Jane, dedi Francisco. Bizim yeniden...

— Suratını şeytan görsün!

Ve öfkeyle yürüdü.
Merdiven başına geldiğinde teknenin sis düdüğüyle yerine çakılı kaldı.

- Don Francisco! Diye bağırdı Ernesto... Hans, yavaşla!

Francisco hemen manyetometrenin başına koştu. Jane onu izledi. Rakamlar çok yüksekti. Ernesto ile Hans bulundukları yerde dans etmeye başlamışlardı. Neşeli kahkahaları teknede çınlıyordu. Ricardo mutfaktan dışarı fırladı.

— Francisco, diye geveledi Jane. Gerçek mi bu?

Genç adam hayal âlemindeymiş gibi ona bakarak başını salladı.

— Bir şeyler bulduk. Tanrım! Bir şeyler bulduk! Sakinliği bir an sürdü. Sonra, Jane’i belinden kavrayarak havaya kaldırıp çevresinde döndürdü.

— Tekneyi bulduk galiba! Onu bulduk!

— Buna çok sevindim, dedi Jane.

— Ben de Juanita’m.

Francisco tek başına dalmak üzere hazırlanırken mürettebat'ta güvertede toplanmıştı. Aralarında bir tek Carlos yoktu. o da kaptana yol göstermek için dedektörle dalıyordu. Eli titriyordu. Aslında, şu anda herkesin elleri titriyordu.

Francisco dalmadan önce başını kaldırıp Jane' e baktı.Gözleri heyecanla parlıyordu.

— Bana iyi şans dilemeyecek misin?

— Ben... Ben bir dua okuyacağım.

Yüzünde içten bir gülümseme belirdi.

— Dilerim, Tanrı sesini duyar. Alejandro'ya neler başarabileceğimizi göstereceğiz, değil mi?

— Evet.

Jane o müthiş kavgalarını düşünüyordu. Kalbinde Francisco'ya olan aşkıdan başka bir şey yoktu.

— Tanrı seninle olsun!

— Gracias, Jane! Ben...

Tereddüt etti ve hemen ardından da suda gözden kayboldu.

Dakikalar yavaş yavaş akmaya başladı. Ne konuşan vardı, ne de bir hareket yapan. Jane içinden Francisco'nun batık tekneyi bulmasını diliyordu. .

Güneş ilerliyor, ama Francisco'dan bir haber' çıkmıyordu. Yeterli oksijeni ve zamanı vardı, ama Jane tedirgindi.

Ya yaralanmışsa, ya Maria gibi ayağı bir yere sıkışmışsa... Hayır. Saçma düşünceleri bir yana bırakmalıydı. Francisco iyi bir dalgıçtı. Telaşlanacak hiçbir şey yoktu. Buna rağmen, yine de boğazında bir düğüm vardı.

— Don Francisco! Diye bağırdı Hans.

Jane hemen küpeşteden sarkarak aşağı baktı. Adamlar koşarak o yana geldiler. Su yüzünde Francisco'nun eli belirdi. Parmaklarıyla başarı anlamına gelen „V" işareti yapmıştı. Bu hazineyi bulduğu anlamına da getirdi, dalışta bir aksilikle karşılaşmadı anlamına da. , Bernardo ile Carlos kaptanın yukarı çıkmasına yardım ettiler. Mürettebat kaptanı tebrik ediyordu.

Francisco üzerindeki daİma takımlarından kurtuldu.

Güvertede derin bir sessizlik vardı.

— Aşağıda eski bir tekne olduğu belli. El Corazon da olabilir...

— Ne olduğunu anlayamadın mı? Diye sordu Jane.

— Emin olmak için tekrar dalmak gerek, dedi gülümseyerek. Ee, ne duruyorsun? Hazırlansana! . .

Genç kadın iri gözlerle Francisco'ya baktı. Doğru mu söylüyordu?

— Oh. Francisco! Çok teşekkürler!

— Bana değil, Alejandro'ya teşekkür et, dedi şakacı bir tavırla: Haydi, daha ne bekliyorsun? Seni saatlerce bekleyemeyiz.

mydestiny

29.11.2006 19:32

Madeni nesneleri belirlemeye yarayan detektörün gösterdiği noktaya ulaştıklarında Jane hayal kırıklığına uğradı. Görüş alanında mercan kayaları ve kumların başka bir şey yoktu. Burası da Akdeniz'in diğer dip sularından farksızdı.

Ama çevresindeki adamlar heyecanla başlarını sallıyorlardı. Hepsi de onun, görmediği şeyleri görecektik kadar tecrübeliydi. Dipteki küçük tepeciklerin yapısı ve anormal derecede yüksek olan balık sayısı çevre de gizli bir batığın varlığını belirleyen işaretlerdi Ama batık neredeydi?

Francisco ekibin başında yüzüyordu. Birden, elleri salladı. Hepsi çevresinde kümelendiler. Jane iyice sokulduğunda detektörün kulaklığını genç kadına verdi. Tiz bir ses duyuluyordu. Heyecanla başını sallayarak kulaklığı Carlos'a uzattı. Sonra, genç adamla el ele tutuşarak mercan kümesine ilerlemeye başladılar.

Biraz sonra ellerindeki araç ve gereçlerle mercan kümesinden parçalar koparmaya ve bunları yanlarındaki sepetlere doldurmaya başladılar.

Çalışma biçimleri belkemiğini zedeleyecek derecede güçlü, fakat Jane dişini sıkıyor, elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyordu. Görüş alanı çok zayıftı. Kalkan kumlar görüşü engelleyen bir perde oluşturmuştu.

Güneşin ufka yaklaşmasıyla kararan sular çalışmalarını sona erdirmeleri için bir işaret oldu. Su yüzüne çıktıklarında Ricardo ve Ernesto tarafından karşılandılar.

Jane ip merdivene ulaştığında kaslarının tutmadığını fark etti. Her yanı sızlıyordu. Dalma takımlarıyla yukarı

tırmanamayacağını anlayınca, Francisco'yu yardıma çağırdı.

— Çok mu yoruldun? Diye sordu genç adam.

— Pek sayılmaz.

— Güzel. Şimdi benim kamarama gel de sana masaj yapayım. Yarın yine dalacağız.

— Ama Ricardo'ya yardım etmem gerek.

— Onun sana ihtiyacı yok, benim var.

Kamaraya girdiklerinde, Francisco üzerindeki ıslak mayosunu çıkarıp duvardaki çengele astı Ve Jane'in de mayosunu çıkarmasını bekledi. Genç kadının hareket etmediğini görünce yatağın kenarına oturdu ve onu dizlerine çekti.

— Yavaş yavaş sırtına masaj yapmaya başladı. Jane' in bu temasla soluk alması hızlandı, vücudu titremeye başladı.

— Yarın bu kadar zorlanmayız, dedi genç adam. Bu arada çevredeki diğer mercan kümelerini de gözden geçireceğim.

Bir süre suskun kaldılar. Batan güneşin son ışıkları kamarayı kırmızı boyamıştı. Francisco'nun masaj yapan parmakları genç kadının sırtında dolaştıkça her ikisinde de dayanılmaz arzular uyandırıyorlardı. Francisco,

Jane'in suskunluğu karşısında:

— Jane, niçin benden korkuyorsun? Diye sordu.

— Saçmalıyorsun. Senden niçin korkayım?

— Yalan söylüyorsun. Hatta benden çok kendine yalan söylüyorsun. .-

—Hayır.

— Peki, niye bana direniyorsun? Bir erkeğin sana hükmetmesi çok mu zoruna gidiyor?

Birden, mayosunun askılarını aşağı kaydırarak ortaya çıkardığı göğüslerini öpmeye başladı.

Seni ne kadar çok arzuluyorum, bilemezsin, diye fısıldadı.

— Francisco!

— Niye benden kaçyorsun? Kavga ettik diye mi? Oh, Tanrım! Ben bir İspanyol'um sevgilim. Bizler ihtiraslı erkekleriz ve...

Genç kadını okşayarak yavaşça soydu, sımsıkı sarılarak yatağa uzattı. Şimdi yine arzusunun delice dalgalarına kapılmışlar, kendileri dışında kalan her şeyi unutmuşlardı.

— Seni seviyorum, Jane... Seni deliler gibi seviyorum.

Tutkunun büyüğü dünyasına kapılan Jane rüya görür gibiydi. Francisco bu sözlerinde ciddi miydi? İçinden bunun gerçek olmasını bütün kalbiyle diledi.

— Francisco! Diye fısıldadı. , Genç adam gözlerini araladı ve gülümsedi.

— Yeniden dost olduğumuza ve barıştığımıza inanabilir miyim?

Dost mu? Genç kadın boğazına bir şeylerin düğünlendiğini hissetti. Sadece dost muydular? Az önce ona, sevdiğini -söylemiyor muydu?

— Sanırım evet, dedi tereddütle

— Bundan emin misin? Dost olduğun erkeklerle sevişme gibi bir alışkanlığın var mı?

— Buna nasıl cüret edebilirsin? Dedi, Jane.

— Aldırma şakaydı. Kafadaki bütün düşünceleri bir kenara at!

— Peki.

Genç adamı kazanmak istiyorsa ona güvenme1i ve onun da kendisine güvenmesini sağlamalıydı.

....

—Jane, bir şeyler bulabildin mi?

Jane ile Francisco dalan mürettebatın çıkardığı mercan kümelerini inceliyorlardı. Güverteye yığılmış her taş, her parça batık konusunda kendilerine büyük bilgi sağlayabilirdi. Genç kadın içini çekerek başını salladı.

— Hayır.

— Ben de bir şey bulamadım. Bugün de hava ne kadar sıcak değil mi?

— Evet, haklısın. Bugün her şeyin daha kolay olacağını söylemiştim. Burada oturmaktansa dalmayı tercih ederdim.

Francisco’nun yüzündeki gülümseme kayboldu.

— Dalmayı çok seviyorsun, değil mi?

— Evet. Dünyada en zevk aldığım şey budur.

Bu, sözünden pişmanlık duyarak genç adama kaçamak bir bakış attı. Francisco’nun alını kırıkmıştı. Ne diyeceğini düşünür gibiydi. Bir saat süresince gevezelik ederek çalıştılar. Birden, Francisco yerinden kalkarak yanağına bir öpücük kondurdu.

— Beni bağısladığın için çok teşekkür ederim, sevgilim.

— Anlayamadım.

— Dün akşam beni sonsuz bir mutluluğa boğdun;

— O mutluluğu ben de tattım.

— Beni baştan çıkarmaya devam edecek misin?

— Senin gibi bir Don Juan’a hiç yakışmıyor bu sözler.

— Güzel olduğun, kadar zekisin de. Bana artık karşı çıkmayacaksın, değil mi?

— Yakışıklı erkeklere pek dayanmam, senyor.

Francisco birden yapmacık bir ciddiyete büründü.

— Haydi, işimize bakalım, güzelim. Alejandro’nun parasını boş yere yemeye hakkımız yok.

Jane içinde bir burukluk hissetti.

— Ne demek istedin?

Genç adam güldü.

— Tehlikeli konulara geçiyoruz, boş ver! Başka şeylerden söz edelim, bana kadın haklarından söz etsene.

Niye, bunu tehlikeli bir konu olarak görmüyor musun?

— Daha çok merak uyandırıcı bir konu bence.

— Eğer Amerikalı olsaydın, söylediğin çoğu sözle çoktan mahkûm olmuştun. Ama seni bağışlıyorum, çünkü sen bir yabancısın ve bu konularda hiçbir şey bilmiyorsun...

— Ne yani, benim hakkımda „Bay Pontalba bulaşık1arı, yıkadı, şimdi de çocukların altını değiştiriyor“ desinler mi istiyorsun?

— O kadar uzun boylu değil. Çocuklarımla bakımları babalarına zaten bırakmam.

— Sahi mi? Ben de kadın özgürlüğü hareketinin ana ilkelerinden biri sanıyordum bunu.

— Gördün mü? Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun.

Sesi birden zayıfladı.

— Küçükükken yapayalnız kaldım~Çocuklarımla aynı ızdırabı çekmesini istemem.

— İşte, bu düşünceni beğendim, Jane.

Bir an göz göze kaldılar. Genç kadın yanaklarının kızardığını hissetti. İçinden „aman Tanrım!“ diye geçirdi, „ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz: Evlilik, çocuklar...“ Francisco, Jane’in ayağı dibindeki bir kaya parçasını işaret etti.

— Şunu uzatsana. İlginç bir şekli var.

Jane istediğini uzattı ve genç adamın dikkatli inceleyişini izledi. Francisco’nun elleri beklenmedik bir şeyle karşılaşmış gibi titriyordu.

— Biraz daha yassı olsaydı, beklediğimizle karşılaşırız, dedi. Of! Susadım, gidip bir şeyler getireyim.

Jane dalgın bir şekilde uzaklaşmasını seyretti. Batığı bulacaklarına inandıkları andan itibaren her şeyi değişmişti. Ya da en azından Francisco değişmişti. Tutarlı ve mantıklı davranıyordu. Hırçın ve ihtiraslı ruhunun diğer yanı mıydı bu? Yoksa Ona olan duygularındaki gelişmenin bir işareti miydi?

Francisco geri döndüğünde, bir elinde ananas suyu, diğerinde de bir tabak çilek vardı. .

Karşılıklı geçip bardaklarını aldılar. Aralarındaki sesi sizliğı bozmak isteyen Jane:

— Bütün gün çalıştık ve hiçbir şey bulamadık, dedi.

—Sabırlı olmalısın. Aradığımızı bulacağımızdan eminim. Bugün olmazsa, yarın mutlak olacak bu.

— Ah siz İspanyollar! Yarına diyerek her şeyi ne güzel hallediyorsunuz!

— Sözlerine dikkat et, barbar! Senin ülken ortalıkta yokken İspanya büyük bir krallıktı.

— Ne demezsin! Öylesine medeni bir krallıktı ki, Engizisyon mahkemeleri, vahşi boğa güreşleriyle kan içinde’ varlığını sürdürüyordu. Tabii, bütün bunların hiç barbar i bir yanı yoktu...

— Elbette yoktu, senyorita. Boğa güreşinin vahşi hiçbir yanı yoktu. Eski bir gelenektir bu. Boğalar ile matodorlar birlikte dans ederler. Bu bir ölüm dansıdır. Soylu bir gelenektir.

Jane elindeki bardağı yere bıraktı.

— Olabilir: Bunu eleştirmeyeceğim, çünkü -şimdiye kadar boğa güreşi görmedim.

— Peki, sen San Diego'da yaşamıyor musun? Orası Tijuana'ya çok yakın. Tijuana'da mükemmel bir arena vardır.

— Oraya gitmek hiç aklıma gelmedi, Francisco. Aslında nerede neyin bulunduğunu orada yaşayanlar değil, orayı ziyarete gelen turistler bilir. Ben oraya ancak alışveriş için giderdim.

— Seni Madrid'deki arenalara götüreceğim. Mevsim başındaki boğa güreşlerine bayılacaksın.

— Ne zaman bu?

Genç adam birden sıçradı.

— Ah! Unuttum. Sen o tarihte Amerika'ya dönmüş olacaksın.

Jane ellerinin titremesini engellemek için yumruk yaptı.

— Önemi yok, dedi. Tijuana' da da seyredebilirim.

Belki, Francisco'yu terkedip gitme fikri dayanılmaz bir sıkıntı oluşturdu içinde. Doğanın bu güzel ortamı içinde, ayrılmaları imkânsız gibi görünüyordu ama ne, yazık ki, önlerinde sadece bir buçuk ayları kalmıştı.

Bu da yeterli diye düşündü Jane. Sonra içindeki dayanılmaz sıkıntıyı biraz olsun hafifletebilmek için genç adanın çekilmez yanlarını düşündü: Çok despotttu, dalmasına izin vermiyordu, hiçbir zaman beklediği yumuşakbaşlı koca olamazdı...

Bütün bunlara rağmen, eğer İspanya'da kalmasını isterse, kalacaktı...

— Jane, neyin var? Rahatsız mısın?

Yaklaşp omuzlarını tuttu.

— Bir şeyim yok. Sadece önümüzde az bir zamanımızın kaldığını düşünüyordum... Yani, hazineyi bulmak için tabii...

— Bu konu benim de canımı sıkıyor. Eğer El Corazon sandığım gibi bu bölgede değilse, başka yerlerde aramak için zamanımız kalmayacak... Alejandro'nui ek bir bütçe tanıyacağını hiç sanmıyorum...

Francisco genç kadının ellerini tutarak dudaklarına götürdü.

— Seni istiyorum, Jane. Şimdi. Gel aşağıinelim.

— Ama iş...

— Sonra devam ederiz:

Ayağa kalktı've genç kadını da kaldırdı. .Güneşin yumuşak ışıklarının doldurduğu kamarada kendilerini aşk ve ihtirasın haz dalgalarına bıraktılar. O an içlerinde ne korku, ne kuşku vardı.

— Benim denizler gülüm! Diye mırıldandı genç adam.

Haz ve mutluluk okyanusundan huzur kıyılarına ulaştıklarında yan yana uzandılar. Jane başını çevirip baktığında Francisco'nun uyumuş olduğunu gördü.

Uyandığında, Francisco kamarada yoktu. Mayosunun üzerine şortuyla tişörtünü geçirdi. Eğer dalacaksa hazır olmalıydı.

Francisco güvertede de yoktu. Kendisine bir fincan kahve getiren Ricardo, kaptanın sualtında mercan ve kaya parçaları toplamakta olduğunu söyledi.

Jane kahveye teşekkür ederek teknenin kış tarafına ilerledi. Francisco dışında, herkes oradaydı. Onu gülümseyerek selamladılar. Başlangıçta en düşman görünenler bile artık dostu olmuştu.

mydestiny

29.11.2006 20:13

Güvertede Francisco'nun çıkardığı parçalar vardı. Biraz sonra kaptan su yüzüne çıktı. Güverteye tırmanarak genç kadını adamlarının yanından alıp ön tarafa götürdü.

- Sana kaç kez söyleyeceğim, onlara fazla sokulma demedim mi? diye bağırdı.
- Saçmalıyorsun Francisco. Bana dostça davranıyorlar o kadar.
- İspanyol erkekleri için kadın dost olmaz, bilmiyor musun? Bizler sıcakkanlı insanlarız...
- Bırak bu yobaz ortaçağ kafasını. Bu yaptıklarını Alexjandro öğrenirse...

Francisco'nun bakışları birden buz gibi donuklaştı. Genç kadın onu yaraladığını anlamıştı.

- Üzgünüm, dedi kaçamak bir bakışla. Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Sadece öfkelenmiştim...
- Gel, işimizin başına dönelim. Yapacak bir sürü şey var.

Yeniden sualtından çıkarılan parçaları incelemeye başladılar. Francisco sanki az önce tartışanlar onlar değilmiş gibi gülüp şakalaşıyordu.

Genç adamdaki değişiklikler öyle ani oluyordu ki, Jane'i ürkütüyordu. Neydi bunun sebebi? Son derece yumuşak bir sevgili, olabilen biri bir anda nasıl bu kadar sertleşebilirdi?

Aradan bir saat geçmiş ve en ufak bir ipucu bile bulamamışlardı. Buna rağmen, Francisco bir an olsun umudunu yitirmiyordu. Jane ise, hazinenin varlığına inanıp inanmayacağını artık bilemez olmuştu. .

- Beraber dalsak mı dersin! Dedi Francisco: Ernesto ile

Ramon bu işi yürütebilir.

- Olur. ,
- Öyleyse hemen hazırlanalım.

Suya atladıktan bir süre sonra diğer adamlarla buluştular. Toparladıkları parçaları sepetlere doldurduktan sonra , ipi çekip yukarıya haber veriyorlardı.

Bu çalışma esnasında, Jane adamların artık kendisinden hiç mi hiç nefret etmediklerini anladı. Hatta onu kendilerinden biri olarak görüyorlardı. Carlos araç ve gereçlerini onunla paylaşıyor, Jose Luisise sepeti

doldurmasına yardımcı oluyordu. Francisco gibi onlar da değişmişlerdi.

Ya kendisi? O da değişmişti. Aşk onu daha yumuşak kılmıştı. Kendini hiç bu kadar huzur içinde hissettiği olmamıştı. , Yukarı çıktıklarında Francisco akşam yemeğini kaptan köşkünde yiyeceğini ve bu~arada haritalara yeniden bir göz atacağını söyledi. Jane birazdan buluşacaklarını düşünerek diğerlerinin yanına gitti.

Yemek bitmiş, üzerine kahveler içilmiş, ama Francisco hala görünmemişti.Jane mürettebata iyi geceler dileyerek Francisco'yu bulmaya gitti.Mutfağın önünden geçerken Ricardo'nun kendisine işaret ,ettiği,ni farkettti. Durdu. ,Mürettebatın yanından ayrılmasıyla, adamların sohberi daha da gfuuiltülü bir hal almıştı. Sesleri genç kadının bulunduğu yere rahatlıkla ulaşıyordu. ,

Jane adamIarın hazineyi bulduklannda paylarıyla neler yapacaklarını konuştuklarını anladı. Biri araba alacağını, bir diğeri ise parasını bankaya yatıracağını söylüyordu.

— Ben böyle saçmalıklar yapmam, diye bağırdı Carlos.

Paranın hepsini güzel kadınlarla yiyeceğim.

J
ane gülümsedi. İspanyollar böyleydi!..

Carlos'un sesi yeniden duyuldu.

— Don Francisco gibi birçok sevgilim olacak. Her şehirde bir tane.

Jane kıpkırmızı kesildi. Ricardo öksürerek kapıyı kapamak istedi.

— Lütfen, dedi Jane. Bırak, açık kalsın.

Carlos devam ediyordu.

— Fıstık gibi kadınlar... Amerikalı senyorita gibi. Ne vücut o be, öylelerine bayılırım... Kaptan her şehirde bir fıstık edinmekle iyi ediyor. Valencia'da Esperenza Ybarra, Madrid'de Rosa Rodriguez...

Listeyi Hans sürdürdü: .

-... Paİma'da Hortensia Bauza, Juana Burton...

— Yaşasın kaptan! Diye bağırdılar bir ağızdan.

— Aman Tanrım!

Jane kusacak gibiydi. Hortensia! Nasıl yapabilmişti bunu Francisco? Kadınla masada nasıl bakışıldarını hatırladı... Nasıl bu kadar aptal, bu kadar kör olabilmişti? Jane'in itirazlarına aldırmayan Ricardo harekete geçti.

— Gidip Francisco'yu bulayım.

Aynı anda kaptan köşkü kapısının kapandığını duydular.

Bu kadarı fazlaydı. Jane hemen kamarasına girerek kapıyı kapadı. Chuck ile Alejandro'nun hakları vardı. Bu ,. Adamın oyununa gelmeyecekti. Ama hiçbir şeyin farkına varmamışt ki! Kapının tokmağı döndü. Onu şu an görmek istemiyordu, göremezdi. . Ama kapı aralandı, Francisco içeri girdi.

— Çok üzgünüm, dedi. Yaptıkları gevezelik bağışlana; cak gibi değil.

— Ama doğru, değil mi? diye bağırdı genç kadın. .
Sesi titriyordu.

— Buna hakları yoktu. Hepsine dersini verdim.

— Beni şaşırtan Esperenza'yı tekneye getirmen, dedi Jane öfkesini engellemeye çalışarak. Kiskanabileceğimi düşünmedin mi hiç?
Francisco başını öne eğerek yanına oturdu.

— Jane, benim başka kadınlarla da olduğumu biliyorsun...

— Hortensia metresin miydi?

Bir an tereddüt etti, sonra:

— O evli bir kadın, dedi.

— Emilio da evli. Ama Celia'yı aldattığını biliyorsun, değil mi?

— Celia bunu anlar. Onu seviyor.

— Bu yeterli bir sebep mi?

— Bir İspanyol kadını için evet.

Aman Tanrım! Karşısındaki adamın bütün bunları büyük bir inançla söylediğine bir türlü inanamıyordu. Kendisini sevdiğini söylerken başkalarıyla oluyordu.

— Neyse ki biz evli değiliz, dedi Jane. Bana sadık olmak zorunda değilsin. .

Aralarında derin bir sessizlik oldu. Dalgaların zayıf çırpıntılarından başka ses duyulmuyordu.

— Bilmem, beni anlayabildin mi? dedi genç adam.

Jane yumruklarını sıktı. Adam kalkmış, bir de kendisini anlamış olup olmadığını öğrenmek istiyordu! Şu an bildiği tek şey vardı: Francisco hiçbir zaman ona ait olmamıştı ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

— Aramızda ciddi bir ilişki olsaydı, buna dayanabileceğimi pek sanmıyordum, karşılığını verdi Jane. Ama önümüzde birlikte olabileceğimiz pek az zaman var...

Francisco cevap vermedi. Jane yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. Bir an önce çekip gitmesini istiyordu o an.

— Senden bunu anlamamı beklemiyordum zaten, dedi genç adam. Biz, Latin ırkı için aşk ve zevk apayrı anlam taşır. İlişkilerinin sadece zevke dayalı olduğunu vurgulamak istiyor olmalıydı. Daha ne kadar bu adama tahammül edecekti?

— Böylesi daha pratik oluyor herhalde, dedi alaycı bir tonda.

— Hayır. Yapımız böyle, mesele bu işte! .

— Emilio da mı böyle? .

— Ne demek istiyorsun?

- Celia'ya olan aşkımdan söz ediyorum; o küçük çiçeğine olan sevgisin.den. Aştan yoksun kalan çiçeklerin solacağını söyleyen siz İspanyollarsınız!

— Emilio Celia'yı seviyor: Onun için hayatını bile verir.

— Olayları ne kadar da basitleştiriyorsunuz. Amerika'da olsalar çoktan boşanmışlardı onlar!

— Bizler katoliğiz, Jane. Bir erkekle bir kadın evlenmeye karar verdiklerinde, birbirlerinden son derece eminlerdir. Çünkü bizde boşanmak yasaktır.

Jane karşı çıkacak oldu, ama Celia'nın mutlu olduğunu söylediğini hatırlayınca vazgeçti. Nasıl olurdu bu? Akıl alır şey değildi!

— Yarın sabah adamlarım senden özür dileyecek. Bunun üzüntünü yok etmeye yaramayacağını biliyorum...

Gerçekten de öyleydi. Bu acıyı ona hiçbir şey unutturamazdı.

— Beni kollarının arasına al, dedi genç adama.

Francisco şefkatle sardı onu.

— Ağlama, ,sevgilim. Ağlamayı önlemek için herşeyi yaparım.

Jane üzüntüsünü engelleyemiyordu. Her hareket aklına aynı şeyi getiriyordu. Kim bilir kaç kadını böyle kollarında sarmıştı? Kaç kadın ağlamıştı? Kaç kadına aynı sözleri söylemişti? Francisco'yu iterek: .

— Git şimdi, dedi. Yalnız kalmak istiyorum.

— Hayır.

Onu yeniden kollarına alıp yüzünü omuzuna yasladı. Bir süre yumuşak bir sesle güzel sözler söyledi. Bu tatlı fısıltılar, bu sevecen temas Jane,'i biraz olsun gevşetti.Geçmişteki ve gelecekteki sevgililerinden ona neydi?

Önemli olan şu yaşadıkları andı. Kollarını genç adamın boynuna dolayarak onu kendine doğru çekti. İçinde kabaran ihtiras dalgalarının varlığıyla onun olmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Üzerindeki elbisenin sıyrılarak yere.düşüşünü bir hayal alemindeymiş gibi hissetti.

...

Lombozdan giren güneş ışınlarıyla gözlerini açtığın. da, Francisco'yu yatağın kenarınd'a oturur buldu. Elinde bir fincan kahve vardı.

— Majorca'ya dönüyoruz, dedi. Çıkardığımız mercan parçalarının arasında kalan kumları temizleyemiyoruz. Bunun için bir cihaz yaptıracağız.

Jane konunun değiştiğine sevinmişti.

- Buna memnun oldum. Celia ile mağazaları dolaşırız.
- Bu sefer olmaz. Cihazın yapımından sen sorumlu olacaksın.
- Ben mi? Ya adamların...
- Adamlarımın iyi bir derse ihtiyacı var.
- Ama ben bu tür cihazlardan bir şey anlamam ki! Francisco bu çok saçma...
- Sana kaptanların hazinelerinden söz etmiş miydin?Diye sordu genç adam. .

Bu ani konu değişikliği Jane'i şaşırttı.

- Hayır.
- Kaptanların yalnız kendilerinin bildiği gizli bir yerleri vardır. Yeni Dünya'dan Avrupa'ya altın taşındığı dönemde bu İspanyollar arasında çok yaygındı.
- Göz kırparak genç kadını burnundan öptü.
- Söyle bakalım, bu altın nakliyatı sırasında neden hep batan gemilerin kaptanları öldü?
- Çünkü kendilerine ayırdıkları altını kurtarmak istiyorlardı, Jane.
- Doğru. Genellikle taşıdıkları altının bir kısmını torbalara koyup bellerine bağlarlardı. Gemi battığında da ağırlık onları dibe çekerdi.
- Açgözlülüklerinin cezası!
- Evet. Ama El Corazon'un kaptanı hakkında bu tür bir iddia hiç duymadım.
- Yani, o bu geleneğe uymadı mı sence?
- Bilmiyorum. Alejandro'ya bakarsan uymadı. Ama ben onun yerinde olsaydım, her ihtimale karşı bir miktar altını belime sarardım. Ne de olsa, korsanlardan oluşan mürettebat tehlikelidir. Ama onların gemisinde altın bulunduğunu bilen yalnız kendisiyle Fatma idi.

...

mydestiny

01.12.2006 13:57

Jane güverteye çıktığında bütün mürettebatı karşısında buldu. Hepsi tek tek gelerek özür dilediler. Sonra Francisco rotanın majorca'ya çevirmesini istedi ve onlara Jane'in yönetimi altında özel bir cihaz yapılacağını açıkladı.

Sonra kaptan köşküne girdiler. Francisco cihazın nasıl olacağını açıkladı. Bu cihaza „posta kutusu" adı veriliyordu. Gerçekten de şekli posta kutularını andırıyordu. Madenden yapılan kutuda güçlü bir pervane ,bulunuyor, bunun yarattığı akım da mercan kayalarının arasındaki küçük delillere su basıncı yaparak kumlardan arındırıyordu.

Majorca'ya vardıklarında aynı yere yanaştılar. Jane o gece oturdukları kayayı görünce heyecanlandı. Francisco'nun yaklaşmasını, onu kucağına alarak kumlara yatırışını yeniden yaşar gibi oldu.

Genç adamın beline sarılmasıyla düşüncelerinden ayrıldı. ,

— Evet, kaptan hanım... Adamlarınız emirlerinizi bekliyor.

— Francisco, bu çok sağma!

— Sahi mi? Bağımsız, kendinden emin küçük Amerikalıma ne oldu benim~ Seni bu araştırmayı tek başına idare eder sanıyordum.

— Benimle alay etme. Hiç değilse şimdi.

Genç adam Jane'i kollarının arasına aldı.

— Jane ne oluyor sana? Sadece şaka yapıyordum.

— Şaka yapacak durumda değilim. Bırak beni.

Francisco bırakmadı. Bir süre öyle kaldılar. Sonra onu belinden kavrayarak dışarı çıkardı. Güverteye toplanmış olan adamlarına kendilerinden ne beklediğini anlattı ve sözü genç kadına bıraktı. Jane nasıl çalışacaklarını açıklarken Francisco da tercüme ediyordu.

Hemen işe koyuldular. Hiçbiri itirazda bulunmamıştı. Jane, Francisco'nun bu işi kendisine niye verdiğini bir türlü anlamıyordu ama memnundu. Bu iş de olmasa, kamarasında tembel tembel oturacaktı.

Cihazın yapımı saatler aldı ama Francisco durumdan hoşnuttu. İş bittiğinde Jane'i ve adamlarını kutladı, teşekkür etti. Vakit geçirmeden araştırma sahasına hareket edeceklerini bildirdi.

— Ben biraz gidip uzanacağım, dedi Jane. Çok yorulдум.

— Anlıyorum. Seninle gurur duyuyorum, Juana.

— Teşekkür ederim.

Akşam yemeğini geç saatlerde güvertede yediler. Önlerinde nefis hamburgerler, salata ve şaraptan oluşan sofra vardı.

Francisco yemekten sonra gitarını aldı ve duygusal bir parça çalmaya başladı. Parmakları teller üzerinde gezinirken gözleri bir an olsun Jane'den ayrılmıyordu. Jane mutluluk içindeydi.

Francisco aşkı ve acıyı, mutluluğu ve pişmanlığı dile getiren şarkılar söylüyordu. Yakında gideceğim diye düşündü. O da bir başkası için şarkılar söyleyecek.' . Yanaklarına iki damla yaş süzüldü. Ağladığını belli etmemek için başını denize çevirdi. Genç adam gitarını bıraktığında, o da sinirle kadehini aldı.

— Çok güzeldi, dedi. Böyle güzel bir müzik şimdiye kadar dinlememiştim.

— Bunu geçen yıl Emilo Ceİia için besteledi. Emilio Fransa' da bir radar yapımında çalışmış ve karısıyla üç ay ,ayrı kalmıştı. Ceİia hala mektuplarını saklar.

Bir an genç kadına baktı, sonra:

— Birbirlerini çok seviyorlar, Jane, dedi.

Yanaklarını okşadı.

— Ağlamışsın sen. Yoksa söylediğim şarkıdan mı duygulandın?

Cevabını beklemeden sarıldı ona.

— Benim kıymetli hazinem, diye mırıldandı. Sen benim hazinemsin, bunu biliyorsun. Yalnız bana aitsin. Kaptanın hazinesi!

Jane ona döndü, dudakları birleşti.

Francisco genç kadını kucaklayarak ay ışığının dolduğu kamarasına götürdü, yatağa bıraktı. Jane yüzünde ve boynunda dolaşan küçük öpücüklerle mutluluğa boğulmuş gibiydi.

— Bu gece Jane, sen ne istersen onu yapacağız. Her ne istersen boyun eğeceğim. Bu gece senin kölenim.

— Francisco, diye fısıldadı genç kadın, bütün bunları niye yapıyorsun?

Cevap vermeden önce onu uzun uzun öptü, sonra:

— Nedenini biliyorsun sevgilim, dedi. Biliyorsun.

Büyük bir coşkuyla birbirlerinin oldular. Francisco Jane'i mutlu kılabilmek için kendini unutmuş gibiydi. Neden sonra, onu bir taş bebekmiş gibi özenle giydirdi ve kucağına alarak kamarasına götürdü, yatağına bıraktı.

Başucuna oturarak uyumasını bekledi. Jane uyandığında kamarada tek başınaydı. Gecenin mutlu anlarını hatırlayınca içini yine korku ve kuşku kapladı. İç çekerek elini yataktan aşağı sarkıttı.

Aynı anda, , parmakları bir kâğıda değdi. Kâğıdı yerden alıp masanın üzerine koyarken şöyle bir göz attı. İngilizce ve İspanyolca yazılı başlık dikkatini çekti: „Kaptanın Hazinesi“. Öylesine meraklanmıştı ki, gerisini okumadan edemedi.

Yazı iki sütun halinde yazılmıştı. Bir tarafı İngilizce, diğer tarafı İspanyolca idi:

“Kaptanın hazinesi denizkızıdır.

Kaptan tüm değerli şeyleri onda bulmuştur:

Altın bir kalp, zümrüt gözler yakut dudaklar.

Ellerinden bir altın seli fışkırır.

Alejandro yanılıyor.

Kendini çok akıllı sanıyor, ama avucunu yalasın.

Onu kendime saklayacağım...” .

— Jane? Uyandın mı sevgilim?

Francisco kapıyı çalıyordu. Kâğıdı aceleyle katlayıp masanın üzerine koydu. Artık, kaptanın hazinesinin ne olduğunu biliyordu. , Kendisini niçin bu konuda sorgulamıştı? Alejandro'nun bu meseleden haberdar olup olmadığını öğrenmek için mi?

— Evet, uyandım Francisco, diye karşılık verdi.

Yoksa Francisco Aİejandro'yu atlatmak mı istiyordu? Oh hayır! Francisco böyle bir şey yapamazdı. Asla yapamazdı.

Genç adam kapıyı açıp gülümsedi.

— Günaydın sevgilim. İyi uyudun mu?

— Evet.

Yoksa Francisco'nun gizli kalmış yeni yanlarını mı keşfediyordu? Yalancılık... Sahtekârlık... Birden doğrularak:

— Francisco... dedi.

— Evet sevgilim?

— Şey... Celia Emilio'nun bir ahlaksızlık yaptığını öğrense ne yapar?

— Ne demek istiyorsun? O asla böyle bir şey yapmaz.
Tanıdığım en dürüst insandır.

-Oh!

Genç kadın eğildi. Bakışları sertleşmişti.

— Bir şey yapmadı değil mi? diye sordu. Sana asılmaya filan mı kalktı?

— Yok canım.

Bu soruyu sormakla ne aptallık yapmıştı.

— Öyleyse hemen hazırlan. Posta kutusunu denemeden önce son bir kez dalacağız.
Odadan çıkmadan önce genç kadının yanağına bir öpücük kondurdu.

Dipteki çalışma, Deniz Altında Yirmi Bin Fersah'ın sahnelerini hatırlatıyordu. Dalma ekibi kalkan kumların arasında mercan ve kaya parçaları koparmayı sürdürüyordu. Çalışmalarında delice bir tempo vardı, çünkü kopardıkları parçaların altında bir tekne gövdesi-nin bölük pörçük parçalarının varlığı belirmişti~

Ahşap tamamen çürümüştü, ama üzerini kaplayan mercan k;ümeleri tekne gövdesinin biçimini almıştı.

Jane heyecandan bayılacak gibiydi. Batığın niteliğini belirlemek üzereydiler. El Corazon muydu bu, yoksa değersiz bir başka tekne mi! İkinci şıkkın gerçekliğini düşünmek bile istemiyordu.

Tam bu sırada yanına Francisco geldi ve kendisini takip etmesini işaret etti. Jane peşinden dalgın dalgın yüzerken bir yandan da çevresini gözden geçiriyordu.

Birden, çalışma noktasının birkaç metre ötesinde parlayan bir şey dikkatini çekti. Bu kez hiç kuşku yok, bir ipucu bulmuştu. İlk olayı hatırlayınca, parıldayan nesnenin yerini iyice aklına yerleştirdi ve hızlanarak Francisco'ya yetişip paletlerinden birini çekti. .

Genç adam önce bunun bir oyun olduğunu düşündüyse de genç kadının işaretini kabullenip peşine düştü. Jane kafasına yerleştirdiği noktayı kolaylıkla buldu. Uzandı, kumun arasından nesneyi çıkardı.

Bir altın bu! .

Gördüklerine inanmaz bir tavırla bir süre hareketsiz kaldı, sonra altını Francisco'ya uzattı. Genç adam kendisine uzatılanın ne olduğunu anladığında genç kadına sarıldı ve vücudunu göğsüne bastırdı. Sonra, birlikte yüzerek ekibin yanına gittiler. Altın elden ele geçtikçe büyük bir coşku ve sevinç yaratıyordu. Zafere ulaşmışlardı.

Francisco genç kadına yukarı çıkmalarını işaret etti. Jane altını gün -ışığında görmek için sabırsızlanarak peşine düştü.

Güverteye adım attıklarında, Francisco maskelerini çıkararak genç kadını delice öptü.

— Tarih uyuyor, diye bağırdı. Bu El Corazon'a ait olmalı.

— Oh, Francisco! Bu harika bir şey! Diye bağırdı Jane neşeyle.

— Harika olan sensin, sevgilim. El Corazon'u nihayet bulduk. Ricardo! Şampanyaları hazırla!

Ricardo iki şişe şampanya ile yoldaydı zaten. Hemen kadehleri doldurup uzattı. Ekip de güverteye çıktığında neşe son haddine varmıştı. Hans ile Carlos Jane'i omuzlarına alarak bağıra bağıra güvertede dolaştırdılar.

Herkes bağıyor. Birbiriyle öpüşüyordu. Jane bir anda günün kraliçesi olmuştu. Şampanyalar açılıyor, mantarlar havada uçuşuyordu.

— Francisço elini kaldırarak grubu dizginledi- Fazla şampanya içmek yok. Sarhoş sarhoş dalamayız.

Ekip yeniden işe" koyuldu. Bernardo ile Carlos posta kutusunu kontrole koyuldular. Diğerleri de boşalan tüplere oksijen doldurmaya başladılar.

— Jane Francisco'nun elini tutarak neşe içinde:

— Aşağı inmek için sabırsızlanıyorum, dedi. Belki İkinci altını da ben bulurum yine.

Francisco'nun yüzü asıldı:

— Üzgünüm sevgilim, ama dalmana İzin veremem.

Jane şaşırды. Bakışlarını ona çevirerek gözlerinde bunun nedenini aradı.

—Niye?

— Posta kutusunu devreye sokacağız, Tehlikeli bir olay bu. Yaralanmanı göze alamam...

— Ama Ama ilk altını bulan benim...

— Biliyorum, güzelim... Ama anlamalısın Herhangi bir kaza ihtimalini göze alamam.

— Bunun ne tehlikesi olur ki? Cihazın yapımını üstlenen de bendim.

— Üsteleme Jane. İzin veremem.

— Doğru mu söylüyorsun? Gerçekten mi? ,

— Evet. Kararım kesin:

— Francisco’nun yüzü asıktı. Başarısını böyle ödüllendiriyordu ha! Batığı tek başına ortaya çıkaracak ve Jane bunu göremeyecekti.

—Bu haksızlık ama!

— Yeter!

Jane öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

— Nedenini biliyorum, dedi’ hırsla. Niyetinin ne olduğunu biliyorum.

— Neymiş?

— Kaptanın hazinesi! Kendine özel bir pay saklayacaksın. Alejandro ne bulduğunu bilmeyecek.

Francisco’nun yüzü bir anda bembeyaz Qldu.

— Sen neler söylüyorsun?

— Kamaramda düşürdüğün belgeyi gördüm. Hazine o Çok tutkun olduğun denizkızında gizli. Teknenin başında bulunan denizkızı biçimindeki tahta heykelde. Geçen gün de ağzımı arayıp Alejandro’nun konuyla ilgili ne bildiğini sordun. Kaptanın hazinesi ha! Şimdi de beni engelleyerek payını doğrultacaksın!

Düşünceler ve ihtimaller kafasından yıldırım hızıyla geçiyordu. Gözlerini genç adamın gözlerine dikerek:

— Bunun için mi bana âşık numarası yaptın? Kuşkularımı yok etmek için mi?

— Jane!

Eli hızla kalktı, bir an havada kaldı.

— Yo, sakın ha! Diye bağırdı Jane. İspanyol sevgililerin belki bu davranışlarına alışıktır, ama ben değilim, senyor!

— Nasıl böyle şeyler düşünebilirsin?

— çünkü hepsi gerçek de ondan!

— Aman Tanrım! Bu suçlamaların hepsini reddediyorum. Beni ahaksızlıkla mı suçluyorsun?

— Evet.

— Derhal kamarana dön!

— Memnuniyetle!

— Senin hakkında çok yanılmışım. Sen kaprisleriyle kıvranan küçük şımarık bir kızsını

— Hayır.

— Saçma sapan düşüncelerle bu koskoca araştırmayı tehlikeye atıyor ve beni hırsız yerine koyuyorsun. Senin gibi kadınlar sonunda gerçek değerlerini bulurlar...

— Sen kendine bak. Senin için acı çeken kadınlara acıyorum.

— Acı çeken sensin. İsteklerin olmadı mı hemen kabalaşıyorsun. Sana sevimli görünmek için elimden geleni yaptım, ama o buzdan kalbini ısıtmak bile mümkün değilmiş.

Neyse ki biz İspanyollar ateşli kimseleriz. Yoksa senin kollarında donup buz kesilirdim.

— Francisco! Dedi Jane acıyla.

— Genç adam -arkasını döndü. Umarım tatil maceran yeterince heyecanlı olmuştur.

Ben de sayende bir şey öğrendim. Daha doğrusu bildiğim bir şeyin gerçekliğine tanık oldum: Amerikalı kadınlar gerçekten kolay kadınlarmış!

Sözünü bitirdikten sonra soylu bir senyor gibi uzaklaştı...

mydestiny

03.12.2006 13:08

Lütfen, sangriayı(şarap) uzatır mısınız, Bayan, Burton? Güvertede, Francisco ile Jane karşılıklı oturmuşlardı.

Diğerleri bulunan altının etkisiyle neşe içinde gevezelik ediyorlardı. Aradan dört gün geçmiş, ama batıkla ilgili yeni hiçbir şey bulunmamıştı. Yine de herkesin heyecanı doruk noktasındaydı.

Genç kadın tek kelime etmeden şarap testisini uzattı. Yersiz öfkesinden şimdi utanç duyuyordu. Genç adamdan özür dilemeyi istiyor, ama Francisco'nun buz gibi bakışlarıyla karşılaştıkça buna cesaret edemiyordu.

Genç kadın içinden zayıf bir sesin onu hırsızlıkla itham ettin diye benliğini suçladığını duyar gibiydi. Jane onunböyle bir şey yapmayacağını biliyordu. Öfkelendiği anda eline geçen ilk silahla saldırmıştı. Hem de silahların en öldürücü olanıyla. Haksız yere korkunç bir ithamda bulunmuştu. Onu hazineyi çalmakla suçlamıştı. Evet, Francisco haklıydı. O kaprisli ve her istediğini Elde etmeye ahşmış küçük bir „çocuktan farksızdı. .

Ama Francisco da çok ağır şeyler söylemişti. Yo, genç adam haklıydı. Öyle bir itham karşısında kim olsa böyle davranırdı. .

— Lütfen affet beni, diyerek doğruldu.

İhtirasın aleviyle kollarında yaydığı bu genç adamın soğuk davranışına dayanamıyordu. Robot gibi mutfağın yolunu tuttu. .

— Hello Juanita! Diye bağırdı Ricardo. Üzgün bir haliniz var.

— Evet, haklısın Ricardo. .

Yaşlı adam bulaşığı bırakıp ona döndü.

— Mesele yine Don Francisco, değil mi? .

Jane kızarak başını salladı, sonra:

— Böylesi daha iyi, dedi. Onun sayısız „kuzin“lerinden biri olmak istemiyorum. Aşçı kaşlarını çattı.

— Junita, siz bambaşkasına.

Jane elini gözlerine götürerek gözyaşlarını sildi.

Güverteye çıktığında, Francisco birkaç metre ötesindeydi. Bakışları donuk, ifadesi buz gibiydi. Jane onu bu halde görmektense öfkeli halini tercih ederdi.

Robot gibi ilerledi. Küpeşteye dayanmış olan Francisco denizi seyrediyordu. Başını ondan yana çevirdi. Sonra, yine o denize döndü. Bakışları bir saniye daha Jane’ de kalsa, yanaklarından süzülen yaşları gerecekti.

—Don Francisco! Don! Jane hemen lombaza koştu, doğan güneşin ilk ışıklarıyla kamaşan gözlerini yumdu. „ .

Su yüzüne çıkmış olan Hans ile JoseLuis neşeyle bağırıyorlardı.

“El Corazon’u bulmuşlardı.”

“Güverteye JoseLuis ile aynı anda çıktı. Genç ispanyolun elinde paslanmış bir maden parçası vardı. Jane yaklaşınca bunun bir tüfek namlusu olduğunu anladı.

Arkasında güverteye Hans çıktı. Onun elinde de bir altın vardı. Gülümseyerek Jane’e baktı.

Biraz sonra yanlarına Francisco geldi. Saçları karmakarışık ve gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Uyumadığı belliydi.

Adamlarının elindeki. Silah parçasıyla altını inceledi ve kısaca:

— iyi, dedi.

İki adam şaşkınlıkla ona baktılar. Hiç de neşelenmiş bir hali yoktu. .

Benim yüzümden diye düşündü Jane. Başarısını berbat ettim. Başını Öne eğerek sandıklardan birine bıraktı kendini.

“ Francisco üstünü değiştirmek için merdivenlere yönelmişti bile. ~ Hans ile JoseLuis genç kadının yanına yaklaşarak bulduklarını gösterdiler.

— Harika bu! Diye bağırdı Jane. En azından dört yüzyıllık varlar. .

— Bu daha başlangıç, dedi Hans gözleri parlayarak.

— Sizinle birlikte aşağı inmeyi çok isterdim. O batığı görmek çok heyecan verici olmalı.

Hans kızardı ve Jane’i teselli etmek ister gibi Omzuna vurdu.

— Kaptan çıldırmış, dedi yavaş sesle.

Aynı anda, üzerinde balıkadam giysisi olan Francisco’ görüldü. Hızla yanlarına yaklaşarak Hans’ı sertçe itti, Sonra toparlanmasına fırsat vermeden çenesine bir yumruk attı. Hans sendeleyerek yıkıldı.

Jane hemen ileri atıldı.

— Ne oluyor sana böyle?

Francisco cevap vermedi, yüzüne bile bakmadı. Hans'ın üzerinden atladı ve kendini suya bıraktı. Hans genesini ovuşturarak doğrulurken Jane yanına koştu.

— Korkunç bir şey bu! Size vuracak kadar çıldırmış bu! Soğuk kompres yapayım size.

Hans istemedi. Görünüşe bakılırsa kaptana kızmamıştı bile. JoseLuis'ye işaret etti ve birlikte suya daldılar.

Jane Francisco'nun davranışını ancak kıskançlıkla açıklayabiliyordu. Eğer gerçekten kıskançlıktan yaptıysa, onu hala seviyor demektir. Ama sevmedikleri halde kıskançlık gösteren çok erkek tanımişti. Kıskançlık aşkın değil, daha çok kinin belirtisi de olabilirdi.

Birkaç gün içinde La Fortuna'nın güvertesi son derece değerli şeylerle doldu. Altın paralar, gümüş saplı kılıçlar, mücevherlerle süslü bilezikler... Fatma'nın fidyesi yavaş yavaş gün ışığına çıkıyordu. Ricardo bulunanların tahminlerin üstünde olduğunu söyledi. El Corazon'un hazinesi bitmek tükenmek bilmiyordu. Tekneden ise geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Jane mücevherat ve altınlar arasında dolaşiyor, ama en ufak bir heyecan bile duymuyordu. Değer verdiği hazine, yani Francisco'ya olan aşkı, öfke ve anlaşmazlık sonucu bir kenara itilmişti.

İç çekerek yerden altın bir halka aldı ve sol elinin orta parmağına taktı. Çok yakışmıştı.

Günler geçtikçe, elde ettikleri zenginlik artıyordu. Sonra çıkardıkları kıymetli nesneler azalmaya başladı. Bir gün geldi, hiçbir şey bulamadılar. Ertesi gün de öyle. Hazinesinin tamamı artık ellerindeydi.

Bir sabah Jane güverteye çıktığında tekneye yaklaşan kıçtan takma motorlu küçük bir tekne gürdü.

Dümende kısa boylu sarışın bir adam vardı. Mürettebat adamla heyecanlı heyecanlı bir şeyler konuştular. Hareketlerinden hazineyi anlattıkları belli oluyordu.

Sonra Francisco belirdi. Üzerinde iyi dikilmiş gri bir kostüm vardı. Genç adamın kibirli bir şekilde güverteyi geçtiğini gören Jane içinin burkulduğunu hissetti. Francisco adamın elini sıktı ve motora binmek üzere ilerledi.

Binmeden önce durdu ve:

— Bayan Burton, diyerek yaklaşmasını işaret etti.

Jane blucini ve miki resimli tişörtüyle onların yanlarında komik bir durumdaydı. .Bir haftadan beri her şey sanki bir tiyatro ,Oyunu gibiydi. Şimdi Francisco'nun rolü bitmişti. Arkadaşlarının, hayranlarının arasına dönecek ve e çok sevdiği Amerikalıyı kısa zamanda unutacaktı.

— Hazinesinin tamamını gözlerinizle gördünüz, dedi Jane'e. Çıkardıklarımızın bir listesini yaptım. Bu tutum sizi tatmin etti mi?

Jane cevap vermek istedi, ama boğazında sıralanan hicırıklar konuşmasını engelledi. Neden? Neden bu güzel macera böyle son buluyordu? Niye bu beraberliği rezil etmişlerdi? Kendini zorlayarak:

— Evet, diyebildi. Alejandro'nun bundan memnun olacağına eminim.

— Kaptanın kendine pay ayırmadığına da tanık oldunuz, değil mi? .

Francisco'nun bakışları daha da sertleşmişti; Şu an kuşkusuz genç kadının kendisini suçladığı günü düşünüyordu.

Jane kıpkırmızı kesilerek:

— Evet, dedi.

— Güzel. Artık resmi makamlarla ilişki kurabilirim. La Fortuna'yı Majorca'ya götüreceğiz. Adios senyorita!

Bakışları karşılaştı. Jane umutsuzca „onu böyle bırakamam" diye düşünüyordu. „Bir şeyler yapmalıyım". Francisco motora atlamak üzereyken, Jane elini uzattı, omzunu tuttu. .

— Francisco... Üzgünüm...
Daha fazla konuşmadan başını çevirdi.

Bir süre ikisi de hareketsiz kaldılar. Jane motorun çalıştığını duydu. Francisco La Fortuna'dan uzaklaşıyordu.

Özür dilemek için çok geç kalmıştı. Bunu şimdi anlıyordu. Onu tamamen kaybettiğini de biliyordu artık.

mydestiny

03.12.2006 13:42

Majorca. La Fortuna rıhtıma yanaştığında hazineye el koymak için güverteye çıkan bir ,gümrük memuru küpeştenin kenarına oturmuş, Francisco'nun gelmesini bekliyor, bir yandan da elindeki sangriayı içiyordu.

Jane'ın artık teknede kalması için hiçbir sebep yoktu. Valizini hazırlamıştı. Alejandro'nun payı emin ellerdeydi ve onun da görevi bitmişti. Artık mürettebatla veda1aşma zamanı gelmişti. Tek tek hepsini yanaklarından öptü.

— Adios Francisco!

Ricordo onu bağrına basarken ağlıyordu.

— Yine görüşeceğiz, değil mi Juanita?

—Evet, dedi Jane laf olsun diye.

Yaşlı adam kırmızı kâğıda sarılı küçük bir paket uzattı ona.

— Bu sizin için.

Jane hıçkırıklara boğularak:

— Teşekkür ederim, diyebildi.

Titreyen ellerle paketi açtı. İçinden. Dantel bir eşarp çıktı.

— Bu harika bir şey!

Eşarby özenle taktı. , Artık ayrılma anı gelmişti. Bernardo valizini taksi durağına kadar taşıdı. Jane arabaya bindi ve güverteye sıralanmış olan mürettebata el salladı. Ricardo terkedilmiş bir çocuk gibi ağlıyordu. Gözden kaybolduklarında, Jane şoföre dönerek katedralin yakınındaki bir otelin adresini verdi.

San Diego'ya dönmeden önce bir gün daha kalıp kendimi toparlamalıyım, diye düşünüyordu Jane.

Uykusuz geçen gecelerden sonra bitap düşmüştü. Gözyaşlarını silerek otelin balkonunda dolaşmaya başladı. Bakışları elinde olmadan rıhtıma kayıyor, La Fortuna'da kilitlenip kalıyordu.

Francisco tekneye dönmüş olına1ıydı. Gittiğini öğrenince ne yapmıştı acaba? Aynı pişmanlıkları o da duymuş muydu?
İlerde onu hatırladığında hala öfke duyacak mıydı?

Yakınlarda bir yerde çanlar, çalmaya başladı. Jane eğildi ve bir atlı arabanın yaklaştığını gördü. İki beyaz atın çektiği arabada bembeyaz gelinlik giymiş bir kız vardı. Başındaki dantel eşarp Ricardo'nun kendisine verdiğinin aynısıydı.

Biraz geride bir başka araba vardı. Beyaz smokinli damadın yüzü mutluluk içindeydi. Bir evlilik töreni. Gelin ile damat ve onları izleyendi. Diğer arabalar hiç kuşkusuz katedrale gidiyor olmalıydılar.

Jane güler yüzlü ve mutlu davetlileri görünce yaşlar boşandı.

Kader, acı çektiği bir anda böylesine mutlu insanları karşısına çıkartacak kadar acımasız mıydı?

Odasına döndü, Ricardo'nun verdiği eşarby aldı ve merdivenlere fırladı. .

Saatlerce nerelerde gezdiğini bilmeden dolaştı. Palma sokakları neşeli' turistlerle doluydu. Jane bir vitrinde kendi hayalini görünce şaşırıdı. Bu çökmüş kadın o muydu?
Ama bunun ne önemi vardı?'

Birden, Cafe 119rtensia'nın bulunduğu sokağa girdiğini farkettil. eğer sola döner, biraz yürüdükten sonra sağa kıvrılırsa..Evet, San Pedro kilisesi tam karşısındaydı. Aralık duran ağır ahşap kapı, sıkıntılarını dökmek için onu içeri davet eder gibiydi. .

İçerisi son derece serin ve huzur vericiydi. Şehrin gürültüsü buraya sızamıyordu. En arka sıralardan birine oturdu ve ağlamasını engellemek ister gibi parmağını dudaklarına götürdü.

— Francisco, diye mırıldandı umutsuz bir biçimde...

Francisco...

Uzun süre ağladı ve dua etti, ama bir türlü huzura kavuşamıyordu. Niye Francisco'yu olduğu gibi kabul etmemişti? Niye ona karşı çıkmıştı? Neden bu kadar acı duyuyordu?

Birden, öne eğik başım iki sıcak elin kavradığını, alnına bir öpücüğün konduğunu hissettil. Sonra parmağına EI Corazon' da bulunan altın halka takıldı.

— Tanrım! Diye mırıldandı Francisco. Seni kaybettim diye çok korktum.

Genç kadını yavaşça yerinden kaldırdı, koluna girdi ve dışarı çıkardı. Güneşin batışıyla kızıla boyanmış mermer merdivenlerde Jane'e sarıldı ve ihtirasla öptü onu.

— Aptallık ettim, diye mırıldandı Francisco. Gururumu yenmeliydim. Jane, seni üzdüğüm ne kadar pişmanım bilemezsin...

— Biliyorum, dedi Jane... Hepsi Maria olayı ,yüzündendi, biliyorum. Beni engellemeye çalışmakta haklıydın. Ama ben de alışkın olmadığım...

—Hayır, neden Maria değildi. Bendim. Seni bu derece sevdiğimi bilmiyordum. Belki de buna inanmak istemiyordum. Eş olarak kendime senden iyisini bulamayacağımı anladım... , -

—Sa... Sahi mi?

Francisco gülümseyerek başım salladı.

— Seni tanımadan önce basit bir hayatım vardı. Parmaklarımı şıklattığımda kaprislerime boyun eğecek bir sürü kadın buluyordum...

Kendini eleştirir gibi gülerek devam etti:

— Umarım, bir daha o dönemlere dönmem.

— Emin misin bundan? Diye sordu Jane.

Francisco kaşlarını çatı:

— Emin misin de ne demek? İstesem bile yapacak fırsatı bulabilecek miyim acaba? Karım olarak buna fırsat verir' misin?

Şefkatli bir bakışla gözlerini Jane'e dikti.

—Benimle evleneceksin, değil mi? Oh, benim denizler gülüm, lütfen evet de!

Öylesine umutsuz bir hali vardı ki Jane ağlamamak için kendini tutmasa, kahkahalarla gülebilirdi.

Kollarını genç adamın boynuna dolayarak:

— Elbette sevgilim, dedi. Seninle elbette evleneceğim!

Dudakları birleşti. Bu öpücükte ihtirastan çok duyulan güvenin izleri vardı.

— Tekneden ayrıldığını duyunca seni ebediyen kaybettiğimi sandım, diye itirafta bulundu Francisco.

— Ben de aynı şeyi düşündüm, dedi Jane. ,Tekneden ayrıldığın anda her şeyin bittiğini anladım...

— Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Seninle olacaksam, bazı değişiklikleri göze almam gerekiyordu. Artık senden başka kadın olmayacak hayatımda. Asla. Yemin ederim. Dalma ve mesleğin konusuna gelince...

Devam etmeden önce göz kırptı.

— İstedığın gibi davranabilirsin. Ancak, kocanı ihmal etmemek şartıyla. Bir de oğullarımızı...

— Ve kızlarımızı, Francisco.

Jane neşeli bir kahkaha atarak Francisco'yu öptü. Bu erkeği sevmekten gurur duyuyordu. ,

— Benim de bazı değişiklikleri kabullenmem gerekecek, dedi Jane. Ama sen bunlara değersin sevgilim.

— Jane, sen denizin bana verdiği en büyük hazinesin. Kamaranda bulduğun kağıda gelince, o bir şiirdi. Benim yazdığım bir şiir...

— Ya „kaptanın hazinesi“ sözü?

Bu soruyu sorarken kızarmıştı.

Francisco güldü.

— O sendin, mi amor. Sana olan sevgimi kanıtlamak için bütün hazineyi denize atabilirim.

Fakat Jane'in artık kanıta ihtiyacı yoktu. Francisco'nun bakışlarındaki aşk dolu ifade ve deli gibi çarpan kalbinin sesi her şeyi açıklamaya yetiyordu. Bundan fazlasına ne gerek vardı?

— Gel, La Fartuna'ya dönelim. Ricardo üzüntüden ölecek neredeyse.

Jane genç sevgilisinin elini tuttu.

—Dönelim, mi amor, dedi.

— SON —